

Elfriede Jelinek

O zvířatech

Z německého originálu *Über Tiere* přeložila Barbora Schnelle.

Světová premiéra hry **O zvířatech** se konala 4. května 2007 ve vídeňském Burgtheateru (na scéně Kasino) v režii Ruediho Häusermanna.

Láska je určitým druhem závislosti, můj prapodivný pane. Už jednou jsem Vám psala, před lety, a vložila Vám do ruky ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ na mě. Tehdy jste si ten Kus papíru ani nevzal, zahodil jste ho, ještě než zaschlo razítko, řekl, že prý jezdit už umíte, a trest, jehož možnost se před Vámi otevírá jako bezedná díra (nebo snad výkon trestu? Ať si. Stejně vždycky propadnete!), Vám vůbec nenahání strach, kdyby se Vám snad nějaká instance opravdu postavila do cesty a chtěla Vám něco udělat, ne, nemyslím udělat Vám to, spíš: něco od Vás požadovat! Ta instance by po Vás požadovala žádost! Copak nemáte obavy, že tenhle papír, o kterém si myslíte, že ho nepotřebujete, budete muset jednou předložit? (Řekl jste, že instance pro Vás není žádnou instancí, protože není dostatečně fundovaná); obávám se, že si ho ani teď nevezmete, Váš technický průkaz, vlastně řidičský průkaz. A proto ani nemáte co předložit. Stejně si neodpustím odmítnout Vám ho vydat, tenhle průkaz. Tak, za to jste mi teď průkazně sebral můj důkaz. Ten důkaz byl stejně na nic, tak či tak. Ale takhle ne! Dejte od toho ruce pryč, překladatelé! Takže tohle všechno vlastně jde a zároveň nejde, nejde dát, a je to dávání a nedávání (ale zato rozdávání?). Vykám Vám, protože už nemám dost síly na to, abych Vám tykala, vytáhla něco z hloubi své duše, a to ještě pokaždé, když si to přejete. Jsem příliš unavená, a to na všechno, ale ne na To Všechno, o čem jsem mluvila před chvílí, protože To Všechno je opravdové a to znamená fundované, na rozdíl od instance, která se ke svému fundamentu musí teprve dohrabat. To by mohl přijít kdokoliv a chtít díru. Pokusy zatáhnout Vás před sebou jako oponu troskotají. Ale samotný pokus nemilovat je rovněž velmi namáhavý. Jak se mi stýská po starých časech, kdy ještě bylo možné milovat a nemilovat! Milovat tím, že člověk nemiloval. To bylo nádherné a opravdu velkorysé od vlastního těla, že se dobrovolně vzdalo návštěvy pamětihodností. Kdo to dnes ještě dělá? Ale, tamhle se někdo dobrovolně přihlásil: Tělo se hbitě (ne skrytě!) hned staví do řady, když je něco k vidění nebo zadarmo, a nevádí mu čekat ve frontě celé hodiny, pokud jde o něco jedinečného. Milovat a zároveň nemilovat, jaký to ctižádostivý cíl, jehož jsem od doby svého mládí už nedosáhla, ale tehdy to šlo samo od sebe. Milovat tím, že se na druhého vykašlete, i když byste klidně nemuseli! Vykašlat se na vyšlapanou stezku, vyhnout se kopanci. Mé tělo kdysi k tomuto účelu sloužilo, ne jenom k tomuto, ale taky k tomu. Stát se stezkou pro vkročení milostných dotyků. Pro bezstarostné obstarávání. K tomuto účelu se napřímilo (kdyby se náhodou někdo objevil, a pak jste to byl Vy, pěkná pitomost, stačil malý okamžik nepozornosti a už jste byl tady, uprostřed malého houfu jiných lidí, které jsem znala, Vás jsem neznala, no, to už jsem tedy rádně dohnala, a ne vždy k našemu prospěchu!), aby znehybnělo v tomto ponderabilním (imponderabilním?) momentě, vlastně ne, spíš: se zarazilo. Co tím myslím? Připravenost obřího kusu skály, který se kýve nad propastí, spadnout dolů, ne, žádná připravenost, ta skála je tam spíš napevno, co třeba do ní kopnout, ne, ta jen tak nespadne, nikdy, ledaže by ta skála byla něčím, a nestane se to nepozorovaně, protože to pozorujeme, tu skálu, nemám pravdu?, uvolněna (zemětřesení) nebo vyplavena (potopa). No, v každém případě tahle chvíle, v níž jsem se, jako ostatně v každé jiné chvíli, zkoušela s námahou udržet na nohách, úplně stačila. Nic mě na to nepřipravilo, na tento strmý pád lásky, na tento případ, který nevyлéčí žádný doktor. Je to nevyлéčitelný případ,

jak se lidově říká. Člověk nemá v žádném případě dost síly na to, aby se mu postavil (já bohužel i tak nemám žádnou sílu, která by byla zapotřebí, jedno na co a jedno, kolik by jí bylo potřeba, myslím jako té síly), člověk si připadá těžký jako ten kus skály, kterým by tak jako tak nepohnula žádná síla světa, ale člověk přitom je, musím to bohužel takto říct: ohrožený jako slepec před zábavným programem v televizi. Kdo ví, co se stane. Okolí je skryté. Dokázalo by člověku pomoci, nedokázalo by člověku pomoci. Člověk nemůže za žádných okolností spadnout. Jakmile si to uvědomí, může se klidně pustit. Láska je přece taková: Buď chce člověk to, nebo ono. Buď to dostane, nebo ne. Nebo lépe: Člověk si to může dovolit, anebo nemůže. Ještě jednou, říká matka. To od ní není hezké. Všechno je takové. Místo činu pak musí být zase uklizeno, jako by se tam žádný čin nekonal. Ale ten čin je nevyhnutelný. Nezbytný. Je to vážně nezbytně nutné, aby spolu milenci měli osobní styk? Na to mohu odpovědět pouze ano. Chtěla bych, aby tomu tak nebylo, to by si pak člověk mohl leccos ušetřit, a tělu by nikdy nedošla šťáva, člověk by pak nikdy nemusel hledat v noci benzínku, která má ještě otevřeno. Pokud se nám nepodařilo nějak se vyhnout styku se svým protějškem, zařizujeme se ve všem podle něho, i když jsme zabořeni pevně jako skála v něčem, co je taky pevné. Z toho se může vyklubat nezpůsobný způsob zacházení se sebou samým – tak se tomu teď říká. V zacházení se sebou samým má člověk jen ty nejlepší manýry, místo aby se sám sobě vyhnul širokým obloukem, zajde si k sobě. I když nic nemůže spadnout, člověk se vtěsná do čtyř stěn, ale není to jako při dokončení hrubé stavby, která se slavnostně přiklopí pěknou střechou, což se taky jak se patří slaví, protože si člověk může konečně zatopit, a teplo neuniká horem pryč, vyjma komína. Člověk se natahuje po cizí labilitě, která se stočí tu tam, tu onam, jako kdyby to byla nová specifická forma styku mezi lidmi. Napřimuje se bez ustání, zařizuje se, vyřizuje se, je vyřízený, je ustaraný, má jenom starosti, musí se postarat o všechno, co by si ještě mohl obstarat (pořád ta věčná starost, co ta všechno zmůže, neuvěřitelné!), nebo čeká s nákupem, jestli ještě přece jenom nezazvoní telefon v tom krátkém mezičase, ve kterém člověk vystřelí z domu jako střevle, aby se udržel při životě, aspoň s tím nejnужnějším, a už je zase zpátky, ne, není doma, protože telefon má teď vždycky na těle, no jo, copak tělo: kdykoli připraveno udělat se, ale jen tak se udělat člověku nedovolí a na udělání se už nečeká tak klidně jako dřív na zazvonění, když byly telefony ještě přibité doma, jauvajs, stydím se za inflaci slova udělat a bezduchých vtípků se slovem udělat se, jako vždycky, brala jsem to do úst už tolikrát jako stařík svou protézu, jak ten ji vždycky rád zapomene na dně sklenice, přes níž už teď vidí plavat rybičky na věčnosti. Já jsem teda vždycky jenom čekala na to, abych mohla použít něco, o čem jsem vůbec nevěděla, co to je. Čas člověk používá jakoby samozřejmě, plyne pod námi a s námi, řídí se podle nějakých nebeských hvězd, které se v nesmyslné touze otáčejí kolem nějakých jiných hvězd, nikdy jsem nepochopila proč a jak, protože touha toho tolik přece nezmuže, zmůže sice hodně, ale tak moc zase ne; ale tomu se přece říká orientování se podle času, a sám čas se orientuje také, teď hned se jdu zeptat, podle čeho nebo podle koho, a pak to sem napíšu, to je hned: Tak. Vsuvka ukončena, ale podle čeho jsem se orientovala v lásce já? Podle toho, jestli bylo po ruce všechno ostatní? Nevedlo to ke specifické lásce ke světu, k otevření se vůči světu, tento směr by u pořádné lásky stál za to, kdyby ještě stál, a poté, co láska dost dlouho jen hloupě stála ve frontě a teď našla otevřenou pokladnu, do které může pořádně praštit, kde si může kutit a přibíjet hřebíky, aniž by musela zůstat doma? Takže já teď teda řeknu: ty, to slovo je prostě kratší, ať už je vzdálenost mezi námi jakákoliv, takže: vždycky, když jsem se na tebe podívala, hledala jsem znamení, že jsem součástí systému, na kterém participují i jiní, láska má vládnout světu, a sice vedle peněz a dvou set tisíc dalších věcí, které taky ještě vládnou světu, například náboženství, obzvláště jedno, neříkám které, jenom tolik: Je to světové náboženství! Už teď ho mám plné zuby. To by mohla říct každá druhá! Teď jsme ale u lásky, ve které kdokoliv znamená celý svět pro kohokoliv jiného, který ale nemůže být kdokoliv, nýbrž pouze někdo určitý. A to má být světové náboženství? Tak to děkuju. To jsem přece nikdy netvrdila! Co jsem tady namáhavě tvrdila, nemohla jsem si to totiž nechat pro sebe, platí jediné a výsostně pro mě a mého vyvoleného, se kterým chci jediné já být sama. Nemá chtít být o samotě s jinými. Ano,

myslím tebe! Byls vždycky celým světem pro všechny, kromě mě. Jsem vzteky bez sebe! Už dlouho si dělám hlavu jenom z toho, že tě potkám, a odpustím si vtip, proč bys mi to měl obstarat, a to jenom proto, že jsem takhle vtipkovala až příliš často. Nikdo se nesměje. A má pravdu, nikdo nemá pravdu. Celé dlouhé roky jsem se nemohla dočkat, že tě potkám, jenom jsem bohužel nevěděla, kdo jsi byl, ale na druhou stranu: měla jsem z toho hrozný strach. Bude chtít, nebude chtít? Bude si přát, abych se svlékla, nebo se pro to tentokrát nerozhodne, bude chtít jen neokázalé setkání v restauraci na rohu? Pošle mě pryč oblečenou, tady si odpustím vtip, proč jsem se pro tebe oblékla tak, žes mě nechtěl svléknout, protože já bych to stejně zvládla sama, to svléknutí. I teď jsem se zase vyhnula vtipu, ale jen proto, že by to žádný vtip nebyl, ale úplně jsem toho nechat nemohla. Když už toho člověka moc nenapadá, nemůže si dovolit cokoli ignorovat. To dělají jenom lidé, že někoho ignorují. Pošleš mě pryč, nebo mě budeš ignorovat? Ignorování by stačilo. Nebo mě máš radši poslat pryč? Protože tamhle čeká někdo nebo něco jiného, co chce využít tvé výtečné, již téměř delikatesní přítomnosti? To jsem se tehdy ptala sama sebe, kdyžs v kavárně se smíchem práskl hrnkem o stůl. Musel ses přece věnovat všem ze své skromné skupiny posluchačů, ty, rovněž skromný člověk. Každé podle jejího gusta. Člověku to připadá směšné, když by to přitom mělo znamenat: každému podle jeho gusta. Tak jedno, jako to, co bude následovat, ještě nic jedno nebylo a nemělo pro mě takové následky. Je to to nejjednější, což neznamená nejjednotnější: Svévole mě vleče pryč, odplavuje mě, krvavou pěnu, tam, kde jsou holky otevřené a žádné dveře nejsou zavřené. Najdeš je všude, v každém odvaru, který vznikne, když se muž vařil příliš dlouho. Co se nabízí, je ihned považováno za standard. To už vůbec nestíhám. Nordické blondýny, ty musíš například objednat dopředu. Mě stačí jen někam objednat, ale stejně nepřijdu, celou dobu se totiž vyhýbám vlastním náladám, takže nemám čas vyhýbat se ještě i tobě. Uhýbám před násilím, které mě už celou znehybnilo: zůstala jsem na ocet. Co je to, co je teď považováno za standard, který teď musejí všechny, každá podle svého standardu, více či méně ovládat?! Více tu není méně! Nemají tam žádné přírážky za klasický francouzský způsob nebo líbání nebo jiné věci, samozřejmě že tam jsou holky, které to ještě navíc dělají řecky. Já to řecky nedělám, a řecky jsem se neučila ve škole života. Řecky se to dělalo samo od sebe, ale samo od sebe se nic neudělá. Musí to někdo udělat. Co člověk mezitím řekne nebo udělá, to je nepodstatné. Mám tady něco z Ruska na dvě tři hodiny! Opticky typická Ruska, i co se týče servisu. Ale říkám ti to na rovinu, má jednu chybičku, řeknu ti to, jak to je, má ještě do září rovnátka, ale co se týče servisu, když je člověk na ruský holky, tak to seš u ní na správný adrese. Hraje si na pyšnou. Kohopak tady ještě máme z Ruska, kdo taky nabízí například hodinový servis a nemá žádné rovnátka? Máme tady směs evropské a ruské kultury, ale tu si musíte objednat předem. Teda, tu si musíš objednat předem. To jsou ty nejlepší holky, co se musejí objednávat dopředu, to jsou určitě momentálně nejlepší holky. Ty jsou z Litvy, kde se vyrábí nejlepší směs kultur a odsouvá se k nám. Objednávka předem, to je to nejlepší. Odsun ale taky není špatný. Já se teď taky nechávám objednat předem, i když se nikam neodsouvám, ale možná že to zvýší moji hodnotu, můj půvab bohužel ne, to bych jinak nebyla ještě pořád tady. Neodsunutá. Neposunutá dál. Vyděláváme na posunu, teda na odsunu. Tady ale stojí pornohvězda, proč teda žádná není? Jo, však ona pár pornofilmů dělala, přísaháme. Mohli bychom to odpřisáhnout, kdybychom ji viděli. Ale tu byste musel taky objednat předem. Když se musí všechno objednat dopředu, jakou radost může mít potom člověk hned, kdyby ji potřeboval? Tu radost. Čistou radost. Tak. Však vy víte! Pro tento večer se nechám předem objednat, ale ne odsunout. Kdybych byla odsunutá, něco bych stála. Proč platit, když se to dá udělat levněji? Proč si brát něco zadarmo, když se za to dá zaplatit? To je jedno, ale miň jedno, než to bylo předtím, když se mluvilo o pílí a její ceně. A už v tobě zase vzplála obava, co budu zase tenhle večer provádět. Tys to ale na druhou stranu musel najisto vědět předem, byla jsem přece objednaná. Není to tak, že bych ještě měla nějakou vůli, že bych měla pro své okolí ještě nějakou jinou funkci než dělat to, co by sis přál. Právě proto jsem celý den pilně pracovala vcukuletu (věděla jsem, že jednou vyletím!), aby sis přál něco, co bych pak směla udělat. Kdyby bylo po mém, neudělala bych nic, zvláštní, je to jako

ochrnutí. Z něho jsem vyvodila celou obří teorii, z mého zcela osobního ochrnutí, a ta pořád za něco stojí, i když stojí zcela osamoceně a mimo, zatímco jinde musejí dřít, kroutit se, nechat se ohýbat, aby vznikla ta pravá směsice kultur, a vedle opodál, ještě dále a pořád dál: stojí prázdnota. Prázdnota. Ale co. Však si to zasloužím. To se stává, když chce někdo kvůli výpadku proudu hned stavět novou elektrárnu, která už nikdy nevypadne, ani tehdy, když chce. Chce to jenom zaplatit a všechno hned funguje. Propadla jsem zcela jistě starosti, už od rána jsem jí propadla. Propadla jsem starosti víc než kdy nějakému člověku. Jak mi kdysi čas, obyčejný čas naháněl strach (vzpomínáš si, mluvili jsme tehdy často o čase? Ne, samozřejmě že si nevzpomínáš, tys přece v mezičase radši mluvil o tom, co se mezitím událo!), strach, že bych nemusela být v kurzu! Tématem už nebyl svět, a jestli ano, tak jenom abych se v něm mohla učinit viditelnou, pro tebe. Všechno na můj povel, to si každý občas zvesela zakřičí, ale já na to bohužel slyšela, a vždycky jsem už věděla, co bych poručila, abychom se milovali, jako bychom byli vhozeni do propasti, kam se jinak nikdo nedostane. Láska znamená: nemuset pracovat. Jenom tu být. Proč to nikomu nestačí? Proč se každý dře, jako kdyby musel postavit dům? Aby byl hodnotnější? Myslím jako s domem, hodnotnější s domem než bez něho? Tělo je přece dům a v něm se člověk setká s ledajakou výlučností, no vážně, co všechno dokáže tělo vyloučit, když ho člověk nechá! Když člověk úmyslně způsobí, že tělo něco vyloučí? Ne vždy úmyslně. Nikoho přece nemůžeme k ničemu donutit. Přítomnost milovaného muže přece neponouká zmíněného, aby toho, kdo se pokouší vynutit si jeho lásku, vnímal jako něco předmětného, s čím se dá dělat, co se komu líbí. Třeba vláčet špínou, nebo jí to bezstarostně udělat (už zase, přála bych si, abych byla konečně na konci svého bytí, což bude konečně také koncem obstarávání a starosti!), ať už jde o kohokoliv, stejně si nemají co říct, mlčí, onen muž, tento Don Juan, je géniem touhy, nemusí si nic udělat sám, ale jí to udělá správně a mně ne. Vždycky se najde nějaké jiné jí a ne mně. Nic není moje. Jenom obstarat si musím všechno sama. Nerozumím tomu. Dá se pochopit jediné to, co tady vůbec není (Nejúlevnější stav na světě! Vytrádit se, opustit trať!)? Když člověk sám sebe popře, ve vztahu k někomu jinému, který prostě jiný je, svět, největší Otesánek ze všech, ho pohltí a člověk je pryč. Chtělo by to přinutit miláčka, aby vás nevědomky vnímal v každém okamžiku, který unikne, jako čas, který uběhne, jako den, co se vypaří. Milenec je vždycky velké téma, člověk sám pro něj žádné téma není. To platí mimochodem i o té nejvydařenější lásce! To mi jako žena klidně věřte! Cože, Vy nejste žádná žena? Tak to se omlouvám! A teď schválně hádejte, koho myslím sebe jako ženu! Člověk sám je oním tématem, ale jenom sám pro sebe. Nikdy ne pro druhého, který si může vybrat, kdy tématem jste a kdy ne. Změna tématu, řekne poradce v bance. Poskytnuto nebude nic, co by se beztoho tak jako tak neskýtalo, slzami tak zkropen vidím slunce libý svit.¹ Světlo vám vždycky poskytne půjčku, protože to se přece vždycky vrátí, zůstává však otázkou, kdy a jestli opravdové, nebo umělé. Ale milé na mě není. Je to tak, že se nedá nic dělat, ale nikdo vám s tím ani nepomůže. Proč by měl mít mimochodem objekt lásky – hlavně teď nemyslet na nic jiného než na toho druhého – přednost před vším ostatním, co není v naší moci podobně jako plynutí času? V tom je již skrytá odpověď: Nemá přednost. V lásce jsem ti tedy poskytovala největší péči, jako bys o mně rozhodoval. Dala jsem ti předem za pravdu ve všem, co bys rozhodl, kdybys mohl. Jestli ti mohu důvěřovat, to nevím, za čím truchlím, taky nevím, je to neznámá bolest, a proto: Chtěla jsem se vyhnout všemu, co by tě mohlo utvrdit v rozhodnutí proti mně (to znamená: proti mému použití, podřídila jsem to zcela tobě, jestli budu upotřebena, nebo ne), nebo spíš tě teprve přivést na myšlenku, že mě nepotřebuješ. Ne vše, co se dá upotřebit, člověk taky potřebuje. Víš, kdo to mluví? Žena, která tě potřebuje! Abys ty potřeboval

1

Citát z básně *Verborgenheit (Skryt)* německého romantického básníka Eduarda Mörikeho (1804–1875), pozn. a překl. BS.

mě. Tomu se říká, aspoň mám ten dojem, recyklace. Že se dá již upotřebené znovu upotřebit, ale nikdo to nepotřebuje. Ne, nevím, kdo tady mluví. Zapomněls na mě, říkáš, zapomněl už za dvě minuty! Když se musí platit, bolí i dvě minuty. Zadarmo nic nevádí. Zadarmo to žádná nedělá. Myslím, že vím, kdo právě mluví. To mluvím já, Tony junior, ale mohl bych být i někdo jiný. Ale ty si už nevzpomínáš, už za dvě minuty si nevzpomínáš, přitom jsem ti zaplatil. Nechceš? Nechceš, protože na mě zapomněla! Ne, já ne. Já na tebe nezapomněl. Kdy odjíždíš, do Vilniusu? Ne tenhle, ale příští týden? Dobře, tak se brzy uvidíme. Vždycky máš kolem sebe holky. A já? A já? A já? Kde jsem já? Jekot! Řev! Nikdy jsem nevyhrála soutěž krásy, nikdy ji ani nevyhraju, ale jsem přesto tady! Tebe to nezajímá. Jsem tady zbytečně. Třeba bych tady nemusela být zbytečně, třeba bych mohla vyhrát soutěž krásy (ne, to bych nemohla!), kdy pak prvních pět, co vyhrálo, smí jet k šejkovi a ten je přefikne. Stejně je všude přefiknou, ať jedou kamkoliv. Ne. Mezi námi je to vážné. Koho to zajímá? Nikoho. Tam není vážného nic. Jenom já jsem vážná. Tam není vážného nic. Když se chtějí dostat k ženám, tak to prostě takhle udělají. Když ty chceš mě, neděláš nic. Stávám se takřka životním prostředím, objektem pošpiněným hlavně zoufalstvím (zoufalství – největší znečištění životního prostředí! Na to nezapomeňte!), životní prostředí ale taky není všeobecně nic přátelského, a to nejenom ve vztahu ke mně, proto ani my k němu nejsme přátelští, stala jsem se tedy životním prostředím (proto: recyklace je nutná!), ačkoliv jsem tady vlastně pořádně nikdy ani nebyla, a okolí je předpokladem životního prostředí. Jak by člověku chyběli třeba ptáci, kdyby nebylo žádné životní prostředí! V tvé blízkosti jen velmi zřídka. To prý má být pro vztah přínosné, říkali v jednom pořadu, který není na pořadu dne, ale zájemci se o něj přesto perou. Ale nebylo to. Přínosné pro vztah. Co na tom. Dnes jsem si za náš vztah koupila krásné plavky. Koho to zajímá. Nebyla to pravda, že to mělo být přínosné. Ale když jsem tu nebyla a nebyla to pravda, tak jsem tady byla o to víc. Možná jsem byla jenom pryč, abych se pak mohla jako přesné nebeské těleso, o kterém se pořád mluví (dříve se tak nazývalo všechno, i slunce!), ještě lépe točit kolem tebe. Od kdy jsem se ti začala vyhýbat? Kdyžs tady byl, nebylo na to dost místa. Myslím tím na to, abych se ti vyhýbala. Všude moc jiných holek, které jsou příliš drahé. Přijdou na hotel, a i za taxíka se musí zaplatit. Z dálky se dá mnohem lépe točit kolem milého, člověk otáčí šroubem, kterým už otáčí elektrický šroubovák, než mu dojde šťáva, ve zcela vlastním rytmu, takže pořád pomaleji, je to jedno, protože stejně se všechno točí podle toho druhého. Když se dva setkají, hned už reprezentují něco, čemu chce člověk sloužit, aby se vyčistily vztahy. Láska – jako čistička? Copak člověk miluje jen proto, aby něco věděl? Ne aby se něco dozvěděl, ale aby věděl? Ale aby věděl, musí mít něco, čeho se chytí. Něco na způsob tělesnosti (ale žádného d'ábla v těle! Takhle to opravdu nemyslím). Proč má být svět založen pořád jenom na děláni, které produkuje tělesnost? Tohle děláni přece reprezentuje nanejvýš jenom materiální svět, což jsou u mě materiály, které dokáží napodobit jakékoliv tělo, a sice v takové míře, že člověk uvěří, že tenhle materiál je tělo samotné. Milenci ale představují svět. Svět je větší než potřeby těla. Omlouvám se, ale takhle to tady stojí. Stojí tu: jsem tak šťastná², že mi docházejí slova. Tak. Jsem omluvena. Ale právě proto, natruc, protože mi dochází všechno, když mi docházejí slova, jsem chtěla dostat aspoň lásku, ta ještě nebyla vyprodaná. Když je dostanou všichni ostatní, tahle poslušná neslušná slova, tak je chci samozřejmě taky! Proč bych na tom měla být hůř? Slova teď bohužel nejsou k dostání. No tak si vezměte hodnoty! Ty máme ještě na skladu, tedy ve skladu. Ne, ty už tuplem nechci. Ale lásku, tu si zabalím, když už se tu motám okolo regálů od samého začátku. Mám na to právo. Když se po mně nechce stejně nic jiného než být tady a nechat se ve správný čas použít! Tak proč po mně nesáhneš? Jenom proto, že si mě nevzal svět,

2

Němčina nerozlišuje v první osobě mužského a ženského mluvčího, v tomto i v dalších případech je určení pohlaví mluvčího interpretací překladatelky, pozn. BS.

to přece není žádný důvod, můžeš mít místo něho mě! Tvé srdce by mohlo samo mít světa rozkoš, jeho muka! Tak co, nebylo by to něco pro tebe? Pro mě za mě, ať mě jeho tíha tlačí klidně dál, stejně jen čekám na to, že to budu mít ještě těžší, to by byla pro mě čirá rozkoš. Čekám jen na to. Čekám ve frontě, protože musím zaplatit. Jsem na čekání připravená, jako kdybych tady pokaždé už byla, na to Tady a Pokaždé jsem vsadila (viz zajíc a ježek!), mohl mě kdykoliv použít, ale jen zřídkakdy jsem byla použitelná. Zaplatit se musí stejně vždycky. Takže čekat! Tak mě vedli, tak je ke mně přivedli, bolesti: dělat se vzácnou, nebýt k dispozici, aby byl člověk k dispozici o to víc, chtěla jsem přece čistou lásku. Ale teprve až jsem ji doma rozbalila, došlo mi, že nebyla čistá, byla znečištěna škodlivinami a naší vzájemnou chemií. A k tomu mi, prosím, dejte tuhle minisukni barvy slonovinové kosti, tu chci taky, ta se mi tak líbí, i když jsou mi v ní vidět kolena, a to je v každém případě nepřijatelné, vidím, s jakým půvabem to nosí jiná milující žena, a chci to proto taky nosit, svůj osud, který je mi příliš krátký, téhle jiné ženě ale ne, ach, jak ta si v ní vykračuje, v lásce, která by přece takovouto reprezentaci ani nepotřebovala, která nepotřebuje vůbec žádnou reprezentaci, protože je přece vždycky k dispozici. A člověk nemusí vydávat peníze, aby reprezentoval ještě i to, co je k dispozici (mimochodem: S takovýma nohama bych mohla reprezentovat dokonce i já! Bohužel mi nepatří). Proč by měl člověk jezdit se svým vzorkovníkem, když už všichni všechno mají a nepotřebují nic z toho, co toto Všechno zastupuje? Lásku je Vším. Znamená to pak, že je tady člověk pro toho druhého? Ono je není: k dispozici. Mláčení prázdné slámy! Všechno je předmětem, jenom láska nemá být žádným, aby její obchodní zástupci neměli žádnou práci? Ale to znamená přece taky: být nezaměstnaný. Čím nezaměstnanější, tím více přání. Obávám se, že v tom je ten problém. Dokonce i za taxíka, jak už bylo řečeno, se musí zaplatit. Zato je v tom i líbání. Všechno je v tom. Líbání, francouzsky, muchlání, vážně kompletně. Takže stříkání a takový věci jsou v tom taky. Přesně. Come in mouth. Come in face. Tak jo, já si to teda ještě rozmyslím a zavolám Vám. Vždycky pak volám. Vždycky následuje telefonát. Vždycky je to následující telefonát, následovat nás přece naučili. Já vždycky volám. Být Tady a Pokaždé a Pokaždé se zase Tady (pokaždé zase Bytí Tady? A pokaždé Tady to samé? Pokaždé se na tom samém shodnout?) stát Bytím. Ale nikdy tady nebýt. Být tady jako čas, pořád, žádné vůli nepodřízen, už vůbec ne své vlastní. Být podřízen cizí vůli, i když člověk vůbec není doma, protože doma je ve své telefonní budce, kde ho spolehlivě zastihne vůle druhého, utéct není kam, ani se mu nechce. Cizí vůle ale přítomnost nepotřebuje, ta jenom chce a chce a říká já a říká já a mé velmi fundované prezence si ani nevšimne. Jsem její prezenční služebná, ale vůle mě nevidí. Jsem přítomnost sama, pokouším se zmizet tím, že jsem pořád tady, neviditelná, jako čas nebo zemská přitažlivost. Být tady jako věc a zároveň jako bezděčnost všeho věčného okolo nás, která posunuje ručičkami hodin a taky námi. Hýbou se hodiny, protože existuje čas, anebo čas existuje proto, že byly vynalezeny hodiny? Blbost. Sloužím, tak jsem tady. Byla bych tady ale tak jako tak, i to patří k mé potupě, protože tady nejsem na nic. Proč si mnou neposloužíš? Protože tušíš, že bych ti proklouzla mezi prsty jako písek a jiná že by tě obsloužila lépe? Anebo protože sama sloužím, aniž bych byla přítomna a opravdu uměla sloužit, ať je to čemukoliv? Co mi tak blbě civíš do těla, a ještě k tomu špatným koncem? Nic tam není a nic tam nevidíš. Čas plyne, jak bylo řečeno, ale jak taky řečeno nebylo, všechno je řečeno, ale nevyřčené, to by bylo přece mnohem zajímavější. Vytáhneš dnes svůj nástroj na měření mého času, nebo ne? Vytáhneš ho zezadu, abych ten příšerný nástroj neviděla? Použiješ tu věc, nebo ne? Nedělám nic pro to a ani proti tomu. Jiné pro to dělají všechno a proti tomu nic. Jsem zbytečná, to už jsem říkala. Zase zavolám. Zase zavolá. Pak zase zavolám já. Zavolám i ze zahraničí, abys mě mohl použít i mezinárodně. Ty nechceš? Jsem tady, ale ne, když mě potřebuješ, a ne, když tě potřebuju já. Nedá se na mě kdykoliv podívat, protože jsem často pryč. Ach, odejdi světe, a přesto se na mě pořád dívají. Zvláštní. Ano, když se to tak vezme i očividným způsobem atraktivní, jsem jednou byla, ale bohužel ne dvakrát atraktivní, mezitím už zase nejsem, je to jako den a noc, najednou je světlo, pak tma, pak zase světlo, a pak se i to přestane měnit, jednou se mi dokonce rozsvítilo, ale bylo to jasné jenom mně! Jen málokdo by

souhlasil s názorem, že jsem atraktivní, resp. že jsem kdysi byla atraktivní. Jsem, jako kdybych nikdy nebyla. Znalec by teď už řekl: prošedivělá blondýna, a sice víc šedivá než blond, blond'até vlasy, ty se nikdy víc nikdy víc už nevrátí. Ty vlasy, to jen tak mezi řečí, nikdy blond'até nebyly. Tak proč se teď po nich volá? Volá po aktivním atraktivním zbavení? Vždyť nikdo nehlasoval ani pro základní tón, a tak byla volba neplatná. To ať si klidně pokřikuje na podzimní listí, to umí všechno samo od sebe, ať jen si volá sám, přirozený tón vlasů, který nepoznává sám sebe, ani na vzorkovníku barev, který visí v supermarketu jako spousta dlouhých příšerných pramenů. Člověk si může jeden vybrat, ale přesto ho to pokaždé vyděsí k smrti, že to mají být vlasy, co mu tady přejíždí po zápěstí jako duch, výmysl ducha, co na tom, komu patří, ten pramen by totiž mohl patřit kterékoliv ženě, která si tu barvu vybere! Tyhle prameny vlasů mě naplňují hrůzou, ale proč vlastně, vždyť to žádné vlasy nejsou. Tyhle prameny nás matou, dělají, že jsou vlasy, ale nejsou. Zmateně hledáme vlasy tam, kde žádné nejsou. Moje vlasy se ale zmást nenechají, podle svých vlasů, podle těch se orientuju, podle svých vlastních vlasů, které byly kdysi opravdové a veselé a kroutily se s nezřízenou radostí, když za ně někdo zatáhl. Listí se řídí podle příslušného ročního období, ale tímto dobrým barevným tónem se neřídí o nic víc než já. Jak by se taky tón mohl řídit něčím, co neexistuje. Klidně si bouchejte ladičkou o ucho, kolikrát chcete, přirozený tón mých vlasů už neuslyšíte, zaručeně ne! Přes kosti mé lebky ho už neslyším ani já. To spíš vlasy poslouchají jeho vyprávění o tom, jak to bylo dřív, ty mají taky své zájmy a chtějí se dozvědět, ještě před smrtí se chtějí dozvědět, jaké byly, jako vlasy. Teda než začnu naslouchat své bývalé frizúře, to ji spíš vyslechne listí, to se může i něčemu přiučít. Jsem předmět (to jsem říkala už tenkrát, vzpomínáš si?), který svou předmětnost skrývá, ale ne aktivně, protože jsem většinou pryč, ne, tak se to nedá říct, protože pryč předpokládá existenci nějakého stanoviště, já tady nikdy nejsem, poulím očima, co mám co poulit očima, stejně se nic nestane! Možná by se dalo říct: předmět, který se skrývá před užitím tím, že po něm touží. Co je to za idiotský předmět, který touží po tom, aby ho někdo používal, ale nikdy není k dispozici, aby ho mohli použít? Anebo k dispozici je, ale musí se strašně zkroutit, aby se jevil tajuplně, což znamená: že se vůbec neobjeví? A to právě v tom momentě, když se druhému zachce použít ho jako předmět? Přirozená bohužel taky nejsem, přinejmenším v jistém slova smyslu, v tomto jistém tichém slova smyslu, který se týká mých vlasů (moje barva vlasů teď kvičí jako prase na rožni, to já jí naočkovala, až do nejhlubších polypórů, že na tohle heslo se má vždycky rozeřvat, když uvidí opravdové podzimní listí, a to taky dělá). Nejsem nic, co by v sobě mělo dost velikosti na to, prostě jenom být, ať už se se mnou stane cokoliv, a sice tvým zaviněním. Takovou velikost v sobě nemám. Tím pádem tedy ani nemůžu být přirozená, protože tahle přirozenost je na mě moc velká, a vždycky se svlečou ti nesprávní, kteří vůbec nemají postavu na to, aby se mohli svlékat, a proto musejí zůstat v domě svého oděvu, což ovšem není žádný oděvní dům (tam by si člověk vybral něco vhodného), prostě zůstat doma, ať to tam vypadá jakkoliv. Kdo by to chtěl vědět? Nikdo! Je vším. Přirozenost. Ne, nemyslím naši přirozenost, ta ať zůstane oblečená! Myslím přírodu. Ta může vést ke všemu. Ale kdo vás pak vyvede z lesa, když se tam ocitnete a nevyznáte se? Okolí, o kterém jsem mluvila, člověka taky vyvede ven z lesa, jen si to představ, byl by tu les a kolem dokola nic! To nejde. Les existuje jenom proto (a teď si v něm hezky vybav světlinu³, ale tu jsem už použila příliš často!), že je obklopen něčím jiným. Jinak by to ani nebyl les. A to platí pro všechno, co je. Něco je jenom proto, že všude okolo není nic. Teď máš nástroj (kdybys nebyl, neztrácel by tu čas ani ten nástroj, ale on pořád věří, že něco ztratil, a hledá a hledá a hledá, je to u něj úplná obsese!), který je vytvarovaný tak, že by mě mohl potřebovat, ty víš, jak ho máš použít, a neděje se nic, protože tady nejsem.

3

Narážka na termín „Lichtung“ Martina Heideggera (viz např. Heideggerův spis *O humanismu*), pozn. BS.

Neumím ti vysvětlit, proč zrovna já jsem, když jsem pryč, o to víc tady. Tvůj nástroj se už poohlíží jinde celou tu dobu, která ještě nepřispěla ničím k vyjasnění situace, taky má k dispozici celou přírodu, na co vůbec potřebuje mě, jsem tady přece stejně jako příroda, jenomže mě nikdy není vidět, protože jsem tady a zároveň pryč. Proč to neumím říct lépe? Aspoň tohle bych měla umět po všech těch letech pod tvým vedením! Hrozně se stydím, ale nemůžu se ani vidět, protože jsem se už cele, myslím tím po celou dobu, překryla sama sebou a tebou (byť ne sama). A proto to neumím lépe vidět a lépe říct. Nejsem ani schopná říct, co se se mnou má dělat, protože tak, jak jde používat přírodu, bezmyšlenkovitě, protože příroda je přece všechno, mě používat nejde, bez myšlenek jsem taky, protože já jsem přece příroda. Je to pokus mého Ne Bytí, nebýt okolím, které člověk vnímá, nýbrž světem, který už člověk nevnímá a který tady přesto je. Tahle dotěrnost znamená konec lásky a začátek začátku. Begin the Beguine? Kdo zná tuhle píseň? Nikdo. Dobře, tak to zase беру zpět. Ale po této odbočce musím za každou cenu, kterou mi jmenuješ, zůstat na světě, abych byla pro tebe světem, už jsem to říkala, jinak klesnu na ceně, můj rating bude snížen (aspoň o tomhle bys měl pomalu něco vědět, o kapitálovém ratingu, který se nikdy nerozrůstá, i když by se to o něm sebevíckrát říkalo, řídí se pravidly, a sice pravidly jako příroda, která se ničeho nezalekne, ani cizích pobřeží nebo koryt potoka nebo koryt všeobecně nebo starých stromů, které by to měly obzvláště zapotřebí, aby se jich lidé zalekli), když se mi nepodaří zůstat aspoň ve světě, což znamená to samé jako: zůstat světem. Protože když dokážu zůstat světem, smím zůstat. Jinak jsem vždy pryč, jako vždy pryč nebo navždy pryč. Nech, ó světe, nech mě být! Ruce pryč ode mě! Tak bude to! Světe, ó nech mě být nebo mě aspoň nechej pro tebe být tímto jedním světem, který znám (mám dojem, že svět, který neznám, je příliš strašlivý na to, aby mohl být světem pro tebe!), když už mezi námi o nic neběží, ani pes neběží mezi námi, a ne, nemyslím ani tebe, světe! Nechej mě být milenkou anebo mě aspoň nechej celou. To by mi bylo ještě milejší. Jsem celá. Jsem odsvěcení světa, aniž bych byla ušlechtilým duchem nebo dokonce duchovním. Jsem již nepřítomností, i když tady ještě pořád nejsem, jsem něco jiného. Láska ať za to pyká, že propásne mou přítomnost, kterou jsem plánovala. Přesněji řečeno: Je nejvyšší čas, abych doopravdy zmizela. Ale předtím ještě něco, na co spousta lidí čekalo, jestli to umím: Dělá to taky francouzsky s nástříkem do pusy? Ano, když o tom tak přemýšlím, mé láskou vyprahlé rty chtějí právě tohle! V čem je teda problém? Možná v tom, že jsem nebyla dostatečně poučena předtím, než jsem to dělala, že jsem nebyla dostatečně informována a teď nastaly problémy, to se dalo předvídat, že jsem nebyla poslušná, že si na mě stěžují, že nejsem dostatečně poslušná, že přece jiné holky, na rozdíl ode mě, poslušné jsou, když byly poučeny, a existuje spousta možností utnout tohle nezřízené chování, aby se už nikdo nemusel zřídit, a že je tady přece vůle pracovat, ačkoliv je člověk nemocný a dávají mu antibiotika, že jenom tichý šepot provane světem, který už dávno zapomněl, co jsme se po něm našlapali. Nech mě být! Ach běda, svět mě znechuceně odvrhl. Držím se ho zuby nehty, ať si mě klidně změří radarem, protože jedu moc rychle, ať mě polaská, ať mě nechá nechá nechá! Ať mě nechá pracovat. Ať aspoň počká a pak mě nechá pracovat. Ať mě nechá pracovat, pak budu víc vydělávat, pak si toho vyslouží víc i svět, který si mě nezaslouží. Ať mě nechá být. Ano, nech mě prosím být! Aspoň tohle mám přece právo požadovat! Než se zcela obnaží, rýsuje se ve tvářích námaha a všechna možná napětí. Srší to erotikou, neboť tato žena je charakterově zajímavá. Určitě je to pro ni teď krásný okamžik, teď teď teď! Co stojí a o koho se zákazník zajímá a jak je charakterově zajímavá? Kdo má dost, kdo pořád ještě nemá dost? Je to div, že ještě vůbec volám. Buď je prodejce nezvěstný, nebo nemá žádné ženské, ne, má jich dost, ne, nemá jich dost. Má leda prd prosím. Má ženské, ty přijdou do hotelu, vypadají docela dobře a pak ti nablijou do postele. Vykouří ti péro a za to chtějí 2500 eur! Takovýhle jsou tvoje ženské. A ráno blijou ještě i u snídani, haha. Chce to novou holku. Ta malá byla na hovno. Předě mnou na tenhle nedostatek nikdo nepřišel. Na hovno, na hovno, na hovno! Ta mi jednou vykourila péro a pak jí bylo celou noc blbě, ráno mi poblila postel. Tu si strč někam. I když říkáš, že ji jinde všichni brali. Já teda ne. Celou noc jí bylo blbě. Ležela tam jak prkno. Je často neurvalá a v posteli ztvrdne na kámen, teda, vůbec

nic netvrdne, v tom to je. I kámen by se ustrnul, a ona jenom ztvrdne. Kámen je ztvrdlý věčně. A ona tady taky jenom tvrdne. Mluvili jsme o charakteru, jaký má? Zákazník má napilno, protože musí příští týden na Ukrajinu a postarat se o nezletilé děti z ulice, o které se bohužel nestará ani žádný milý páter a ani žádná milá sestra, takže honem do partnerské agentury, ale ne proto, aby si našly partnera. Aby se zjistilo, co všechno dělají děti z ulice. Dělají to skoro všemi způsoby, jenom ne řecky. Takový je jejich charakter. Tak je to u jednoho úředníka: řecky s příplatkem a Bez s příplatkem. A pak už nedělat nic řecky. A Bez stojí pořád víc. Za Bez se nedává míň, ale víc. Úplně Bez je za nejvíc. U týchle holky používám výraz, ale nedělám to rád, protože tomu prostě neodpovídá, ale prostě to vyhovuje, všechno vyhovuje, je velice profesionální, protože má relativně hodně zkušeností. Ne že by to bylo hned poznat v negativním slova smyslu jako u nějaké prostitutky nebo tak, prostě, je kosmopolitní, teď už. Jak to mám říct, podle mě existují dva druhy. Je jich víc, ale jsou prostě holky, který jsou mladý a nezkušený, a pak jsou holky, který přesně vědí, proč tuhle práci dělají. Ale nedávaj to najevo v negativním slova smyslu. Jo, ta to ví, ta to ví, co jednou ví, to už ví, neví to, to by rozhodně měla vědět, že to ví a ví to, když ji někdo plácne po ZADKU, a pak se zrychlí dech této ženy, ne, nezrychlí, nebo jo? Pulzuje rychleji, zrychlí se, ne, jenom pulzuje, falešný poplach, je falešný, ten dech, není opravdový, ten dech, a člověk se na tuhle ženskou vrhne, aby se jí znovu nahodil dech a taky aby byla ve správné pozici, ne správné pro ni, ale správné pro nás, aby člověk samým vzrušením nesahal do mokra. Ženská nemá být až moc vzrušená. A nemá být málo vzrušená. Nemá být moc suchá, má být mokrá, ne, ne moc mokrá a ne moc suchá. Prosim, nerad bych hned šahal do mokra. Takže, všechno OK, člověk se vrhne na ženskou, udělá ji, popadne ji a udělá ji, a všichni všechno udělají. Ale nevadí, když už všechno dělali a jsou vyřízení, teda ta jedna je dneska tutově vyřízená, ta druhá asi zítra, ale nevadí, protože v pátek přijdou dvě nové a nabízej servis, jakéj ti všechna ta zvěř z Podněstří dohromady neudělá. Nech se překvapit! Zítra budeš mít o devět kilo míň, moje holky se o to postaraj. Když teda nepřeskočila jiskra, když nenaskočila, když jí teda nepřeskočilo, ženská je moc mokrá nebo moc suchá, když teda neskáče, ta jiskra, tak vám tam hodím ještě jednu fotku, tak to není zcela optimální. Tahle má super zadek, že jo, má vlastně už 26, ale je to holka, ta je stavěná, u tý má člověk pocit, že ji můžu pořádně popadnout a je to pro ni OK, ZADEK je OK, teda je tady malej problém, to jsme už často domluvili předem, že naše holčička prostě odsouhlasí, že bude nastavovat ZADEK. A to je pak vzhledem k mé, jak bych to řekl, jak bych to řekl, k mé velikosti, že jo že jo že jo, to zní teď asi dost blbě. O tom se bavím se svými dámami předem, hodně agentur to těm holkám neřekne a nechá je naběhnout na nůž naběhnout na nůž naběhnout na nůž, naběhnout. Jedna už je zabraná, druhá by ještě byla k mání, ale rozhodni se rychle. Dělají to taky francouzsky? To u nás dělají všechny holky. To je standard. S nástřikem do pusy, že jo? To je v tom, u nás je to všechno v ceně. To dělaj všechny, ale někdy taky jedou na dovolenou. A tam to dělaj taky. Za nástřik se neplatí nic extra. Ale Bez stojí extra. Je super komunikativní, super super, ta má, ta má, s tou to můžeš rozjet naplno, ti povím, když si sednete. Pořádná malá kobyłka, a ZADEK nastavuje taky, že jo že jo že jo. Ano. Jemně. Ne natvrdo, ale jemně. Umí být dominantní. Jemně dominantní. Ne dominantní natvrdo. Jemně dominantní. Jemně až středně dominantní. Tak i tak. A absolutně otevřená, co se týče nastavování ZADKU. Absolutně otevřená otevřená otevřená. Mám tady multimilionáře, co si objednaj pět holek na pět dnů a tak dál a ty musej pět dnů chodit nahý po vile. To není nic nenormálního. Nic nenormálního. Rychle, protože musím ještě za tou dobročinnou organizací okouknout děti z ulice, aby se z nich stali lepší lidi, k tomuhle účelu mě sem poslalo vedení parlamentu, proto musím i tady splnit účel a sám si trochu užít, ale ne sám. A ne s touhle Vídeňáčkou, k tomu musím hned podotknout, že má tak šest sedm kilo navíc, a jinde jí to spíš chybí, protože tam je spíš něco jako díra. Mrkneme se ještě na internet a pak tu díru ucpem, jakoukoliv díru, ne tuhle, ne, tamtu, jakoukoliv, ne, tady tuhle, ne, radši tuhle, tahle díra patří holce typu Julie Roberts, hned to máme hotový, co budem dělat teď, protože u týchle jsou tři hodiny minimum. Zákazník potřebuje tři holky na mazlení a mrdání prdele, a to musím pořád

zdůrazňovat: mrdání prdele je s přírážkou. Na ní bez přírážky, za ní s přírážkou, plus prdel taky přírážka. My nejsme žádná konfekce, u nás je všechno šité na míru, to je u nás samozřejmost, a zbytek jde do zvláštního odpadu. Když se holky neuměj chovat, musej stejně nastoupit. Je to snad moje povinnost, když se jim něco stane? Zpřelámu jim obě nohy. I když nejsou top vystajlovaný a našminkovaný, musej nastoupit. Zpřelámou se jim obě nohy, a to je to nejmenší, co se jim stane. Musej nastoupit v každém případě, ale když se jim něco stane, už nikdy nebudou moct nastoupit. Volal advokát zákazníka a udělal velkoobjednávku a teď čeká na kurvy. Řekni mu, že je dneska vyprodanej. Advokáti mrdaj, prokurátoři mrdaj, a ty mám teď všechny na svý straně. Jasně. Tenhle chlápek teď na rok opouští parlament a jde do Podněstří, aby tam okouknul děti z ulice a pak jim pomohl. Bere jen ty nejlepší. Nemají rvát a cítit se podvedené. Mají pořádně stát. Mají nastoupit. Děti pracují jako sirotci. Mám pocit, že tady bude ještě hodně práce, říká ten chlápek. Vyvrcholení se dá dosáhnout jedině do pusy. Pak bude mít najednou spousta dětí nový domov, ne, ne všechny naráz, každý svého štěstí strůjce. Nacpou je do jejich těl, a tam pak budou muset zůstat. Za trest. Tak, tiskový mluvčí teď na rok opouští parlament, aby doladil poslední detaily, vyvrcholení do pusy, to dělají všechny, ne?, ale celý rok bez přestávky to nevydrží. Věčné vyvrcholení je jenom v ráji. Do pusy, co možná nejdelší vyvrcholení, ale ne věčné. Nejprve svého boha ukotví v ústavě tiskový mluvčí a jeho kamarádi božských dětí, až bude Pán Bůh krváčet a dupat a křičet a koulet očima a brečet, že chce tátu, a plivat hleny krev a vodu, a když už bude pevně ukotven, tak ti, co v Boha nevěří, ale nějaký ten světonázor taky mají, totiž svět a názor, tak tihle ho pak budou píchat až do skonání světa, a když už tady žádný svět nebude, nebudou mít ani žádný názor sami na sebe, zavládne svoboda víry a svědomí, a budou je píchat, všechny je opíchají, jo, pro mě za mě nejenom všechny, tyhle dvě ještě k tomu, tyhle především, jo, i tři, jo, budou je píchat, a pak bude i s nástřikem do pusy extra, to je ale v ceně, to si ani neumíte představit, co všechno je v ceně! Mrdání do zadku je ale za příplatek. Dělají to taky orálně bez gumy? Nabízejí to za příplatek, jo. Oukej. Ne, promiňte, to je standard, to je v ceně. Rozuměl jsem análně. Jo, takže spíš orálně, oukej. Jo, takže spíš orálně, oukej. A jinak je tam všechno. Jinak je tam i něco navíc. Co tam je? Když se tam jednou dostane, je tam všechno. A víc už nic, a míň neznamená víc, a víc neznamená míň, a vypadá super, jak vypadá, ta blond dáma? Jo, to jsou super holky. Tak mi je doved', a když budou hezký, zaplatím 180 euro, zůstane, kolik teď máme, než přijde, je 5 hodin, řekněme, zůstane tady tak od sedmi hodin, od sedmi patnácti maximálně maximálně maximálně. Ne, tak to něco doplatím. Zůstane hodinu. To doplatím. Ne. Doplatím na to. Ne. Udělej to pro mě, aspoň jednou, a pak uvidíš. To nejde, to nejde, to nejde, každý obchod je obchod, už jsem ti tolikrát. Když bude hezká. Když nebude hezká, pošlu ji zpět. Vyhovuje. OK. Vyhovuje. OK. Bez. OK. Bez. OK. Bez. Bez. Bez. Nebuď hysterická. Za peníze si zdraví nekoupím. Ne Bez ne Bez ne Bez! OK. S Bez. S Bez. S Bez. A když se mi něco stane? Tyhle lidi znám líp než kohokoliv jinýho. Mám strach. Neznám ho. Ne s Bez. Ne s Bez. Ale já ho znám. S Bez. S Bez. Ale nemůžeš vystavit ty papíry pro doktora? Tady to není možný není možný. Seš nepříjemnej. Je to naposledy, co s tebou jdu s Bez. Naposledy, co s tebou jdu s Bez. Jenom to udělej a hotovo a hotovo. Můžu s gumou nebo musím s Bez? Ne. S ne. Jenom s Bez. Ale mám vážně strach, o svoje zdraví. Nejde to s Bez. Nejde to bez zdraví. Je to moje tělo a moje zdraví. Je to naposledy s Bez. Naposledy s Bez. Není nemocnej? Je nemocnej? Je s bez nemoci nebo s nemocí? Je bez nemoci. Není nemocný? Určitě ne určitě ne. Ukázal ti papíry? Papíry? Jo. Ukáže mi je taky? Ukáže ukáže ukáže. Ještě jsem žádnou neposlal zpět. Ale tuhle zpět pošlu. Myslím, že mám dobrý důvod k tomu poslat ji zpět. Prohlašuji, že se té holce do ničeho nechtělo, nechtělo se jí nechat si sáhnout na kundu, nechtěla tohle, nechtěla tamhleto, a v týchle branži holka nemůže být žádná netykavka. Ta trocha sadomasa taky nestála za řeč, chce vymáhat plné odškodnění úniku zisku, kterému neunikl, nemohl uniknout úniku a vymáhá teď odškodnění. Odškodnění za únik. Uniklé odškodnění. Kšeft mu unikl. Unikl mu. O policii nemáme žádný zájem, jsme totiž už na ředitelství parlamentu a tenhle problém řešíme úplně jinak. Tenhle problém neřešíme s policií, o kterou nemáme žádný zájem. V 26 se člověk angažuje ještě pro témata mladých, pro

světový mír, pro ochranu žen a dětí. A opíchají je, a opíchají je, všechny všechny všechny, navrch s nástřikem do pusy, bez přirážky. A jestli ne, tak se s tím dá něco udělat, pak už nikdy nebude pracovat. Až s ní skončím, až s ní definitivně skončuju, nebude už nikdy moct pracovat, a to je to, co chci. Budu pracovat s jinými, je tady dost práce pro všechny holky, které pro mě pracují, a sice jenom pro mě a pro žádnýho jinýho. Ostatní jsou stejně na hovno. V 26 mít za sebou už dlouhou stranickou minulost, to by bylo. To by bylo na prd. Mé srdce bije od dětství a to je vážně zvláštní. A bije pro děti. Kdejaké jiné srdce bije teprve od jistého historického volebního vítězství. A parlamentní ředitelství je pro mě za mě opíchá a opíchá a opíchá. A založí občanskou iniciativu Vyšší tresty za zneužívání dětí, a píchaj a píchaj a píchaj a píchaj. Zástupci redakcí jsou srdečně zváni k účasti. Řecky jenom s přirážkou, Bez taky s přirážkou. A píchaj. A píchaj. Vona je panna, v 19? Je panna, 100%ně. Seš si 100%ně jistej, že je panna? Panna v 19? Jo, vážně je. A je hrozně hezká. OK, to vidím. Ale v 19 ještě panna, seš si 100%ně jistej? Chybu si nemůžu dovolit. Ne, není to chyba. Budu ji potřebovat. Až ji použijeme my, už z ní žádná panna nebude. Pak ať klidně pracuje, kolik chce, kolik chce. Je ale vážně panna? 100%ně, jinak ani panna být nemůže. Chce se o tom chlápku dozvědět něco víc. Je to univerzitní profesor, z americké univerzity. A ty seš sestra. Já jsem sestra? Samozřejmě, ty seš sestra. Co mám dělat? Nic, jenom se dívat, jak ti opíchává sestru, jak ti opíchává sestru. Taky jsem slyšela, že dostala nějakou plíseň, ne ta panna, ta nemá nic, ta ještě nic nemá, ale ta sestra, ta dostala tu plíseň, tys prej žádal ty holky, aby to dělaly s Bez, s Bez, a vona vod něho dostala tu plíseň. Ale to je už pasé. Ta plíseň je pasé. Tahle infekce se těžko dostává. Člověk může být rád, když ji má. Těžko se dostává, tahle infekce. Ale existuje a dá se dostat. Co existuje, to se dá dostat. Mluví o tom celá Litva: Nechoď tam, tam tu infekci mají. Nene, tam nejezdít, tam mají infekci. Ale infekce je k dostání i tady. Dá se dostat i tady, to ani nemusíš jezdit do Litvy. Ale ty dojely extra sem a dostaly tu infekci tady. A pak, když dostaly infekci, je těžký dostat holky, protože místo nich můžeš taky dostat infekce. Člověk může dostat holky a člověk může dostat infekce. Za to vám udělám zajímavou cenu. Cena je zhruba tahle a tahle třída, vysoce inteligentní holka, angličtina, němčina. Francouzsky umí. Duševně se povznesete, podařilo se vám vybrat si na internetu a zapícháte si. Myslím, že je v nejhudších zemích světa ještě hodně práce, pojďme do toho. A píchá se. Vehementně vystupujeme proti zneužívání dětí, a pícháme a pícháme a pícháme. Přestupky se trestají příliš mírně, když jsou sexuální povahy, musí být přísněji potrestáni, výrobci, obchodníci, prohnání a vyhnání píchají a nezletilé a nezletilé vyhnankyně, které tak jako tak opíchají, ty musejí počítat s tím, že je zavřou až na deset let. Nemusejí ale počítat s vyhnáním. Nevadí. My nic nevíme. Jenom pícháme. Nejprve děti odvedou, pak je vedou, mazlení bez přirážky, ale mrdání prdele s přirážkou a pak je stejně opíchají, extra opíchají, opíchají i s Bez. Je to prasárna. Nepolepšitelní mnohonásobní zločinci nejsou opícháni, ti píchají sami, hned jak je pustí, už zase píchají, chytíš je za zadní a v klidu píchají dál, můžeš je přitlouct jako Krista, a tlučou pak ostatní, i když se už nebudou moct hýbat, budou ještě schopni píchat, ale nezletilé jsou už opíchané, ty už nejde opíchat, protože už je celou dobu píchají a píchali. Poté, co je propustí z vazby, obstarají si tihle lidi, co píchaj děti s horšími výsledky ve škole, okamžitě nášup, proto doživotí. Vrhne se na další dítě, pak si ještě zajedeme do Bulharska, tam je ještě mnohem víc dětí, a píchá se s partnerem a pak s jiným partnerem a pak se partner vymění a zase se píchá a partneri se hledají a nacházejí a píchají. A pak dotaz: Nemáš pro mě nějakou velkou? Myslím, že jo. Je přesně tvůj typ. Platí už odminula a pořád dál věrnostní cena, protože věrnost má svou cenu. Píchání má taky svou cenu a píchá se, píchá se. Když se chvíli nepíchá, okamžitě se zase píchá. Tak sakra, kde jsou ty kurvy? Jo, ta není špatná, ale už zase už zase, ta byla minule, už zase, už zase, ještě si na to zvyknu. Dovedu ji tam za hodinu. Dáš jí tak stovku a taky na taxíka a hotovo. Zaplatíš jí hodinu, stovku za hodinu, a hotovo. Dyl ani nemusíš. Chci jenom pořádně vyhulit. Jak je stará? 18. Aha. No, když to chceš vědět přesně, ještě ani nemá 18. Má velký prsa má velký prsa má velký prsa? Tohle nepovažuju za velký. Tady tohle považuju za velký. Tady tohle považuju za nanejvýš střední. No, do ruky to snad bude. Nemáš nějakou s většíma ceckama? Nenabízíte taky nějakou

extrémně prsatou? Extrémně prsatou ne, ne, normální. Má taky větší objem hrudníku. Nebo. Taky, Nebo. Větší jo, teda normálně velký, ne nadměrný. Normální. Dělá všechno bez. S Bez. Že? Ano. Ano. Ano. Ta pornohvězda to nedělá? Ta to dělá taky, ale tu musíš objednat nejmíň na 16 hodin. To není jen tak. To je s Bez. To není jen tak. Ta dělá taky všechno i bez gummy? Jo, ta není jen tak. Ta to dělá s Bez. Ta jiná. Ta jiná. Moc drahá. Prosimtě, ta ja fantastická. Moc drahá. Prosimtě. Fotky jsou dobrý, ale in natura je ještě suprovější ještě suprovější. Tenhle týden spíš ne, možná spíš příští týden, tam ještě nevím nic bližšího nic bližšího. Byla už někde? Prosím tě, byla už někde? Ne, ještě nebyla nikde nikde nikde. Tak ta by mohla teoreticky ještě zítra přijít ke mně. Zítra to celý den nepůjde. Ale tak si vezte tu druhou. Hodilo by se vám to v 16 hodin, hodilo by se vám to v 16 hodin? Ano, ozvu se zítra. Tak co je s tou kočičkou? Jo, můžeš, můžeš vždycky, není problém. Jasně. Není problém. Jasně. Super. Jasně. Normálně. Jasně. S přírázkou Bez. Bez přírážky S. A jestli s ní přijdeš až teď, tak už nebudu mít chuť mrdat, než přijdeš, tak už nebudu mít chuť mrdat, nebudu mít chuť. Ale prosimtě. Buď tak hodnej. Nejsm hodnej. Buď tak hodnej. Pak jí ho mrdnu do prdele, to ti říkám. Do prdele. To říkám. Do prdele. To říkám. Je mi to ukradený. Mrdni jí ho, kam chceš. Má skvělou osobnost a umí hodně jazyků. A lidsky je v pořádku. Je v pořádku. To je mi ukradený, ti říkám. Do prdele. To říkám. Do prdele. Neříkal jsem, že je nějaká superprincezna, ale je sexy, má skvělý prsa. V posteli ale není nic moc, nic moc, vlna nadšení mě nepopadla. Dobrý a to je všechno. Dobrý a to je všechno. Tuhá jak prkno. Jak prkno. Podívat se skvělý, ale na zbytek zapomeň, zapomeň. Ale jako člověk je v pořádku. Jako člověk. Je otevřeně myslící. Je otevřeně myslící? Je otevřená. Myslí si. Je otevřeně myslící. Jo. Je dost otevřeně myslící na Golden Shower a jestli by souhlasila s jinými zvláštními praktikami? Je dost otevřeně myslící na Golden Shower. Prosím tě vysvětlí jí svoje praktiky zepředu zezadu a zezadu zepředu předem. Zepředu zezadu, zezadu zepředu. Očekávám špičku, a co dostanu, co dostanu? Co dostanu? Dřívš měl samý mezinárodní, teď už jenom národní, v čem je problém? U mezinárodních očekávají zákazníci špičku. To nejses. Špičková. Proč to neděláš i pro mě? Mezinárodně? Určitě nejses žádná špička. Tihle lidi očekávají opravdu veliké, opravdu štíhlé, opravdu dobrou angličtinu a v posteli perfektní v posteli perfektní. Pak není žádný problém žádný problém. Máš nejmíň šest kilo navíc navíc navíc. Kdo má moc velkou váhu – nemá šanci. Kdo nemá žádnou váhu, nemá šanci. Kdo nemá žádnou šanci, nemá žádnou váhu. Prosimtě dej jí 200, je to taková chuděrka. Dej si s ní něco na pití a dej jí 200. Nechci dvě hodiny, chci prostě jenom, aby mi ho vyhulila a abych si mrdnul. Běž prosimtě, běž si s ní dát něco na pití a dej jí 200. Jo, ale co když s ní budu vrzat jenom hodinu? No, tak si s ní potom dej něco na pití. Ale já si nechci dávat nic na pití, chci jenom sex. Příslušně oblečená, vážná, ale možná až moc laciná. Když si ji necháš dvě hodiny, tak si samým štěstím sedne na prdel. To nechci. Chci, aby mi ho vykouřila a abych si zavrzal a hotovo. Je na prasečinky? Jo, je na prasečinky, to si piš, že tam dole sedí a spodkem poslouchá, jestli něco nechceš, ať je to cokoliv. Ta u tebe zůstane a oženíš se s ní. Jo, jasně, seš úplně blbej? Kdy se ti podaří dostat sedmnáctku? Nekecej, je jí vážně 17? Je už hotová s tím oblíkáním kalhot? Jo, skoro hotová. Jasně, dobrý vzrušo, a do prdele ji chci opíchat a dělat s ní všechny prasečinky a všechno. Všechno musí vyhovovat. Dá se ojebat do všech děr? Myslím že jo. Dobrý. Vyhovuje. Píchat píchat píchat. Určitě si ji vezmeš dýl jak na hodinu a už se na to těší. Musí jít totiž na operaci menisku a na to potřebuje 500 extra. A jéje, to musí ale pořádně šukat. Jak dlouho tady vlastně zůstane? Nechej si ji tři hodiny a dej jí 300. Víš, co ta s tebou bude dělat? Dělá všechno všechno všechno. Já chci ale jenom hodinu, protože musím zítra do práce. Píchat píchat píchat. Po všech koutech světa. Píchat píchat píchat. Vyhovuje! Pak dva dny mimo provoz. Prosimtě, copak nepoužívá kondomy? To s tím nemá nic společného, můžeš to chytit i na záchodě. Teď má léky a po dvou dnech lokální terapie v tom či onom lokále je zase hned všechno v pořádku. Vyhovuje! Pak zase píchat píchat píchat. Je trochu moc tlustá, měří 1,73 m a má 63 kilo, to nejde. Má prostě moc velkou váhu. Míry prostě musí sedět. Kdo se teď stará o tu pannu, s tou bychom mohli vydělat pěkný peníze, to by hodilo okolo 5000 dolarů. Dostáváme 50 procent z toho, co ty holky našlapou. Vyhovuje! Důležitý je, aby

zákazník dostal fotku té panny, klient je z Ameriky. Bylo by ale nutné poslat mu fotku, než ji bude píchat, než ji bude píchat. Já ale vím, že spousta litevských holek letí jako panny na tuhle práci do Emiráťů. Ta druhá tu holku může doprovázet jako sestra, i když žádná sestra není. Klient chce tu holku zbavit panenství za přítomnosti její sestry, to chce klient. Chce si zapíchat jako první, za to zaplatí 5000 dolarů. Řekni, že seš její sestra! Ale já nejsem její sestra! Řekni, že seš její sestra, to snad zvládneš, aby ji mohl opíchat! A musíš být u toho. Jako sestra. Ano. Vyhovuje! Má prej být opravdová panna a dokonce má snad i 15. Tyhle holky jdou do Emiráťů za prací. Nejprve si tím můžou vydělat pěknou sumu peněz, v Emirátech za to taky nedostanou víc. Potom už žádné příplatky za líbání a francouzskou soulož, všechno v ceně. Každá další hodina stojí 200 se vším všudy. Doučování nestojí extra. Vyhovuje! Top vystajlovat a našminkovat, pak tu pro ni mám práci na hodinu, plus prdel je s přírážkou. Zákazník je advokát. Zavolal a udělal velkoobjednávku. Styk bez je s přírážkou 100. Vyhovuje! Peníze si беру hned. V každém případě silonky, žádný punčocháče. To je u nás standard. Všechny dámy mají podvazky. Pokud možno ne v černé. Bílé nebo barevné, to je fuk. Sukni. Sukni, opravdu mini. Sukni. A postavu, to ti spadne čelist. A suprový vystupování, lidský lidský lidský, a v posteli hotová bomba, pak už jsem jenom slyšel díky díky díky díky. Dá se s tou cenou něco dělat? S tou se nedá nic dělat. S tou se dá udělat všechno. Mohl bych dělat kurz o tom, jak se dělají dobré obchody. Ta má pěkný ženský, to si ani neumíš představit. A co teprve až se podíváš podíváš podíváš na účet, prosím! Prosím! Pracujou pod jménem Finanční koncepty. Napíšíou ti fakturu, to je pro mě úžasný. Poradenství, firemně specifické koncepty. Specifické koncepty. To můžeš klidně odečíst z daní z daní z vydání. To je fantastický. Šéfka sama je pěkná kočka. S tou jsem taky šukal šukal. S šéfkou si musíš taky trochu užít. Ta je pilná pilná pilná. Provozuje něco jako podnikatelskou firmu, ale to s těmi finančními koncepty dělá vážně. Ta to dělá chytře. Můžeš si to odečíst odečíst odečíst odečíst. To je důležitý. Odečíst. Taky si ráda zaprcá. Máš nějaký feedback, jaká je v posteli? Údajně je dobrá. Údajně je dobrá. Ráda si zaprcá. Je dobrá. 1,80 m vysoká. Zajímavý. Ráda si zaprcá. Zajímavý. Už jsem spala. Víš, kolik je hodin? Kvůli děcku musím vstávat každý den o půl sedmý. Neplatím ti za spaní, ale za tvoje velký prsa. Ty, mám tady holku, ta má velký prsa. Jo super. Vyhovuje! A jak stará? 18. Fakt? No, 17. Super a kočka. Vyhovuje! Čerstvý maso. Schůzku dohodneme. Vypadá šíleně dobře a teď je zrovna v Londýně. Taky se nám může stát, že budeme mít řůru zákazníků, ale žádný holky. To ne ne, to se nesmí stát. Občas přehlédneme, jak rychle utíká čas. Vyptával se mě na holku, co dělá v Litvě ve špitále. Samozřejmě jsem nic neřekla a hrála si na nevinnou. Ona prostě taková je. Hraje si na nevinnou a v posteli je to hotová čubka. Chlapi to maj rádi. Ta si už pořídila super mercedes a já nemám nic. V každém případě se postarám o tu novou dodávku. Pro obchod je důležité, aby tyhle holky nevypadaly jako levný ruský husičky. Vyhovuje! Tak jak vypadají, je to v pořádku. Vyhovuje. Je ještě panna a mám její jízdenku. A až se vrátí, tak už panna nebude. Vyhovuje. Ale she is making shit, she is making shit. Hele, promiň, mám tady zrovna jednoho kámoše, kterej patří k rodině, chtěl by něco s pořádnýma prsama, máme tam něco s pořádnýma prsama? Jo, ta má velký cecky. Jo, dost velký, žádný malý. Větší než od Taťány? Jo, větší než od Taťány. OK, prosimtě pohni, jo. Už letím. Kámo, pohni. Jo! Ta nová je super super super. Vyhovuje! Koho byste mi typově doporučil? Dělají to všechny. Je jich tam víc, co se podřizujou, ne? To je problém definice, co to je podřizování. V žádném případě nemyslím SM, ale podřízení. Je přizpůsobivá, to v každém případě, to jsou v principu všechny holky. Když si zákazník přeje speciální servis, tak si předtím promluví s holkama, a když mi jedna řekne, že to udělá, tak to taky udělá. Dovolím si to říct ně naplno. Chci pro sebe a pro svou přítelkyni něco neobvyklého. Má zálibu v holčičkách. Tuhle zálibu máme oba, a já se taky rád dívám. Máte někoho s přirozeným předpokladem, který by se k nám hodil? Máte někoho, kdo k tomu má sklon a předpoklad? Dovolím si to říct totálně naplno, říkám to ještě jednou. Moje přítelkyně si ráda plácne dlaní do pěkného ZADEČKU. Nemyslím tím něco jako SM. Prostě si to spíš jen užít, prostě si plácnout, a když se bude trochu upejpat a tak dále, tím líp. A co mám taky rád, když to je někdo, kdo se mojí přítelkyni úplně odevzdá oboustranně, že jo. Co je taky moc

hezký, ale není to podmínkou, když to bude někdo, kdo taky občas rád nabídne i ZADEK. Jojo, to nabízí. Análně to u nás nabízí hodně holek. Nabízej to. Ne všechny, ale hodně z nich. Vyhovuje. To by mě velmi těšilo. Rád bych pěknou sebevědomou holku, která už je v ložnici zkušená. Ale nemáme v žádném případě v plánu SM nebo podobné věci. Chceme si s tou věčičkou jenom užít. Začne to všechno něžně a nemělo by jí vadit, když dostane plácanec po ZADKU a bude to dělat i jinak, že jo. Jasně. Tak to by bylo moc fajn, a jestli ještě bude umět dobře anglicky, tím lépe. Anglicky mluví všechny perfektně. Některé mluví i německy. Dovolím si to říct totálně naplno. To je zvláštní fáma, fáma, fáma. Už se ani nedokáže podívat na obrazy svatých. Nemůže. Podobizny Krista by okamžitě zničila, okamžitě zničila, okamžitě zničila. V kostele si nedokáže kleknout, nedokáže kleknout. Má panickou hrůzu ze svěcené vody. Panickou hrůzu ze svěcené vody. Její duši určitě ukořistil ukořistil Lucifer. Její mladou duši. Posedlou d'áblem. Píchat jako d'as. Posedlá d'áblem. Svěcenou vodu nemůže ani cítit. Nemůže se podívat na obraz svatého. Hlas se jí promění v temné vrčení. Pane Ježíši! Přijď, Pane Ježíši! Píchat píchat píchat! Prý se bila do obličeje, ta dívka se bila do obličeje, do obličeje, až jí naběhly podlitiny, krvavé skvrny, milosrdný Pane Ježíši, krvavé skvrny, výrony, krevní výrony, Ježíši Kriste! Válí se v prachu ve sklepe s uhlím, do pusy si cpe mouchy a pavouky a okusuje brikety. Milosrdný Pane Ježíši, přijď přijď přijď! Píchat píchat píchat! Hlavou mlátila o zeď, o zeď, až měla zuby na padrť na padrť. Můj Pane Ježíši. Přijď, buď našim hostem, a posvět', cos nám nadělil! Píchat píchat píchat! Plná krve. Až měla zuby na padrť. Nakonec ji přivázali k posteli, její výkřiky byly nesnesitelné. Nakonec ji přivázali k posteli. Postel obléhají davy. V posteli léhají davy. Píchat píchat! Stříkají na ni litry svěcené vody. Týrají ji kříži. Píchat! Modlí se. Pane Ježíši! Pane! Vy Pane Vy! Vaše výkřiky byly totiž nesnesitelné. Zuby na padrť. Milosrdný Pane Ježíši. Výkřiky. Výkřiky. Výkřiky. Píchat! Zpěvy, výslechy, modlitby, krucifixy. Milosrdný Pane Ježíši. Zuby na padrť. Je slyšet, jak démoni křičí hlubokými hlasy, a kdejaký čert musí po dramatické potyčce vyletět z těla z těla. A je po těle. Z těla. Ta žena zemřela. Dívka umírá. Píchat píchat! Hladem a žízni. Na konci 31 kilo, odmítá cokoli pozřít. Píchat! Odmítá cokoli nazřít. Odmítá vzezřít. Píchat! Pane Ježíši! Pane! Válí se v prachu. Zuby na padrť. Hlavou proti zdi. Tělo vyhublé na 31 kilo. Míry neznámé. Pane Ježíši! Hraje se o ni. Ona o tom hraje. Hraje si s tím. Milosrdný Pane Ježíši! Hraje si s tím. Zuby jsou na padrť. Ježíši! Okamžitě zničit! Už neklekat, už žádnou svěcenou vodu. Panický strach. O tom se hraje. Píchat! S tím se hraje. Zuby na padrť. Podívej, chce jenom píchat. Je to velmi dobrá práce, je to jedna hodina, rychlý výdělek, další prosím, bye-bye. Velmi rychlý výdělek. Vynikající. Zuby na padrť. Jí se pavouci. Vydělávají se prachy a v prachu se válí. Hlavou proti zdi. Přirozeně, je to fajn, někam si vyjet. Ale ne vždycky máš zákazníky jako toho, do kterého seš zamilovaná. Ne, nemyslím, že by se se mnou chtěl znovu setkat. Vážně? Ty tomu věříš? Ty tomu věříš? Věříš na Ježíše Krista a na to, že o mně neřekl jediné slovo? Proč? Slyšela jsem, že se o mně nezmínil ani slovíčkem. Podívej, ten chce jenom píchat a jinak nic. V této věci se s ním neshoduju. Musí být pořád něco jako otec. Zuby na padrť. Krev stříká. Na to přijdu sám. Ježíši! Musíš být něco jako otec. Doufám, že je dobrá v posteli, ale musím na to přijít sám. Obličej jako panenka. Blond'atá. Zuby jsou na padrť. Ježíši! Většina hezkých holek je totiž v posteli na nic. Já vím, přesto doufám a věřím. Zuby na padrť. Ježíši! Musím vědět, jaký ty holky jsou, jinak nemůžou jít k zákazníkům. Ježíši! Zuby na padrť. Hlavou proti zdi. Obrazy svatých poplivané. Svěcenou vodu nesnáší. Nejrada bych měl ty, co jsou tu nové. Jasně. Ty to ještě nikdy předtím nedělaly. Máš jejich fotky. Ano přirozeně. Mohl bys je nejprve předem čekat, seknout. Čekat, seknout, šknout. Zuby na padrť. Pokleknout. Nepokleknout. Ježíš musí být pořád něco jako otec. Řekl ti, jak se máš oblíknout? Jak to chceš? Čistě bílé. Pro jakou příležitost – na svatbu? Říkám ti, ta blondýna mluví perfektně rusky, a v posteli, to ti teda povim, tam dělá pěkný sviňárny, Rusové to chtějí. To není žádná Rus, ten je z Korutan, v Rusku byl ale celou věčnost. Celou věčnost, to je dlouho. Proto je dvojjazyčnej. Německy a rusky perfektně. Ježíši! To jsou teď moji privátní investoři a ti příští týden cálujou 7,5 milionů, takže je potřebuju. Potřebuju je. Potřebuju je. Dobře. Jak to teda uděláme? Ježíši. Jak to teda uděláme?

Máš dva dobré zajíčky? Platí on nebo ty? Ne, tohle chci zaplatit já. To jsou teď moji investoři. Tak mazej, ale bleskově! Ježíši! Běž si sbalit pas a mazej! Máš svoje dokumenty? Ježíši! Všechny? Všechny? Všechny? Tak mazej, ale bleskově! Jo jo jo jo jo. Už jsem na cestě. Jo. Postel obléhají. V posteli léhají. Ježíši! Válí se v prachu. Zuby na padrt'. Pane Ježíši! Je tady vážně nová? Absolutně. Krásný tělo. Otevřený postoj. Zuby na drt'. Dobrý. Otevřela se? Ježíši! Vážně? Taky je to cítit, když někdo chce být dominován. Poznává se to, když vykládá, jestli dělá tohle nebo tamhleto, a ona odpovídá: Ano, můj Ježíši, přirozeně. Ano, přirozeně. Ano, přirozeně. Přirozeně.

Elfriede Jelinek

TOTENAUBERG

(ukázky)

Filmové záběry má režisér realizovat sám (nanejvýš za pomoci kameramana, kameramarádky). Měl by si na to najít horu dle vlastního výběru: Matterhorn, Montblank, Rax, Sněžku, jedno kterou. Film smí, dokonce by klidně měl být natočen diletantsky.

Osobu Heideggera prosím pouze naznačit nepatrným citátem, možná knírkem? Hannah Arendt stejně tak.

Osoby:

Starý muž

Žena středních let („Žena“)

Elegantní mladá žena

Mladá venkovská servírka

Vrcholový sportovec

Dva muži v kroji („Tyroláci“)

Ještě více sportovců, na lyžích

Starý sedlák

Několik mrtvých horolezců (částečně již zetlelých)

Roztleskávačky

Lovec

Hosté

Číšníci atd.

V ZELENÍ

Starý muž sedí v rustikálně vyhlížející lyžařské kombinéze v hale luxusního hotelu. Je připoután ke stojanu (vlastně svým způsobem zabalen do obvazů), jenž v hrubých rysech, a velmi zveličeně, obkresluje jeho tělo. Je díky stojanu takřikajíc dvojnásobný. V pozadí filmové plátno. Na něm sněhové vrcholky, horská chata a tak podobně. Na lavičce před horskou chatou žena v městském cestovním oblečení, vedle sebe kufří, jako když vyráží na cestu.

Žena:

(hovoří z plátna dolů ke starému muži. Po nějaké době, během následujícího monologu, pak takřikajíc vystoupí z plátna, resp. zpoza plátna, a hovoří text částečně zároveň, částečně naslouchá promluvě své dvojnice na plátně)

Teď jen tak sedět. Téměř zabydlen v zrcadle. Už ale nejste tím, čím jste byl pro svou matku. A co teprve váš otec... nasliněným prstem přejíždí přes vrcholky stromů. Slunce prostupuje dírami mezi větvovím, ale jeho žár... Stal se neškodným. Kdysi jste ještě miloval, teď však už ženy házejí očima po jiných chlapácích, co se vyhoupli až vysoko do koruny stromů. Nic už vám nespadne do klína. Lavičky slouží ženám k pletení, jehly se zabydlely v jejich rukou. Vy však, vy jste vyvržen z tohoto bydlení, jež znamená odpočinek. Mládí, jehož těla září módou, se shluklo okolo. Hudba proniká do srdce. Zaplavena rozkoší. Zatavena v rozkoší. A vy si stěžujete, protože se vám vysmívají! Studenti se otužili pod ranami biče jejich nezaměstnaného kumpána, který jim pemzou sedřel z těla bílé sportovní úbory a pak jim vyčinil jejich vlastní kůži. Všude kolem krásná krev! Jakou to dá práci, vydolovat z nevlastního vlast! Začněme něčím malým a nenápadným: není na místě použít menších slov, než jakými vůbec vládnete? Jste jako obrázek, zobrazení! Nevejdete se do slušivých, ale falešných šatů této falešné krajiny. Hudba, která se k nám chová špatně. Ale její hlasitost je pouze jednou z jejich špatných vlastností. Poslechněte si nějakou písničku, zatímco sedíte před svou chatou, nepozorován pozorujete okolí a necháte se obdivovat příchozími! Chtějí slyšet jedno jediné slovo, a čeho se jim dostane? Celého světa a toho, jak se člověk zjevuje v moderním dopravním prostředku, aby se někam přesunul.

A pokaždé dojit k tomu samému místu, kde člověk bydlí a kde ho zmydlí: k domovu! Pomalu jste projížděl zpátečními cestami, které jimi byly ještě dříve, než jste nahoru do kopce tahal sáně připoutané řetězem ke svému tělu. Příliš dlouho jste se plahočil po dřevařské cestě moderního bytí! Na vás se teda šetrilo! Ale kůže je už dost a všeho moc škodí, jak se tak dívám. Už vám dělá faldy v záhybech. Pohrává si okolo vašeho obličejce. Vklad je vysoký. Nechte se unést ztracným! Mladými lidmi uhranutými uniformou, kterým se na nohy ještě lepily dětské tepláky. Najednou jste se stal poslušným, poslušnost budoucnosti. Byl jste a byl byste byl. Příroda vás s definitivní platností pohltila. Močály, z nichž vojáci natahovali ruce po cizích zemích, ale ty už vždy někomu patřily! Tak zakusili, co je v životě podstatné, to znamená výchova. A vám za to vděčí. Že mohly každý den volat po tom, kdo jejich pobytu dokázal nahnat strach.

Podívejte se, jaké vedou současníci odpočinkové bitvy! A to si troufáte tvrdit, že příroda odpočívá, nestoudně roztažená před námi, kteří jsou lépe oblečeni nebo lépe řečeno: vysvlečeni. Zpět k přírodě! Technika jí nedá pokoj! Vytrhává potok z koryta a strhává tok dějin do jeho běhu, z něhož vždy nanovo vytryskává. Cílem jsme my, středem ochranného terče. Tušíme však dálku. Už nám dávno patří. Jsme přece zapsáni do nedokonalého katastru nemovitostí!

Každý si musí vytrpět to svoje. Ale podívejte se: ani můj obličej už není pastvou pro oči! Nezapomínat prosím, jakým svůdným vzorem jste byl: člověk postaven do ticha. A když je

důvodem svého bytí, už se stává bohem, v deseti lekcích. Vidím, že se za chvíli obrátíte k publiku, které už kupuje vstupenky a nehty škrábe do mramoru ve foyeru. Zaplatili vstupné a chtějí se naučit básni, tyto veličiny bytí, které se pak budou řídit po cestách země a vjíždět v opačném směru do jednosměrných ulic. Mám pocit, že se před jednosměrkami zbaběle otáčíte nazpět. Na slatiny! Zapsat se do chatové knihy návštěv, vojáci ze slatin bez rýčů, zato s vycházkovými holemi, rozšklebené lebky až dole na pumkách. Špek jim padá z huby, slunce jim svítí do očí. Les! Myšlení je jako obchodování s ojetými auty! Prosim naučit se: všechny značky, které existují v jedné epoše. Před všemi těmi toyotami a hondami a jejich variacemi se chováte jako stvořitel před stvořením světa!

Jen se podívejte na davy, které proudí dovnitř, aby si vás poslechly! Podívejte se! Tak se přece podívejte! Každý druhý zahodí leták s vaší podobiznou! A ani nevěří svým uším. Nestačí být naplněn tím, čím člověk je! Jídlo, ano, to bylo vždy potěšení pro malou i velkou stranu, kde pak čekáte, že vám bude podána ruka s drobnými. Když už svět neumíte udělat, tak ho aspoň dokážete zničit, co? Ale to jediné, co se vám stalo: rodiče. Svatý otec v jeslích před Hölderlinovou stájí. Černý les! Zářivý jas! Hory, kterými prostupujete jako prosakující spletenec žil, zahalen do svého věku... jaká krása! Padnout jako tráva, lomit rukama jako větve. Ano, ti v předních řadách: u těch je alespoň jisté, že žili. S konečnou platností vás předhonili, kráčí támhle k mostu, vidíte, tam vepředu, u kříže na vrcholu! Papíry od svačiny jim šustí v rukou. Teď se zastaví, vidíte! ...Baví se mezi sebou, ale nečekají na vás! Jak to bolí! Otec se teď vymrští ze svého místa.

Byli vysazeni, aby se zabydleli. Smrt je vyrvala z kontextu. Konec! Najednou už vám nejsou rovni. Páska je přetržena. Smrt vašich rodičů z vás učinila jiného člověka. Ano, jste to vy sám! Lekl jste se, že nebeská vyhlídka spí. Hory považujete za skoby, po kterých lezete nahoru. Slouží vám především k tomu, abyste se nad ostatními vyvyšoval. Vaše myšlení se ve vás nějak unavilo. Lavička ke spočinutí by se občas hodila, co? Aby kolem vás mohly proudit davy, ale člověk by byl sám. Jedovaté lidské plémě se neklidně přehrabuje v zemi. Nikdo nechce být jako druzí a také vy zastupujete jen sebe sama.

Jak často jste se už vracel, ošlehán větry, z vesnického hostince, kde se vám jako dítěti obdivovali kvůli maličkostem. Překládání z řečtiny. A teď to přijde – velikost ve vás našla svůj výchozí bod, kterým vyšla ven a zmizela – taky zmizte a s vámi ať zmizí děti od všech těch pohledných, pozorných matek, které si daly záležet na oblečení. To jste si nemyslel, co? Že tady jednou budou lidé, jejichž kroky budou chráněny něčím na způsob střechy?! Že tady bude namísto pohoří základní škola, základna? Že budou přístroje tak krásně hrát, že už budoucí lidstvo nebudeme potřebovat, protože vše je NYNÍ. Překládáte nebo jste zase jen přeložil nohu přes nohu! Je velikost teď ještě zmítána bouří, nebo už pochybami?

Konec. A všechno zase nanovo. Tak opět vládne chlácholivý klid a vy tu sedíte. Znovu připraven, stát se správcem malomocných, kteří si koupili vstupenky a vy jim je musíte utrhnout. Kolik cizích tváří jste si asi zapamatoval za celá ta dlouhá léta, kdy jste tak zábavně cestoval pamětí? Kdo na vás ještě bude myslet dnes nebo zítra? No, to jste mi ale veselá kopa, mají vás tahat pořád jen ti druzí! Noste se laskavě sám! Asi si ještě budete muset trochu počkat na smrt, na tento autobus, který vás doveze zpět k sobě samému, kde jste beztoho po celou dobu poslušně čekal. Kam jste byl postaven. Ve skutečnosti jste se nikdy nepohnul z místa. Vy jste! Už dávno vyrostl z dětských střeviců. Stáváte se dotěrným, a to vás ještě včera obdarovávali. Nikdo nechce zůstat tam, kde začal. Ale nevyhnutelně tam skončí. Jako hadi se vaši nohsledi s vámi v čele rozlézají do všech stran, směřují ke startovním čárám a honem do povětří, kde se vydávají za něco trvalého, což by si o sobě nedovolili tvrdit ani ptáci. Kam se poděl váš jazyk,

jímž jste se naučil vymezovat se vůči přírodě? Ano, tehdy ještě zpoždění něco znamenala, to byl ještě člověk očekávan! U pobytu je já oním Kdopak, Kdosi, ne, Kdo pobytu.

Smrt je u pobytu oním Kde. Smrt z vás (a také z nás) dělá otroky na útěku, v nichž je ještě vidět cukající se život, když se postavíte před jejich klece a budete je utěšovat myšlenkou na nicotnost jejich mříží. Ještě si udržují dekórum. Velcí a hladcí jako hladina Bodamského jezera. Ale běda, když se dostanou ke dveřím! Pak budete muset možná dokonce i vy jíst párek jako nezaměstnaní. Ti si přece nebudou brát vaše rady k srdci, plnou parou budou chtít získat vlastní Já! Šlapou vám po trekingových botách, kterými se prodíráte krajinou, dokud vás ze sebe zase nesetřese. Anebo vrazíte do jídelního vozu, kde přešlapujete přesně na jednom místě a cestující v italských botách se vás zákeřně snaží ušlapat. Klid a pohyb v jednom.

Jak často jste mimochodem riskoval něco, při čem jste mohl zemřít? Ve skutečnosti jste byl zbabělec, vy domácí přáteli, a buršáci šli zatím dupat svůj dupák na válečná pole, aby si vydobyli povolení k pobytu. Dohlédnete nejdál k této světlu se lesknoucí kaštanové aleji, ano ano, no tak se předkloňte! Zkuste to!

(Starý muž se už nějakou dobu marně pokouší pohnout ve svém stojanu.)

Asi budete muset vynaložit trochu víc námahy ... Já je v absolutní izolaci nesmyslné. Ano. Takže tahle světlu se lesknoucí kaštanová alej, nevádí, mohu vám ji přece popsat... která vedle vás ubíhá jako obrovští zlí psi. Spěchá k osvětlené chatě, za níž lidé tuší pohostinnou zahradu. Ale jste tam jenom vy! Ohnivě rudé znaménko na kůži krajiny.

Poslouchejte, ten lahodný zvuk v dáli! Tváří v tvář moři si lidé na tělo chtějí nechtějí navlékají sportovní přístroje. Krajina zní, kasy a kazety zpívají. A tady na vašem místě? Neslyšíte nic? Udělejte z člověka násadu, ne, výsadu, ne, podsadu, nebo lépe: zásadu, díky níž lidé padnou na zadek a jako zvířata se budou plížit ostrou trávou plnou jinovatky, kde se listy ohýbají pod nápojem smrti.

Jiní zase vystřelí z lyžařských stájí, vždyť se na sebe podívejte do zrcadla! Jste jedním z nich! Tak to rozjeďte! Hrany křupou o ztvrdlý sníh. Provozovat umělecké kousky, abyste nemusel stát stranou. Dnes byste se sám měl držet stranou, aby se všichni tvářili, že nevědí, s kým jste si zaval. Kdybyste byl dítětem, na pažích by vám ještě visela křídýlka, zbytky po těle matky. S pomocí nemoci opráší bůh váš obrázek, ve kterém jste se mu chtěl připodobnit. To, že nejste jako on, z vás dělá odpad. Uklid'te se! Mohla bych se o vás vyjádřit opovrzhlivě, ale mlčím. Tónu ve vzpomínce, která pokosila louky mé paměti. Nakukuji přes plot, nejskvělejší lyžování a pozdní zimní slunce.

Čas už také nahlodává váš rám, který se během doby zcela pokřivil. Protože jste kdysi udržoval vztah s miláčky doby, také se mnou, čas vás s konečnou platností prohlásil za skončeného. Jste propuštěn. Chodíte svýma ubohýma nohama po vyprahlé zemi jako po sušárně, zuřivý bezdomovec, tedy, domov by tu byl, jenom na vaše kroky odkapává prádlo. Tak už konečně v klidu poseďte! Také jiní si chtějí odpočinout, složit se na židli vedle vás, ubohý nápoj svírající v pěsti. Nikomu nebudete chybět, až vás čísi ruka neomalene zatahá za rukáv, zatímco ještě s opovržením vedete své malé bitvy.

Smím vás seznámit se smrtí, abyste mohl být konečně vytažen z proudu světla, z této nebezpečné švarcvaldské třešňové břechky. Nevadí, onen svět byl přece také vyrván ze země dělníky zaměstnanými načerno. Leží tam různí lidé, teprve ve smrti se ale stali tak odlišnými.

Teď je osm hodin jednatřicet minut, vaše přednáška hned začne a nikdo už nic neuvidí. Mluvte nyní, po zaznění bzučivého tónu! Neznělého tónu! Mluvte!

(Na plátně něžná příroda, ne řvavě! Luňák postávající v rákosí, který vyzařuje něco ohrožujícího, ale zároveň i klid. Starý muž se nyní osvobodil ze svého stojanu a táhne za sebou jeho trosky povlávající na jednu i na druhou stranu. Elegantní číšníci servírují nápoje jemu, Ženě, jakož i několika dámám a pánům ve večerních šatech, kteří přišli, aby si poslechli přednášku Starého muže. Žena pije kávu stranou, sama, u malého stolku.)

Starý muž:

Příroda odpočívá. Počasí se obrací a obrací se nanovo proti nám, neboť jsme se s ním právě rozloučili a doufali, že ho hned tak nepotkáme. Nevítaný známý, zobrazen na portrétu zmítajícího se luňáka. Tento klid v lesích a v oblacích není jistě koncem hnutí. To spíše teprve začíná. Příroda vzniká za chůze. My stojíme uprostřed. Jsme jejím prostředkem na hašení záře okolo. Jsme zásobeni pokyny týkajícími se naší existence: Syčí to na nás jako sprej na vlasy a boty, abychom byli chráněni, i když jsme opilí sami sebou. Zároveň rozrážíme vzduch, vlastní dech nás pohlcuje jako u dobytka, když kráčí krajinou. Útrapy procházek. Budeme zasvěceni do zakoušení a zakoušené se stane předmětem, který si vylovíme svými sítěmi, po metrech, po minutách. Navštěvování bude nahrazeno filmovými kamerami, videokamerami a fotoaparáty. Teprve při záznamu se uspokojíme, jsme návštěvníci časné ranní hodiny, chceme přece užít dne, zatímco jiní už nám sají krev. My, jako masa! Shromažďujeme se! Staré ženy se za zvuku dechovky, která se nazývá tak či nějak podobně, vytrásají z těla, tohoto sáčku plného překvapení, dokud nestečou jako kaluž pod sedadla pohupující se v rytmu populárních hitů. Při našich prohlídkách se chceme zotavit, abychom pak mohli přírodu zase zohavit. Přicházíme jako něco hmatatelného k fantazijním obrazům a vracíme se jako vzdělanci. Avšak namyšlené je vždycky to, co je takzvaně skutečně k dispozici, vmyšlené dovnitř, rozžárené do světliny. My jsme ono Tady. Ve zdánlivě zklidněném světě se už dlouho připravovalo od-stavení našeho náhlého zjevení. Vše nyní padá. Stěžujeme si na díry ve vzduchových vrstvách, ale uhynulé, které bylo dříve přírodou, si neúprosně cpeme do chřtánů. Šťáva nám teče po bradě jako u domácího kina. Zdá se nám, že tím vnášíme divokost a válku do vztahu pohlaví, s jehož výrůstky se vrháme na partnery. Dostáváme se tak ale sami jen čím dál více do izolace. Bílé místo na mapě divočiny nás má vyburcovat, jednou ranou nás osvobodit z našeho fádního Bytí. Přírodu si přetváříme podle sebe, proměňujeme ji v nás, aby odpovídala našim potřebám. Svěžest si necháme dovézt až do domu, napěchovanou do láhve. To je pravda o naší kráse: je ubytována dodatečně. Příroda nám vděčí za svůj příchod, a my jí také vděčíme za to, že jsme směli přijít, abychom skákali z jednoho břehu potoka na druhý. Tak se tam teď vydejme a smutek nesme s nadějí, stébla se v lukách zachvějí, tam kde továrny stavějí! To nesmějí. A teprve z našeho smutku povstává ona, příroda, teprve teď se pořádně probudila v myšlenkách na svůj konec. My, její mladé pokolení, si to s ní vyříkáme. Teprve ve smrti začíná žít. Nebyl tady náhodou někdo, komu se to taky podařilo? Anebo jsme měli tehdy začít žít v jeho smrti? Co říká Bůh? A proč? Je tato potřeba přírody potřebou nepotřebného? Nestrhává nás tento smutek do ztracena, které jsme si ale také už přivlastnili, tuto dávno odsouzenou krajinu? Patří nám spíš než nedotčená příroda. Ztrácíme se v ní a přece jsme se sami sobě podařili lépe než kdysi, když jsme bezstarostně pobíhali v plavkách a mohli se beze strachu povalovat na slunci. Už jsme se pěkně zabydleli v pocitu ztráty, naše potřeby nás spojují. To, co patří k sobě, roste v našich stescích, a pro cizí potřeby už není místo. Tyto stromy, suché houští, mrtvé kreatury, které potřebujeme: kdyby nebyli ohrožené, nehrozilo by jim, že si jich všimneme! Nejsme již sami, tušíme sebe sama ve větším: to se nám líbí. Dokážeme zachraňovat a zničenému vtisknout novou tvář: naši! Zůstaneme v blízkosti sebe sama, aby se už nic neproměnilo. Dáváme teď na sebe větší pozor. My strážci luhů. My strážci dluhů! Jsme očekávání, ale nikdy nedojdeme

k cíli. Náš příchod má totiž zůstat očekávaným. Jsme spasitelé, kteří chtějí být ve všem současní. Ale tyhle návštěvníky hřeje pocit, že patří k sobě, zaťaté pancéřové pěstičky mají zdvižené proti ničitelům, když do nich mlátí klacky, jen se vznášejí v oblaku prachu a zpívají při kytaře. Porušují zákaz mluvení svými hlasy, které nikdy nemusejí nabírat nový dech. Vyhlášení zákazu se pak objeví na obrazovkách, které vytvářejí radarový štít nad přírodou, ochranné potahy přírody. Jako gumové popruhy zatáhnou se sami do velikosti krajiny, drží ji sami sebou. Jako těsné podvlíkačky. Narážejí na sebe, vystavují se na odív, aby mohli otevřeně přistoupit ke svému zjevení a být sami sebou unešeni. Když je dostatek světla, už se rozjíždí kamera, se kterou se chtějí zapsat do života. Mikrofony jim jsou předkládány jako misky s krmením a oni si stěžují do světla, do prázdnoty, zatímco by udělali nejlépe, kdyby zmizeli. Dříve než začne světlo slábnout a se smutkem se stahovat samo do sebe. A už se zase objevují na domácí lavičce u televizního přístroje, naporcováni jako maso v řeznictví. Protože příroda JE nechce vidět! A tak se prostě dívají sami na sebe. Teď se však rozednívá. A zakoušené se stává pocitem, každému, co mu patří, že ano, a každý ať si pojistí svoje citové konto, ze kterého už dávno pobírá úroky, na rozdíl od souseda. Každý to vyjadřuje jinak, zabalí to do bílého papíru, který sice má pár fleků, ale je ho vidět už na dálku. Rozhlásíme se do daleka: my, ze středu Evropy. Naše zkušenosti nestačí na realitu, ale můžeme fungovat jako její biřicové.

A pořád ještě sedí jako kdyby vrostli do země a neuzavírají se před ničím, tam, u svých táborových ohňů, u svých táborových vůdců, které vynášejí do výše. Malé světlo, které před sebou rozzínají, teprve to utváří světlinu, díky níž mohou být spatřeni televizními kamerami. Nebo ne, marš na druhou stranu! Bez světliny, kterou si proklestili, by přece světlo nebylo vůbec vidět! Nemohlo by na ně padnout. A nemohli by vyzařovat až do obývacích pokojů. Nejsou to vlastně tiché události, když se země otevře? Musí dělat kolem sebe slovo tolik povyku? Lidé vytvářejí nové věci teprve tím, že hořekují nad ztraceným, ale stvoří vždycky jenom sebe. Jak hrůzné probuzení! Těžké kroky v močále. Jak se naplňují nadšením! Vítězství hnutí za životní prostředí, vpřed! Zase se jim podařilo získat jedno malé vítězství, a příroda vyhraje během doby, která je starší než ona. Tito králové lovu! Všechno k jejich nohám! A teď ať konečně příroda přijde k sobě. Ona je počátkem, no a když se na to cítí, ať začne nanovo. Postarají se o to! Jak tak pláčou nad mrtvými, vypadá to, jako by se sami stali nesmrtelnými. Všichni do jednoho. Všichni do jednoho.

(Muž a žena, muž ve vesnickém oděvu, žena v městské sukni a halence, stoupají na plátně nahoru k chatě s krásným výhledem, kde budou pod dohledem. Na jevišti zůstane ležet starý muž pod troskami svého stojanu, který ho napůl zakrývá. Dva elegantní číšníci a jeden či dva elegantní návštěvníci se pokoušejí pomoci mu vstát, on však pokaždé znovu spadne.)

Starý muž:

(napůl směrem k zemi)

Společným je nám děs. Milosrdně se snesou k zemi. Provázky slin jim stříkají od otěží, které si nikdy nechtěli nechat navléknout. Mluví bez ustání. Každý ať sakra dostane svůj kousek boží země, kde se se řvaním a dupáním v rytmu hudby vmísí mezi obyvatelstvo, přimíchá do kvasnic. Zakoření sám v sobě. Otělí se, jako šrotující krávy. Lidé své potomstvo klidně nastavují četnickým obuškům, jimiž s námi chtějí četníci jaksepatří zatočit. Tohle těsto nabude víc než my. Procesy, které zatemňují planetu, nemohou být dílem jednotlivých lidí. Lidé jsou pouze výkonnými orgány, musejí pak sníst, co si navařili. Ochránci přírody nemohou nikdy své Bytí jen tak odhodit, drží se pořád zuby nehty sami sebe. Ano. Připoutávají se sami k sobě, protože v jiných vidí jen sami sebe. A hovoří za všechny. Nikdy za sebe. Vždycky za všechny. Příšerné, ale uskutečnitelné! Nenechají přírodu, aby přišla k sobě, sami ji probudí. Vytrubují to do všech stran. Každé zjevení je jimi překonané ještě dřív, než se na ně vůbec podívali. A tahle

díra ve stratosféře, pro ně je skutečnější než všechno, co vidí. Jejich pohorky šlapou po stopách jiných. Příroda teprve začíná, ale pro tyhle lidi musí provždy zůstat něčím uplynulým. Čím víc se k ní přibližují, tím marnější to musí být. Z toho žijí. Příroda se vzpírá, ale oni se na ni hltavě vrhají, aby si nacpali břicha, nejprve jsou na řadě jejich fakani, pak oni sami. Berou si jako v obchodě, který si sami zřídili a tudíž jim přece na věky patří! Příroda znamená děs, oni ji však připravují na svých kempinkových vařičích, každému stejný díl ukrojený z krajíce prázdnoty. Nicota je tušení toho, co přijde, neboť už dávno vědí, co bude přicházet. Už v době smutku si to spočítali: Probudí-li se příroda, vyjdou vstříc záři spolu s ní i oni. Dovolí přírodě, aby je osvětlila svým příznačným světlem. Kamery září jako ranní červánky. Každý pohled je zachycen. Nikdy nepřekročí svůj stín a přece věří, že jsou dobyvateli, i kdyby dobývali již dávno dobyté: všichni vlastní své přesvědčení od nepaměti. Pohledy návštěvníků se množí. A na zamořených půdách jsou shromažďovány názory jako jídlo na talíři, které se dusí pod nánosem příloh. Stejně tak jako byli na obrazkách nahrazeni svými obrazy, chtějí zřejmě nahradit krajinu sebou sama. Čím více se pokoušejí naladit se na to, co vidí, tím rozladěněji to bude znít. Neruší ani tak tím, že každý okamžik, každý pohled manipulují, ale tím, že viděné znehodnocují, stává se z něj pouhý zážitek. Co bylo lesem, stane se obrazem. Co bylo horou, stane se obrazem. Příroda se stane předmětem. Stane se něčím objednatelným na jídelním lístku, a přece je něčím trvalým. Už není hrozbou. Stane se poznámkou na bločku číšníka, připravena, přichystána, zaručena a naservírována. Ano, chtějí, aby byla před nimi vyklizena trasa, po níž před sebou rozhodili svou existenci. Snad si nemyslí, že bude před nimi někdo běhat se smetáčkem jako při metané? Aby se pořád víc a víc uhlazovala dráha, po které sami sebe vrhli kupředu. A co takhle umístit skokanský můstek vysoko nad nebesa, aby se mohli dobře odrazit. [...]

Dva Tyroláci:

(text je mezi ně rozdělen libovolně, hovoří mírným venkovským nářečím. Když vylepí izolepu, drhnou sjezdovku)

Čas od času se zapomeneme. A zároveň rosteme poptávkou, která po nás je. My hostitelé, my myslitelé jsme si oblíbili příležitosti, při nichž jsou zohledněny naše privátní zájmy. Raději ani nemyslíme na to, že jsme viděli, co nám bylo dovoleno vidět. Bydlení, které nabízíme cizincům, nemůže být nikdy dost velké. Jsme usazeni pod vlastním slunečником. Příroda je ochranným valem a dělem. Hrozí nám, ale zároveň nás posílá na výzvědy, aby se naši průzkumníci zranili a museli být vyzvednuti vrtulníkem jako její nejpodatřejší ničitelé. Krutá matka, příroda! Nic neodpouští: Jedno šlápnutí vedle a už našemu bytování dodává jeho skutečnost! Smrt! Každý jednotlivec má mít právo aspoň na jedno zjevení, které krvácí z talířů lyžařských hůlek a přišerně poulí oči. Někdo si na přírodu políčil! Ale pozor: díky modernímu sportu se zjevujeme na více místech! Příroda – náš dům, tím zachovává její hrozivost. Žádný z těch, co spadnou, na nás nemyslí, jak tak padá do tmy. Na této divočině není nic tajemného, přistříhneme si ji na míru, aby nám a našim hostům seděla. A tím, že ji chráním, mi patří, jako moře, které jen nehybně leží. A za pomoci jízdanky se radostně odstěhuji, sám k sobě. Příroda chce vyhrát! Naše předmontované balkóny se skrývají za našimi zastřiženými živými ploty. Pro jiné ztělesňujeme cizinu. Jezdí k nám, jí z našich talířů a zdomácní na našich cestách. My na druhou stranu jdeme jejich cestou a jsme jim po vůli, až do skonání! Chtějí naši smrt. A my je následujeme až do jejich smrti. Následujeme je a jsme okamžitě odtrženi od našich nejbližších, kteří se nám odcizí. Stačí jedna sezóna, a my je už nepoznáme, na hlučných verandách restaurací, na přečpaných rohožích horských chat, na nabubřelých vystoupeních krojovaných kapel. Každou minutu chce být příroda s námi, nesnese naši nepřítomnost. Má strach z prázdnoty! Dodává prostory pro naše přátelská posezení, při kterých se ustrašeně rozhlížíme a podbízíme se zvířecímu masu, aby pak bylo dobře stravitelné. Myslí přece jen na naše zdraví! Naši neporušenost! Naši nestoudnost! Příroda! Každý je v ní jenom to, co dokáže. A každý

dokáže jenom to, čím je, a sice mrtvolou, která žije ve svém hrobě, a šilencem, který je mimo sebe. Šilenc se pozná podle toho, že jde mimo nás, ale stejným směrem. Ale vy ne, vy ne! Vy za námi přece přijdete! My už si tady to vaše věčné dětství ohlídáme, dokud nezačnete tlít!

(Jeden z lyžařů spadne a zůstane ležet na zemi. Tyroláci přeruší práci, dojdou si pro pytel s vápnem a zasypou ležícího lyžaře. Mladá žena s dítětem si svlékne letní šaty, oblékne dirndl a vezme tác, na kterém stojí džbány s pivem. Dítě položí rovněž na tác. Sbírá a odnáší špinavé nádoby.)

Mladá žena:

(během zmíněných činností)

Toto dítě je něco. Kdyby se zrovna teď nepovedlo, měla bych námitky vůči jeho budoucímu, ale nemožnému štěstí. Nenechala bych ho zapsat na dopravním inspektorátu. Můžu být ráda, že se před ním o ničem takovém nemusím zmiňovat. Má právo na život! Já mám také práva! Je zdravé! Jsou v něm pochovány malé kosti, připraveny ke skoku, při němž vstane z mrtvých jako přivandrovalec, jako cvičenec a skokan. Dám pokoj a pokojím ho. Rozdávám se. Jaký smysl by mělo šetřit? Moje kroky jsou pochopitelné. Rozjařená a věčně zítřejší potkávám sebe sama, házím udici, zvíře na háčku matně září. Úzký pruh přede mnou se mění v cestu. Patřím mezi ty, co pracují jako budovatelé. Obrovské parkovací místo vyhrazené pro zdatné! Jsem zásahem do cizího života, čemuž předcházely časy duchovně plnohodnotné nebo aspoň průměrné. Člověk musí zasáhnout, slyšíte: Existují dva druhy zblbnutí, protože ti první přece koneckonců někým byli! Nosili pokrývku, kterou jim jejich učitelé pečlivě usazovali na hlavu. Všimněte si rozdílu ve stavu duchovního inventáře! Je to zhruba ten samý rozdíl jako mezi nehybně ležící hromadou kamenů, které se ještě netkla ruka sochaře, a troskami zříčeného domu! To druhé si uchovává vzpomínku na modř západu před duševním kolapsem: Tito předposlední lidé se nám smějí dohovět jako trvalá otázka paměti, co nás ještě bude stát jejich topení, osvětlení a klimatizace. Ale ty druhé, ty absolutní plnohodnotné idioty, ty sežereme, abychom se vyhnuli tomuto hroznému, divokému jídlu s lístky přílohového salátu skutečnosti. My ochutnávači syrového života. Nejlépe bude je nenutit, aby zemřeli ještě dřív, než se narodí! My matky – dobračky od kosti to zvládneme. Vytahujeme je z našich těl, samy v bezvědomí, ale sebevědomé. Ať nestojí na naší půdě. Ještě nám tu všechno pocákají sami sebou, zrovna na koberec! Pod jejich čepicemi s bambulí by se mohly skrývat lepší věci, než jejich sekáčské, ale useknuté kudrnaté hlavy! Celé generace ošetřovatelů by vedle těchto balastních existencí vypadaly jako vykopávky! Neboť nám není dovoleno opustit prostor našeho Já. Být hezky u sebe a taky tam zůstat! To prostě nejde, aby tihle lidé používali televizi v každé druhé bývalé katedrále! Zdravotní sestřičky vedle toho špulí rty a vypínají dýchací přístroje. Toto moje dítě zde, podívejte se prosím, je duševně životaschopné jako čerstvě rozštěpený atom, není zátěží pro veřejnost. Jenom pro mě! Toto dítě se nemusí učit odříkání. Má budoucnost, kterou mu, nasekanou nadrobno, zakroužkuji v katalogu a přivleču. Jednoduché se stalo ještě jednodušším. Dítě, které o sobě neví, smí být ukončeno. Takové zřeknutí se života nikomu neškodí. Takové zřeknutí spíše dává! Zato teď může žít jiné dítě. Musíme se naučit krajinu před sebou ochraňovat. Zůstat zdravými! Zůstat zdravými! Růst jako jedle! Chránit se nezdravého! Schraňovat se na spořicím účtu! Sníh! Ve městě je z něho špína ještě stupňující šilencství odtržení od přírody. Jinovatkou pokryté ráno nás také skryje. Co asi přinese den? Výlet, ono opakování toho, co jiné odrazuje? Pěší túru, napodobeninu toho, co nám dovolí dívat se na ostatní přezíravě? Když se posadíme a sníme naše zklamání, krásná vyhlídka nás zase vyléčí. Původ je dlouhý. Jsme hospodářská zvířata, hospodaříme sami se sebou, protože jsme sami v sobě zdomácněli. Bytí je zbožím bytujícího člověka. Svoje kupóny na slevy předkládáme u pokladny. Dopad razítka v nás zanechává hluboké stopy. Poznáte nás podle toho, co nás obklopuje, zářivě bílá stáda, od nichž si každý rád odkoupí mléko. Nemůžeme být skutečnější

než pravdivé znaky jsou v televizi. Tyto znaky neustále předbíhají náš skutečný příchod. Chceme si užívat čerstvého vzduchu! Proud, který z nás prýští, je sevřen vlastní velkou dlaní. Tahá nás to za vena. Naše produkty jsou únosné. My sami jsme neúnosní. Pijeme sami sebe. Dotýkáme se zboží pouze z našich vlastních zásob, které zařikáme, ať se nenaplní jedovatým odpadem, nýbrž citem. Ale co namísto toho vpouštíme dovnitř? Lidi, které jsme si neobjednali a které tady nechceme. Žije v nás duše, ožívá při jízdě v osobním voze střední třídy, ale nikdy nás nedohoní. Plné díže světla si stavíme pod sebe na místa, kde jsme byli kdysi sami zvyklí zářit. A přesto nás, obzvláště vstřícné lidi, tentokrát zavčas neviděli při předjíždění. Jsme podobni hebkému bílému prádlu, z něhož nezůstal ani návod na praní. Teď je však den. Víme o svých poplatcích. Příroda bude námi přemožena, protože jsme chtěli to, co nám dávala dobrovolně. Jako čistá panna potřebuji toto dítě. Jsem přemíra, pohleďte, jak sama sebou přetékám! Já, letící na drakovi, rozvíjím svoje schopnosti. Plná ctižádosti mluvím jako matka, která svým okem a svou rukou ohraničuje viditelné. Vyrobita jsem něco, co bylo myslitelné a samo myslí. Sotva se dítě vydá do světa, už se za ním zvedají oblaka prachu. Mávám mu na rozloučenou, dítě mi však uniká. Je to jako kdybych ho ještě před chvílí krmila. Dítě o sobě ví a má pravdu. Dítě je v mnohém ohledu nedokončené, ale je sto se pochopit. Neustále se osahává, jestli na něm ještě visí jeho nová sportovní taška s tenisovou raketou, zbytky po porodu. Je živé. Ale jak se dnes daří přírodě? Už se skoro dovlékla po příjezdové cestě až k nám nahoru. A tady na ni čekáme my lidé, kteří spíme ve stanech a jsme jenom částečně při vědomí, se svými transparenty a transportéry, abychom jí vysvětlili objížděku k přírodní rezervaci, kde musí zkrotnout. Momentálně nemáme žádná přání. Jsme na nejlepší cestě, dostat se řádně a rychle znovu do povědomí. Avšak biřicové objednání ministrem vnitra, které namontovali na malé vozy a nechali je zmateně postávat, po nás tak dlouho střílejí gumovými projektily, až se radujeme jako utržení z řetězu a vyskakujeme z obrazovek a kráčíme vstříc západu slunce. Jsme připadem a budeme vyřešeni. Jsme závěsem a budeme před našima očima zataženi.

Dva Tyroláci:

(se teď uvelebili na sjezdovce, kterou postavili. Ukrájí si malé kousky ze sportovců zasypaných vápnem a rozšafně je pojídají. Pijí pivo z půllitrů, které si vzali z podnosu matky, pusou si utírají do rukávu. Na plátně jsou ponižováni lidé ve staromódním oblečení.)

(Oba se střídají v mluvení, částečně s plnou pusou, takže není rozumět, částečně už poté, co polkli. Hovoří nezaměnitelným vesnickým nářečím, v jejich promluvách se odráží vesnická hlasitost a halasnost.)

V přírodě vždycky něco směřuje k obstarání potravy. To ji udržuje při životě a při těle. My, kteří jsme právě hovořili, si myslíme, že se to má takto: celé masy obyvatelstva jsou v pohybu. Hranice jsou otevřené. Lidi narážejí do sebe, jako by byli svou vlastní výstavou obrazů. Neudrží se. Vyklánějí se dokonce i z balkonů a zařazují se sami v sobě do fronty. Slunce osvětluje jejich vozy. Zkoušejí všechno možné! Být osobami, které vystupují sami ze sebe! Chtějí sklídit ovoce, které zasadili jiní. Každý strůjcem svého štěstí, jako ten z pohádky, co pořád měnil, až vyměnil. Prohrával už jenom tím, že se díval na slunce. S temnou trpělivostí vláčejí lidé své pravdy ještě pořád sem a tam, jejich jablka jsou však již prolezlá červy. V žádném obchodě jim nedovolí přistoupit k regálům stojícím v řadách, postavit se k nim do řady. Chtějí nové zboží, dokonalejší než jaké člověk dříve laskal a při jídle pak mlaskal. Prodávají se přímo z vozu, ale jejich kára už je tak dobitá, že jen komíhají svým nádobíčkem sem a tam, jako když se lodička pohupuje na vodě. Okolo nich to šumí a pění skutečností. Ale oni se chtějí posadit na lavičku například

ve výšce 1150 metrů. Na to se šetřili, každý den se plahočili. A jejich hlídači se zatím ubytovali přesně o půl metru výš. Za naše peníze se minulou noc zjevili v podobě kuny a totálně nám rozežrali vnitřek vozu! Také my šelmy máme své starosti k naší nemalé radosti. Tito lidé jsou teď prostě unavení. A sice dlouhodobým stavem chudoby, na které ani noční putování nezmění nic, kromě stromů a domů, jež zanechávají ve sněhu stopy po svém pádu. Byli od nás příliš dlouho odloučení. Překračují hranice, kterými jsou sami. Jak ubohé, když si chce ubožák taky něco urvat! Mezitím jsme se s křikem převalili přes hustě zasněženou pláň. Prkna pod našima nohama znamenají svět. Náš svět jsme si postavili sami! Je tou nejmenší pokladnicí, od níž se dá na přírodě lstivě vylákat klíč. A ono to funguje! S cizinci se u nás netrhnou dveře. Musí se ještě naučit jednomu: když chce být člověk bohatý, musí předhonorit sebe sama. Jejich autobusy ale parkovaly vždycky jinde. Dnes si ještě můžou svou minulost uloupit a počítat s naším soucitem, ale zítra už s nimi počítáme my! My jsme koneckonců naši minulost ukradli celou! A už mnohem dřív! My, kteří tu bydlíme, si krajinu už vůbec nikdy neprohližíme, zakoušíme ji prostřednictvím hodnoty, kterou jí přisuzují jiní. Jednou se budou muset i cizinci stát hostiteli nového a teprve pak se budou sami vlastnit. Až budou mít co nalévat ostatním. Jejich odříkání stálo tak dlouho u ohrady a trpělivě si drbalo záda o plot. Ale my, my si vystačíme. Nemáme zapotřebí vymlouvat jim jejich názory, jen ať je u nás pěkně vymění za platnou měnu. Chceme světu vtisknout svůj vlastní pohled na věc a tak tiskneme pohlednice. Vystačíme si sami, ale trochu víc by nám taky stačilo. Valí se k nám a nezastavíme je ani párem volů, tyhle lidi, kteří znali jenom odříkání, co chce MÍT. My naproti tomu, my nic nechceme, protože JSME! Jsme tady pro naše hosty, kteří bez hlesu pozorují, jak se na horách zvedá požár sám od sebe. Příroda to chce a my to po ní taky chceme. Roztahujeme se ve svém bohatství, které jsme si darovali výlučně sami. Lidé se sem chodí dívat z daleka. Chtějí se svěřit do péče Vyvoleného, aby se vůbec něco dělo. Klidně se zveřejňují na veřejnosti. Kdo nemůže zaplatit, tomu pšenka nepokvete. Kámen se před ním neustrne tak jako včerejšek, kdy byl bezmocný. Strádá bez odvahy, charakter bez povahy. Zmáčkne knoflík, ale obraz se neobjeví. Protože v bedně nemá nic.

(Předstoupí starý sedlák s dlouhou pišťalou, nějakou dobu poslouchá, pak důrazně zavrtí hlavou a odejde.)

[...]

DOMOV SVĚT

(Části kopce jsou vidět na plátně v obrovských rozměrech. Na jeho úbočí rozpadlé mrtvoly v barevném sportovním oblečení, vedle toho záchranné horské náčiní, provazy, mixed pickles, atd. Mrtvoly jsou již místy téměř zetlelé, pouhé zbytky koster. Starý muž, částečně omotán obvazy, staví pod horou hrací vláček, plus k němu příslušející vesničky...)

Starý muž:

Copak odsud vidím, jak ostatní vyhopsali nahoru? Copak mě s celou mou váhou vytáhli nahoru do čistoty prostoru? Pode mnou propast, před níž lidé ztrácejí svou samostatnost. Pro-past. Čistí prostor časem, dělá lidi konečnými, což znamená, že se nemohou radovat z toho, že konečně vylezli nahoru, neboť hned už je zas mezi nimi a tímto dutým horským děním propastný rozdíl. Padají, a čas a prostor pro ně splývají, spojení ve smrti. Mnohým by prospělo schovat se, ruší oči pozorovatelů. Měli by se naučit dělat se občas vzácnými, vyplivnutí ze svých zemí, pro

kteří se stali neúnosnými a které jim už dávno nic nevynášejí. Myslí si, že na tom vydělají, když naše hračky promění ve své skutečnosti, bezbřeze uctívají a užívají naše vážené zboží, kradou nám naše odvážné činy a vyvázejí je po břehu řeky na jednosměrnou kolej. Ale o to víc je vytěšňujeme. Jen ať se vrátí do svých ubohých pokojů! Ve své opuštěnosti od nás něco očekávají: kdesi v mlze do výše čnějící novostavby Evropy. Východní umění ve výstavních sálech. Tihle výstavní pitomci! Požadujeme zdravotní prohlídky, které nám poškozují zdraví, ale aspoň něco... Zato oni, jejich opuštěnost uprostřed pořádku je zároveň vzpomínající i očekávající, jenom aby směli konečně dostat znovu klíč k bytí. Kolona postupuje kupředu. V oparu jedlový les. Oni však dřepí ve svých vlastních výparech, na své dopředu se šinoucí hromadě aut vyšinitých jedinců. Za svými vzpomínkami už si nemohou stát. To, že si dlouho odpírali vlastní já, je pohání kupředu, ven z času. Nemají co odkrývat, vše musejí skrývat. Asi to měli zabalit dřív, tihle rádoby horolezci! Nemohli se však smířit s myšlenkou na návrat domů. Chtěli, abychom se stali jejich přáteli, ale naše půda neuhne stranou. Neudělá místo. Tahle jejich lačnost po výškách, kde se daří jenom podsaditým stromkům, zakrslým borovicím, kosodřevinám, neduživé horské trávě! Avšak právě ohrožené druhy podněcují naše vzrušení. Zkoušíme je obejmout. Oni, oni se však najednou cítí doma všude, protože pocit ztráty domova jim byl vždy odepřen. Staly se z nich jejich vlastní cestovní kanceláře! Tito prostřední lidé bez prostředků se domnívají, že si nás mohou koupit, když se přiženou do naší přítomnosti jako stádo, které táhne do tmy. Rekruti soumraku, kteří své po okraj naložené sáně se zbožím bez ustání tahají nahoru do kopce, aby se s nimi vzápětí řítily v nebezpečném sjezdu do svých sýpek, kde zmizí obojí, stroj i to, co bylo namáhavě zachráněno. Díky nim jsme se stali nevinnými. Kroužíme kolem nich jako jejich pastýři. Vyštěkneme na ně, jakmile se odváží vyslovit svá křehká přání. Nikdy k nám nepřijdou blíž než k nejbližší, páté koloně vozů, s jejíž pomocí se pokoušejí provrtat se do masa našich zaskládaných výkladů. Sami se ani nedokážou rozhodnout, roztleskávači v křiklavých barvách, kteří povzbuzují vlastní družstvo a zároveň je musejí představit. Amplióny chrčí. Není tady nikdo, kdo by dokázal vyslovit jméno jejich oddílu. Přátelé svých vlastních her, neboť tady zůstanou cizinci, kteří za námi jen dolézají. Ale nepřinesli nám nic než chuť na jazyku. Světlo teď vychází ve stejném sklonu jako úbočí hory, kterou čas ohlodává jako zuřivý pes.

(Hora pomalu světlá ranním úsvitem.)

Dnes bych si přál, aby přišel někdo klidnější, kdo ční nad svou dobou, protože do práce přichází příliš časně. Dělat všechno s větším klidem. Ještě se nám poděkují! Po cizincích už mezitím přicházejí horší turisté, kteří se domnívají, že u nás mohou zdomácnět. Jsou prohnání jak lišky. Ale k nám se nevetrou! Něco velkého vyrobit z lidské kůže! A kde to končí? U stínítka z podpory nezaměstnaným. Pro naše dobro nás ale země neplodí! Pro svoje už vůbec ne. Zábava to pro ni asi taky nebude. Stromy jsou jí vyrvávány i s kořeny. Myšlení v nás vyorává své brázdy. Tak třeba tento cizinec, cítí se dobře na stadionu. Pokouší se zdomácnět tím, že chce být navěky věrný nám i našim výrobkům, s jejichž názvy jsme polepili stěny sportovních arzenálů. Všechny těchto trpaslíků se pozbavujeme. Cizinec se vyhýbá všem ze svých řad a ti ještě dlouho naslouchají jeho krokům, když odchází, a už o něm nic neuslyší, když odejde. Dostal podřadné místo ve fabrice na boty. A ještě dlouho vidí ve sluchátku jeho zmizelý obličej. Naslouchají jeho ztracenému slavičímu hlasu před oknem. Pozůstalí, ti jsou od těchto štvanců navždy oddělení jako ohořelé končetiny od těla. A tyto typy lidí, kteří si troufají jíst umělohmotnými lžičkami z umělohmotných talířů, zůstanou sedět doma v zelené plísni jako přikovaní.

(Z úbočí kopce jsou shazovány barevné odpadky, konzervy, obaly, atd. a zůstávají ležet na mrtvých.)

Pozorujeme tyto lidi okem hosta, ačkoliv hosty jsou přece oni! My, to znamená pumpky, podkolenky, pohorky. Jsme dobře vyzbrojeni. Vedle nás jiní slavnostní hosté, kteří dostali přes hubu kvůli něčemu cizímu, co jim příliš brzy připadalo známé: kvůli přírodě, která je přitahovala. Žádné světlo neudělá z cizince příbuzného. Žádná hláska nezpůsobí, že mu budeme rozumět. A také smysl našich povznášejících pocitů je zcela jiný: Stavby posunují zemi do jejich blízkosti, a zároveň se od sebe lidé čím dál více vzdalují, protože sotva se usadili, vyhodí je bydlení zase okamžitě ven pod širé nebe. Obličejem ke slunci, napatlaný krém, sklapnuté sluneční brýle. Jak tomu máme rozumět? Přítel i nepřítel zesměšňují rádio, tedy ratio, a přitom jsou už oba dávno stejní. Protože je vzalo za ruku a starostlivě vedlo něco tak velkého jako láhev koly spolu s další lahvičkou chťiče. Tak tam tak stojí, život si je nechal v záloze jako fant, který sami nesmějí použít. Toto loto jejich motto. Jo jo, jen si troufněte! Všechno je to pořád dokola. Žít bez masa by na ně bylo moc. Pivo teče proudem, lidé taky proudí okolo, a já si nemyslím, že jejich nenarozené děti budou vypadat tak dobře, aby směli být považovány za zdejší, pro které vejde v platnost sleva na letní koupaliště města Vídně.

[...]

NEVINNOST

(Na filmovém plátně: interiér venkovského zámku, růžky kamzíků a jelení paroží, vycpaní ptáci na stěnách, ale vše velmi exkluzivní. Jedna dáma hraje na housle a nějaký pán ji doprovází na klavír. Starý muž, v elegantním obleku, sedí tentokrát spolu s ostatními hosty v jednom z hlubokých křesel a poslouchá. Za nějakou dobu začínají tiše a v nekončícím proudu přecházet přes scénu lidé v cestovním oblečení.)

(Dále na scéně: Hrací vláček, který postavil starý muž, se najednou podstatně zvětšil, zejména vesnička. Zvětšila se takřikajíc do skutečné velikosti, takže je teď nejvyšší budova, možná kostel, pár metrů vysoká, ostatní stavby se zvětšily odpovídajícím způsobem. Lidé, kteří přecházejí přes scénu, se občas musejí mezi stavbami proplést. Zato stojan starého muže se scvrkl, takže je do něj připoután jako do dětské židličky.)

Starý muž:

(ženě, která u něj stojí opět ve svém cestovním kostýmu a s kufry)

Tady už není žádná zem! Naším hrobům v lesích se rvou kořeny. V zasněžených chatách hřejeme jeden druhého, celé metry ničeho, nafouklá voda nad našimi hlavami. Substance, kterou se necháme honit, pohled koncentrovaně zaměřený do nicoty propasti, únavný jako práce kopáče. A přece slouží našemu občasnému nadšení. Ve sportu jsme ozdobou našeho pobytu. Předvádíme se před ostatními. Máme na to právo ale pouze tehdy, když opět zklidníme své nitro, tuhle ochranku našich vlastních obchodů, kde jsme si to své nitro koneckonců zakoupili. Už se nehodí k našemu pěstěnému zevnějšku. Sport je naším skutečným výkladem, jako dílo. Rostou z nás podivné přístroje a my bojujeme, abychom se uchránili jeden druhého. A abychom vyhráli. Nikdy se neřítit dolů z kopce vedle sebe, kromě paralelního slalomu! Raději za sebou! Odpočítá nám to čas, který začíná a plyne! Nejosobnější část protivníka, jeho svištěcí vzduch, nám ošlehává tváře. Zapomeneme na vše v naší nadějně vesnici s dřevěnými chatkami, před níž stojí plot ze špiček lyží. To je náš svět. Když vstupujeme do života, do světla, musíme na sebe hned nějak upozornit, jsme záhon vyzývající k prodlení, modlení za rychlost, to vše zabalené do vodovzdorného oděvu. Zařezáváme se hluboko do vlastního materiálu. Tato zem nás jistě nese. Příroda! Ve městě, kde i nejopatrnější chůze překypuje technikou, si ještě připadáme cize uprostřed sekaček na trávu a zavlažovacích systémů. Příliš dlouho se díváme do půllitru se

světlym pivem, jsme zasaženi bleskem, a znovu vyrážíme zase ven, se zárnou budoucností spořádaně přivázanou na střeše našeho vozu. Tak do toho! Ve městě jsme opotřebováváni, v přírodě se opotřebováváme sami. Mastné papíry a prázdné láhve lemují náš příchod domů, neboť jsme byli oslavováni, vybaleni z papíru a pak zahozeni. Jsme vyzváni k tomu, abychom nadále denně provozovali sport. Do posledních detailů ještě jistě neznáme poklad, kterým jsme si sami sobě, a musíme znovu a zase znovu kráčet dál, křepcí a veselí. Žijeme a radujeme se, jenom atomová bomba a porouchaná elektrárna nás ničí! Nepotřebujeme ani jedno, ani druhé, nás zabijí auta.

(Žena otevřela svůj cestovní kufr, přehrabuje se v něm a prohledává ho. Zatímco pronáší následující řeč, vytahuje dirndl, zkoumavě si ho k sobě přikládá a potom se pomalu začíná svlékat. Starý muž ve stojanu, ve kterém je skrčený, sebou začne smýkat a pokouší se z něho vymotat. Žena zůstane nějakou dobu sedět ve spodním prádle.)

Žena:

A existují horší věci než elektrárna bez jádra: zmrzačené embryo v kapsli mateřského těla. Možná je to jeho vlastní nemocná bytost, díky níž se stalo tak nepřírozeně malým! Jen ať ukončí svoje trápení a zmizí. Chceme všichni do jednoho zůstat zdravými a svatými a navzájem si gratulovat ke svým krásným hlasům, kterými se mezi slalomovými tyčkami povzbuzujeme. Anebo ve vřavě omlacujeme psům o hlavy příkazy. Až budeme vytrženi z humoristických plátků a s namalovanými rty a vyfénovanými vlasy se budeme muset dívat slunci do tváře. Stačí si říct, že jste vyhráli ve sjezdu, a už si vyjdete vstříc: tam dole byli lidé už vloni a vždycky už tam byl někdo před vámi! Člověk, ve kterém probudíme jeho rozšafnou stránku, tu druhou ať si nechá pro sebe. Koneckonců mají i jeho vtipy právo na to, aby rozvířily zábavu v narvaných koupalištích, ve vířivkách bazénů, kde příšerní konferenciéři narážejí boky o stěny a stříkají ze svých pindíků. Večer na chatě u kořalky, hrdla povykující nadšením: cinkot skleniček se mísí s lesem. Čím dál hlasitější volání, jako kdybychom se už tajně směli cítit jako doma. Pan okresní hejtman převezme skutečné. Prelát, který na sebe na lovecké chatě navlékl krásné ženy. Nadarmo není pln pomilováníhodných schopností. Přátelské služby konané s těžkým srdcem, mimo oblast jeho církve, popocházet s vrčením, tahat za vodítko, plivat do vlastního náhubku, mnout si ruce, rozbíjet skleničky i zuby a nanovo vyrážet. Tento muž jich pod svými koly rozmetal milióny a milióny kasíroval pro sebe! Také zemští mocnáři a zemští radové, ona dosažitelná, ukřičená skutečnost, jak se tak řítí lesními cestami se svými těžkopádnými štyrskými těly, jak sklánějí rohy k zemi a foukají sami do sebe, aby byli všude slyšet. Aby měli odezvu. Pozor, teď bude překročen vlastní rozměr! Špinavý papír se rozletí do všech stran jako mraky. Krčí se u země, ale krvácejí pro ně jiní! Je předána diskrétní obálka, dar od jednoho navýsost bohatého Rakušana. Mršiny se válejí po trávě, jehličí vzdychá a již s ohledem na tolikerou krásu, kterou ještě vstřebají, zvracejí pánové země, tito vynikající chlapíci, na okraji lesa. Ženy jim byly rovněž předány, nevykrucují se jim, sténají pod nimi, jako kdyby i ony patřily k bytí. Těla těžce zavalena tukem funí při vykládání svých nákladů. Příroda je mocná, protože je krásná, aniž by se musela dělat krásnou. A těmto lidem patří! Zapřísahají nebesa, ať je nechají žít pořád dál a dál, tito majitelé půdy, kteří jeden druhému přidržují nebe a nastavují si navzájem nejhlubší propasti, jako se démonům nastavují krucifixy. Zapřísahají sami sebe, že budou pořád ve střehu a nepustí do přírody žádné vetřelce. Tito prost'áčci by všechnu nádheru jen poničili. Člověk jim nesmí dát nic do ruky, ještě by se to obrátilo proti nim. Motorová vozidla se těžko ovládají a mají nevalné jízdní vlastnosti. Tihle chudáci ve svých nuzných barabiznách! Můj vnitřní hlas mi říká, že nejsou dálavou, nýbrž tím, co přijde! A bohužel přichází pořád ještě více lidí tohoto nevybraného druhu. Jak směšné jsou jejich šaty! Jsou to hrdinové v bačkorách. Prelát svádí ženy k půvabným pohybům, jeho lehká církevní róba se na

něj lepší. Teprve ona ho činí atraktivním, tohoto niterného člověka, jak krásné je vidět ho tančit, ochutnávat a osahávat! Ano, co tohle stojí! Ale příroda stojí za to, abychom si dobírali lidi stojící na okraji propasti, ženy povalovali k zemi. Nevinné oči k nám vzhlížejí z tváří poskakujících srn. Svému klášteru zpronevěřil tento klerik nepatrnou sumu v hodnotě miliónu, a všechny důkazy vedou k němu, když lidé dostávají vysvědčení a svědčí proti němu, zatímco volají „Ať se už nikdy nesetkáme“. Ve střelbě je to kanón a všude ho rádi vidí, jestli vůbec. Evidentně doufá, že bude ve svém terénním vozidle a s naditýma kalhotama všem imponovat. Truchlí světlo ve stromoví, kmeny se stávají neprůhlednými, za nimi se krčí toporné, usmrkané krojované postavy a ulevují si, svázány šňůrou po několika kusech dohromady, oblíbené a zaoblené. A v nás se ozývá tušení něčeho přicházejícího, dne. Taková tichá událost se sem prostě nehodí!

(Žena si nyní obléká dirndl, který vytáhla z kufru. Starý muž se osvobodil a přichází k ženě, využívá okamžiku, kdy si zrovna přetahuje šaty přes hlavu, aby se na ni vrhnul, objal ji. Žena se brání přátelsky, ale důrazně, tlačí ho zpět. Přes plátno teď opět přecházejí, v nekonečném zástupu, lidé z onoho starého filmu. Na scéně se v pozadí šikují lovci a přikládají pušky k líci.

Starý muž:

Přírodě patří celé naše nadšení! Musíme toho spoustu zvládnout. Snad nalezneme možnost, jak bychom v ní mohli číst. Sedlák se pracovává až do samého středu. Jedle vzdorují bouři. V dlouhé podzimní noci zurčí potok. Stačí si říct a už si vyjdete vstříc. Je to úplně jednoduché. Bouře se žene kolem chaty. Sníh. Existuje vůbec něco jednoduššího? Něco, co by člověk dokázal snázeji zapomenout? Já si například všechno řeknu, ale sám sobě nevěřím. Copak je to nutné, abychom se všude, kam se jen hneme, už dopředu našli, díky našim nezničitelným stopám, tady těmhle, ach! Ze všeho dělat poušť? Technika nás vymršťuje do terénu, lítáme jako chlupy a jsme tam, vypadáme však úplně stejně jako předtím. Vše veliké vyrůstá pouze z pocitu domova, a sice právě tím, že domov patří nám a nikomu jinému. Cizinci nás ruší svým nadšením pro všechno, co existuje, neumějí si vybírat. Ale příroda si je umí dobírat. To od ní koneckonců požadují! A jsou stejně nanejvýš napružení. Nenechají se vést sedlákem, který si nechal vestavět ještě dva pokoje s klimatizací a sprchou. Tihle cizinci! Tahají své hrůzné zjevy do ciziny, kde kvílí vítr a oni smějí být o něco víc než cizí. Na to si strčili vynikající plodový koláč vlastního bytí do svých cestovních vaků a ruksaků. Jen ať se i oni nacpou dobrotami! K tomu víno z našeho kraje, do kterého se sami ponoříme. Nemáme na rozdávání. Věc ne tvrdší než ubrousek nám všem bude jednou vražena do týla! Jsme spokojeni. Na ohybech polních cest se ve svých terénních vozech vyhýbáme hrůzným hostům. Technika nás zcela ovládá, s rozvahou sedíme u kormidla. A máme také místo pro naše vlastní ohromné já, které zatemňuje slunce: u nás doma. Protože ho máme, nemusíme nikdy myslet na to, co se stalo. Nebylo to! Jsme tady, zamlouváme si pobyt a na vše ostatní zapomeneme. Nevinní jsme, když přicházíme nahoru na chatu, očištění myčkou přírody. Její pádící štětiny nás dobře zpracovali: důkladně a rychle v nás teď mohou být pochovány švarcvaldské činy a švarcvaldské dorty. Sladké nic! Pořádnou šlehačku šlehnout do obličeje. Příroda z nás dělá nevinné a máj je lásky čas. Nebylo to! Krásně je v lese, ke všem bytostem dokážeme cítit náklonnost. Ale na to, co se stalo, raději zapomeneme! Naše auto nás svobodně veze a osvobozuje nás. Příliš dlouho jsme táhli své otěže. Nemysleli jsme si nic, všechno jsme jenom prováděli. Ano, naopak: Puštěny z vodítka dokázaly naše myšlenky s hlasitým chroptěním dojít ještě mnohem dál než my. Ale krev zůstane v zemi. Nehovoří k nám. Nevylížeme ji. Svým myšlením bychom nezaplášili ani ptáka na stromě. A přesto: kam se jen hneme, všude příšerný duchovní svět. Vpochodujeme do dějin, a přece jsme tam nikdy nebyli! Slyšíte ty kroky? Jako v sudu s vínem jsme kdysi šlapali v cizím bytí, až nám zpod podrážek stříkala červená šťáva. V naší zaslepenosti jsme hmátli nad sebe a správně, někdo už tam byl! A už se rozhořívá boj o přivlastnění: Malé mlékárny, obchodu s deštníky,

sousedova knihkupectví. Patří teď nám a vše provází nezdár! Nic nepřijde nazmar. Už se nikdy více nebudeme předstihovat tím, že budeme jednat. Je to pryč a nikdy to nebylo. Nikdy více nepůjdeme dál, než kam se naše myšlení dostalo a dočkalo se vždy svého práva. Mezitím se můžeme postavit do světla, abychom lépe vypadali! Co bylo pouze řečeno, není. A řeči se teprve začínají šířit. A ve svých nádherných čistých postelích s dřevěným víkem usínáme s jistotou, že dějiny nemohou pokračovat tak, jako kdyby nás chtěly dohnat. Myslím tím, že nemohou být větší než sklad, kde jsme si uložili zásoby na vlastní převahu a přežití.

Na plátně oslnivě zářící příroda, v téměř nadpozemském jasu. Vše, co je dobré a drahé, je zasaženo třpytem denního světla. Starý muž se pokouší políbit ženu, která se tomu klidně, ale důrazně brání. Poklekne před ní a opětovně mu připne lyže. Nasazuje mu čepici, atd. To vše během své promluvy! Poté, co mu připevnila startovní číslo a nasadila ruksak, ho vyšle na sjezdovku. Na jedné nebo více televizích běží beze zvuku fotbalový zápas, někdy je jen matně slyšet jásání davu nad nějakou akcí na obrazovce. Starý muž chvíli mírně zmateně pobíhá na lyžích, pak ho pohltí dění na obrazovce, zůstane stát a dívá se na zápas.)

Žena:

Jaké štěstí, že za vás museli zakoušet smrt jiní! Lidská stáda jste vyrvali z jejich pohodlí, zatímco vaše horské potoky zurčely. Smrt vytrhne jedince ze vztahu k jemu rovným, učiní, že může člověk na konci ještě jednou vystoupit sám. Sám! Když je vše nicotou, zbaví se člověk svých vazeb na dění okolního světa a přejde do světa domácího, kde může o samotě sedět na lavičce a loupat pomeranč. První cigareta po namáhavém výstupu! Dříve byl v jednom každém celý svět. Vy jste způsobil, že byl v jednom každém celý svět zničen, právě tím, že se člověk stává vinným. Strašlivě se znuděně stává skutečností, protahuje se a unyle se rozhlíží po davu, který se tlačí před okýnkem se vstupenkami a trpělivě se sune kupředu k prázdným tribunám, z nichž někdo křičí, zatímco týmy řičí. Držet palce se dá jen jedné straně a tím jí propůjčovat delší trvání než má strana protivníků. Zvedá se vítr a kvílivě povzbuzuje vlastní mužstvo. Ohryzky a útržky papíru poletují vzduchem. Prach je zvířen do výše, stadion je domem hrůzy. Lidé přerůstají sami sebe, povykují, bouře je připravuje o kabáty. Zvedají paže, tito věční podvodníci, podnapilí a podvedení. Pak si padnou do náručí, zlodějové, četníci a zločinci, neboť to vypadá, že jejich mužstvo vyhrává. Anebo přece jenom ne? Přes mraky povyku se nedá zahlédnout nic ošklivého! Od dálky se dá čekat všechno, z blízka to už tak dobře nevypadá. Já se usadilo jako svědomí na místě lidství a bytí Já na místě bytí člověkem. Teď vyhadzují klobouky do vzduchu. Tím, že jste tyto davy lidí zavraždil, jste je okradl o okamžik, aby jako jedinci ještě naposledy předstoupili před oponu v okamžiku smrti a směli se poklonit. Dokonce i nicotnost smrti, tento okamžik, kdy se dá ještě rychle vina, jako pár skleněných kuliček, podstrčit jinému, tento okamžik byl vámi zrušen. Protože jich v tomto domě smrti bylo příliš. Musel jste je tam vyloženě nacpat! Dveře pečlivě zamčené, ano, zavřené na zástrčku ze strachu před vnějším i vnitřním! A v žádném nitru by teď nemohlo být tišeji. Dav zadržuje dech. Vaše remíza, dvě minuty před závěrečným písknutím, nebude trvat věčně! Po schodech běží první osamělci, aby byli na autobusové zastávce před ostatními. Nebýt nucen protlačovat se cizí bezcitností, zatímco se vám naléhavě chce jít tlačit na záchod. S obezřetnou pozorností se lidé dívají na své oblíbené hráče. Tyto zdatné malé lidské fabriky, které jim postavil stvořitel zboží, jehož jméno svítí na trikotech a kalhotách, tento kousíček domova v hrozivém světě. Tyto hvězdy, které se přece chovají lidsky jako ty a já. Jak zásadně změnilo myšlení svět! Člověk dává najevo radost nad tolikerou přítomností: mužstvo a k tomu ještě tisíce na tribunách a galeriích. Pro příjezd vítězů jste si nechával prostor, a přesto se postaral o své zničení! Je tam někdo? Obrovská hala je zcela prázdná! Ten křik přece musí odněkud přicházet, napadne nás, zatímco nasloucháme hrůzám. Mírně vypadalo slunce ještě před chvílí, když jsme se posadili a otevřeli si sáček s čipsy. Teď stojíte na vrcholu hory. Tam nahoru jste utekl, a co jste tam našel?

Temnou chodbu, která se otevřela. Dříve, než se i tam vetře zděšení, rychle zalidníme chodbu soutěží a pytle na skákání si vytáhneme až přes oči. A hned jsme zase uchlácholeni půvabem vítězů. Pořád se držet na sjezdovce, vy páníčku bytí, slyšíte, jak za vámi to bytí supí? Chňapá po vašich lýtkách! Takže ještě jednou: Stojíte na vrcholu hory, slunce vychází, nasloucháte, zatímco jiní sportovci před smutně se svažujícími schody sypou z rukávů a nohavic své namáhavě naučené umění, okamžitě je ztrácejí a lidé po nich házejí vajíčky. Ale vy jste teď nahoře. Prosím, představte si to a představte to! A pak se vám lidé jeden po druhém vysmeknou v drsném klimatu svého vlastního sjezdu dolů. Profičí kolem vás.

(Lovci namíří na plátno a začnou nehlasně střílet.)

Svou technikou, oním temným místem, kterým jste posedlý, jste nenechal postavit nic, naopak jste nechal milióny lidí zmizet! Dějiny běžely najednou pozadu, vynoří se ruka a mrtvé zase láskyplně propouští, jako kdyby na ně čekala matka. Divný film, ve kterém je osoba, která se ještě před chvílí radostně smála, obrána o své bytí. Vždyť si ho přece zrovna koupila, tento popcorn lehký jak peříčko zabalený v kartonu nasátém slinami nadšení. Z ničeho udělej víc! Zapojil jste tyhle lidi do filmu dějin, který jako vždy zběsile ubíhá a nezastavuje na žádné zastávce, takže se dá jenom naskakovat a vyskakovat. Ano, jednoznačně se ukázalo, že techniku správně neovládáte, neboť tito lidé zmizeli skutečně! Stali se materiálem, mávajíce vyskakovali do výše, v zářícím paprsku projektoru nakrátko zviditelnění, pouhou vteřinu, pouhý zlomek vteřiny, mohutně a s vážností osvětlení, s vaší pomocí se jim dostalo upotřebení a zároveň už byli spotřebováni. Skákali na hraně sněžného prkna. Nelitujte toho! Tihle lidé jsou někdy citliví na počasí jako celý les! Tak pryč s nimi! Vy jste je bez ustání odstartovával. V nekonečném, miliónovém opakování. A ještě než směli spatřit opuštěný domov, byli sami opuštěni.

(Vesnická servírka vystoupí znovu se svým podnosem, na kterém leží püllitry s pivem, kusy mrtvol a dětské hlavy. Servíruje z podnosu lovcům, ženě, muži.)

Žena:

(zatímco muž stále ještě fascinovaně zírá do obrazovky na fotbalový zápas)

Vaše prkna, která znamenaly svět, za vámi shořela. Ani stopa po těchto otravných poutnicích. Inicioval jste svým a naším velkým jménem tento bujarý koncert, rozdál lístky, tleskal dirigentům. Průjezd je tudy zakázán! Parkujte prosím na příznačných místech, i kdyby to s vámi předtím celé hodiny smýkalo jako s roztrhanými mraky. I v plaveckém oddílu to může být skvělé. Lidem je přítomné vždy milé, sníh je vynikající, buďte vítán s celou rodinou, a ať dobře dojedete dolů! Nic se nestalo. My všichni bychom si přáli, aby byly naše kroky už jenom dalekou ozvěnou, zvukem, který dlouho zazníval nade všemi, ale který teď nikdo neslyší. Stopy, jejichž otisky jsou zamety sněhem. Ještě jednou se pořádně zabořit hůlkami, pérovat v kolenou, pozorovat propast, jež je cílem tolika lidí, kteří si náhle přejí, aby se jim dařilo tak dobře jako mistrům světa ve sjezdu na lyžích, lidí, kteří dokáží svět – jehož mistry prostě jsou – v nejposlednějším okamžiku prožívat zároveň jako počátek i konec. Krátký zápas o příklon a náklonnost, krátký zmatek, ptačí hejno otázek, a pak se potopit do nicoty. Sport! Na zjevení sportu na obrazovce jsme dlouho čekali. Někdo se přece musí postarat o to, aby lidé zmizeli z ulic do domů a byly z cesty a na cestě! Copak si nevzpomínáte? Copak si nevzpomínáte?

(Přijde starý bělovousý sedlák v kroji, už nějakou dobu to celé poslouchal, a zase jednou důrazně a vážně zavrtí hlavou.)

(Starý muž sedí před obrazovkou, nohama však ještě dělá lyžařské pohyby, ale jen napůl vážně.)

Starý muž:

Strach před dotazováním se rozprostřel nad Západem. Vhání kandidáty do týmového dresu, vyhání je na zastaralé cesty a žene je zpět mezi ztrouchnivělé sloupoví jejich branek, kde jde o jejich vylučování. Všechno jim bude odebráno, také sama cesta. Žádná stopa, žádný záblesk světla pronikající škvírami. Jenže když zavolám do chaty, abych se poptal po jednom člověku, kterého jsem znal, vidím jen, jak se zavírají dveře. Les se zase až tak neuplatní, uniklo vše, co mi bylo milé a v co jsem věřil. Co přijde, tady ještě není. Nic nebylo. Nic jsem neslyšel. Nevzpomínám si, ale pro jistotu postavím přede dveře papuče příchozímu, který mě, naprostého amatéra, již na začátku závodu ochromí. Budou tím jediným, co po mně profesionálové profitu najdou, až zaklepou na dveře. Jen ať je neodradí tvrdost pilířů! Roční období otvírají a zavírají krajinu. Jen to podotýkám. Unaven myšlením hodlám v této zdánlivé prázdnotě pouze spát. Z chaty se dají podnikat pěší túry. Ale i jinak vám bude vše, jak jsem řekl, odebráno. Také vaše fotky a jména. A uplynulé bude nepodstatné.

(Žena v dirndlu po celou dobu sedláka pozorovala. Jde teď k němu, odebírá mu batoh, z něhož vytahuje sekeru. Pak ho odvádí za obrazovku, donutí, aby se za ní skrčil a mluvil do ní. Starý muž po chvíli vstane, vezme si od ženy sekeru a začne nehlasně sekat dřevo na špalku.)

Starý sedlák:

(do obrazovky, a sice v bodrém vesnickém tónu, jako ze staromódní nestroyovské inscenace)

Cyklon B opravdu nebyl žádným novým produktem, jenom jeho použití na člověka bylo nové. Na zneškodnění hmyzu byl používán již dávno. Tato smrtelná chemikálie byla dodávána pouze jedinou firmou, německou společností pro hubení škůdců – známou pod zkratkou Degesch. Tato firma patřila ze 42,5 % společnosti Degussa, v níž má I. G. Farben třetinový podíl, a 15% z ní vlastní koncern Theo Goldschmidta. Nejdůležitějším vlastnictvím tohoto podniku byla monopolní práva na výrobu cyklonu B. Jako prostředek pro hubení škůdců musel obsahovat, z nařízení zákona, zápašnou látku, která člověka před plynem varovala. Vedení firmy Degesch mělo nyní starost, aby přání zbavit cyklon B jeho zápachu neohrozilo monopolní postavení Degesche. Patent na cyklon B již dávno pozbyl platnosti a firma Degesch držela svůj monopol jenom díky patentu na varovný zápach. Odstranění zápachu by vyvolalo boj s nežádoucí konkurencí. Tyto tahanice však dlouho netrvaly a firma musela varovný zápach odstranit.

(Žena pomáhá sedlákovi vstát. Ten se neohrabaně ukloní, tiše se posadí na domovní lavičku a bafá z fajfky.)

Žena:

Já si vybírat nemohla. Sbalit se a odejít. Smím snad podotknout, že to vyžaduje jistou odvahu, když kolem vás každého odvaha opouští. Jakmile jenom vstoupí do chladné chodby. Za roh koneckonců nikdo nevidí, jestli tam už delší dobu někdo nestojí nebo se neotevírají neznámé dveře. O to, co bylo pohřbeno pod lesní půdou, jsem se už starat nemohla. Jiní hledali houby, a nenašli nic jiného než smrt. Teď je ale načase slavit! Znovu se z nás stali přátelé! Do toho! Kostí hodit za hlavu! Stromy, ať klidně šumí, pro mě za mě!

(Posadí se krčícе rameny, vytáhne si z kabelky ruční práci a začne plést.)

Starý muž:

(pořád zuřivěji)

To je můj pracovní svět! Zakoušet, jak se krajina mění. Každý jednotlivec má svou vlastní přítomnost a chvíli. Pak se probouzí. Propast se uzavírá. Slunce vychází.

(Hora se však pomalu zatemňuje.)

Nadchází nadšení. Sleduje nás host, tento výlupek léta. Jedle rozvázně rostou. Pastviny září. Horský potok hučí. Uprostřed skutečného se zjevíme na shromáždění a odevzdáme své hlasy. My jsme to nikdy nebyli. Při probuzení přichází příroda k sobě a my k ní také přicházíme. Teď nás nutně potřebuje! Je už téměř zašlá. Ale také my jsme vyšli od neznáma. Chvíle po ránu je nejkrásnější. Něco začíná, nic nebylo. Příroda ani nemůže jinak, když se na to cítí, cítí se nově. Voda padá do podzimí noci. Sníh rovná plochy přísně a uniformně, jako kdyby tam nikdy nic nebylo. Všechno v nás pohřbí. Také vzpomínku na mrtvé, která nikdy nemůže být čistou vzpomínkou, protože napomáhá zapomnění. A tak zůstaneme doma, kde jsou vrostlé naše stonky, na nichž se nacházíme jenom my, jenom my se tady nacházíme, rosteme a odcházíme.

(Začne kolem sebe sekat sekerou. Kusy mrtvol z podnosu přijdou na řadu jako první, pak všechno ostatní. Hovoří pak už jen s největší námahou.)

Ležíme rozeseť na dně údolí, nízká střecha nám poskytuje stín. Jestřáby jsou jako žárovky zašroubování do nebe. Dovolená, když se podaří, je prací na přírodě. Kroky dělá dobytek, aby byl k dosažení, aby nám i našim milým sloužil svým životem. Je ochraňován, ale kdo se chrání nás? Blesk udeří, náš dvůr je jeden velký žár. Vzdouváme se, ale přesto bychom rádi zůstali, dokud nepřijde sníh. Teprve potom jsme tady nikdy nebyli.

*Z německého originálu **Totenauberg**, Reinbek bei Hamburg: Rowohlt Verlag, 1991, přeložila Barbora Schnelle.*

Klára S.
hudební tragédie

Elfriede Jelinek

Z německého originálu přeložila Barbora Schnelle

© Rowohlt Verlag, Reinbek bei Hamburg, 1992.

Osoby:

Klára S.
Robert S.
Marie

Gabriele d'Annunzio, *zvaný* Cammandante
Luisa Baccara

Aélis Mazoyer
Donna Maria di Gallese, *kněžna z Montenevosa*
Carlotta Barra
Dva hlídači blázince (*poldové*)

K tomu několik služek, mladá místní prostitutka.

Místo konání: Vittoriale u Gardone, d'Annunziova vila.

Doba: 1929, pozdní podzim.

Co se týče nálady a kostýmů, řiďte se eventuálně olejomalbami Tamary de Lempicka.

1. ČÁST

Okázale přepychový pokoj, jenž se přesto jaksi podobá krápníkové jeskyni. Ze stropu visí obrazy podobné stalaktitům potažené jakoby mechovým sametem. Všude přemíra okázalostí. Nevkusné. V pozadí koncertní křídlo. Na něm, upoutána v jakési tréninkové konstrukci (logierovská konstrukce z 19. století, v níž si už Robert Schumann zničil jeden prst), která má naučit žáky správnému držení těla při hře na klavír, cvičí malá Marie penetrantně a sveřepě prstová cvičení od Czerného. Tiká metronom. Po chvíli přechází po scéně uštvaná a rukama lomící Klára. Za ní si to v radostném výskotu kráčí přitloustlá, smyslná Luisa Baccara, je jí vidět teprve až chvíli po Kláře. Luisa je mírně kýčovitě italská, Klára – prchající německá srna. Luisa Kláru dohoní, obejmě ji. Klára se ustrašeně a lapajíc po dechu podvoluje. S manýrou. Přehnaná gestika.

LUISA: Konečně tě mám, Cara!

KLÁRA: Klára, ne Cara! *Zadýchaně.* Mé nitro bojuje tak zarputile s mým zevnějškem. Zevnějšek pokládá oduševnělou ženu za nedůležitou. Mé srdce každou chvíli překypí a spadne na zem.

LUISA: Ale kdepak! To se nestane!

KLÁRA: V cizině čerpá virtuózka slávu, kterou pak doma nese na trh. Když říkám doma, tak myslím přirozeně Německo, kde jsem doma. Brzy se stane domovem celý svět.

LUISA *ji políbí*: Mně se zdá, že jste až příliš infikována tělesnou nenávisí. Hned se mi roztrháte pod rukama. Cítím to. Německý duch tomu pomalu přišel na chuť a pečlivě trhá všechna těla, která se v jeho okolí ukážou. Ale co! To, co jsem vám chtěla říci o mé výchově v umělkyni, je následující –

KLÁRA *ji přeruší*: Mlčte!

LUISA: Nechcete mě to nechat doříct, protože si myslíte, že jenom vy jste umělkyně, já ale ne. Poslouchejte! *Drží Kláru, která se pokouší vymanit se, ale Luisa je silnější.* Poslouchejte mě přece. Vždy jsem dbala na to, abych byla enfant terrible, jehož hodnota spočívá v tom, že vyčnívá z masy, ale v konečném důsledku se bez kladení odporu přizpůsobuje.

KLÁRA: Mluvíte a mluvíte... Němec ale jedná a přemýšlí v tichosti!

LUISA: Zahubilo něco vaši smyslnost? Doufám, že žádná nehoda!

KLÁRA *přehnaně stydlivě stáhne na prsou výstřih svých šatů*: Můj otec, ten milovaný velký učitel, a později můj choť Robert, ten ďábel.

Luisa se přehnaně a škádlivě chichotá.

KLÁRA *důrazně*: Nesmějte se!

LUISA *políbí znovu bránící se Kláru*: Proč dnes nazýváte ďáblem to, co jste ještě včera nazývala božským géniem? Drahá! Vezměte si přece příklad ze mě! Vydávám ze sebe ráda a dobrovolně to, co vytvořil mužský sazeč tónů. Nic se ve mně přitom nesvíjí bolestí. Nejdražší! *Znovu se chichotá.*

KLÁRA: Vaše chichotání je exaltované a křečovité.

Luisa se chichotá ještě hlasitěji, líbá Kláru na krk.

KLÁRA: Pryč! *Odstrčí Luisu*. Můj otec do mě vtloukl mužskou představu o géniovi a můj choť mi ji hned zase vzal, protože ji potřeboval sám pro sebe. Moc cenzora je usazena v hlavě.

LUISA: Proč taky hned sama komponovat! Existuje přece tolik hudebních děl, v tom si můžete celý život rochnit jako prase v žitě!

Luisa odtáhne ruku, kterou si chce Klára křečovitě přidržet výstřih, a dovoluje si. Klára pohoršeně vyskočí a pádí zmateně pryč, Luisa ji v radostném chichotu následuje. Dítě penetrantně cvičí.

LUISA: Žena je měkká a většinou povolná, muž je tvrdý a proráží si cestu vpřed, kam, to je jedno. Přitom složí taky někdy nějakou skladbu. Do muže se toho vejde víc než do ženy, proto ze sebe také může víc dostat, když na to přijde. Otázka objemu, mé srdíčko.

KLÁRA *vrhající se bez dechu do kýčovité gobelínové lenošky*: Robert, ta bestie, celou dobu fantazíruje, že ztrácí hlavu. Na cestě do Endenichu zůstal až do Kolína klidný, potom permanentně zkoušel vyskočit z vozu, během celé cesty Rýnskem pokaždé znovu rozrážel dveře a vykláněl své tělo ven, silné ruce mu v tom musely bránit.

LUISA: Příšerné! Cara! Bella Tedesca!

KLÁRA *exaltovaně, téměř plačtivě*: V téhle hlavě, říká, se všechno svírá a nějaký záhadný stroj to komprimuje. Ten příšerný strach před ztrátou hlavy! Protože ví, že v ní sídlí jeho genialita jako červ v jablku. Ten červ sem tam

vykoukne ven a pak se, zděšen světem, zase stáhne zpět do mozkového jádřince, a tam se pase a požívá přítom mozek.

Commandante s námahou vstoupí, obstarožní muž. Klára se mu vrhne do náručí.

KLÁRA: Příteli a znalče!

COMMANDANTE: Nono. Jenom klid. *Poplácává ji.*

KLÁRA: Ne! Dovolte mi před vámi pokleknout! *Chce si kleknout, on jí to ale nedovolí.* Když už mi nedovolíte pokleknout, dovolte mi alespoň vyjádřit obdiv vašemu velice noblesnímu držení těla! Vzniká tím, že sice nemůžete pochopit génia mého chotě Roberta, ale na druhou stranu se před ním hluboce skláníte a štědře podpoříte jeho nové dílo, neuvěřitelně moderní hudební výtvar.

COMMANDANTE: Nepotřebuji, abyste obdivovala mé držení těla, chci radši dostat vaše tělo, miláčku!

Chce ji osahávat, ona se mu vytrhne.

KLÁRA: Vaše peníze jste dostal za umělecké výkony, tak je nyní prostřednictvím daru zase utraťte! Moc nikdy neměla smysl pro umění. Na druhou stranu ví, že se za ně musí platit.

COMMANDANTE: Duce se o mém umění vyjádřil uznale. Najděte si někoho jiného! Teď ale konečně pojd'te sem! *Přitáhne ji k sobě.*

KLÁRA: Ne! *Vytrhne se.* To raději přece jen pokleknou! Vynechejte mě, vy... vy... nechápavý Itale!

COMMANDANTE: Itale, oho! Letěl jsem dokonce letadlem nad Vídní. Při tom jsem měl u sebe po celou dobu kapsli se smrtícím jedem, pro případ, že s tím letem něco nevyjde. Mužský dobytvačný pud mi tehdy říkal: Let'! Mužský pud smrti mi říkal: Zemři! Umění říkalo: Skládej verše! Dobytvačný pud zvítězil. Ovzduším zvlhlým valčíky jsem si to nezadržitelně rázoval vpřed a shazoval přítom letáky. V nesmyslnosti je skryta velikost.

KLÁRA *s ním bojuje*: Nechcete si ten jed vzít třeba dnes? *Odstrkuje ho.* Nechte mě! Ve mně vidíte ztělesnění umělkyně plus matky. Symbiózu. Před něčím takovým byste se měl mít na pozoru, jako před vašim nitrem, na které se naštěstí nebudete nikdy moci podívat. Matka je živena umělkyní a naopak.

COMMANDANTE: Milostivá, mám teď vašemu zabeđenému géiovi originality zafinancovat nějakou symfonii, nebo se mám otrávit?

KLÁRA: Nejprve podporu, pak nenápadnou, klidnou sebevraždu. V mém Robertovi budete žít dál. A Robert žije dál v sobě samém: jaké štěstí!

Commandante znovu objímá Kláru, napadá ji, opomíjená Luisa se uraženě stáhla zpět a čte napůl oka nějakou knihu.

KLÁRA: Když už nemáte před matkou úctu, která jí přísluší, měl byste ji mít před umělkyní. Zpátky, říkám!

COMMANDANTE: Mně je to jedno, jestli se mi oddáte jako matka nebo jako umělkyně. Mimochodem, vedle svého díla žiji dál třeba i ve svých drahocenných fauteuils, které jsou vypolstrovány originálními renesančními mešními rouchy. Krom toho vlastním ještě mnohé další starožitnosti, abych zachoval naše velké dědictví. Vlastním ódy, plastiky, sonety a sošky. Mnohé z nich byly stvořeny významnějšími umělci, než váš Robert kdy vůbec bude.

KLÁRA: Netvore! Nevzdělanče!

COMMANDANTE: Můžu kdykoli hovořit básnickou řečí, kdy se mi zachce. Teď hned například promluví básnickou řečí. *Strhne Kláru k sobě, ta se brání.* Přestaňte! Přitahuje mě na vás, na této věducí a zoufalé ženě ona bytost, která je zlomená díky věčnému potlačování své ženské přirozenosti, která byla předurčena k tomu, aby se podvolila v náhlých záchvěvech svého pohlaví, která noční chlípností zchladila horečku, co ji spalovala ve světle koncertních pódii, vášnivá pianistka, která se z delirií zástupů dostane do područí muže, dionýské stvoření, jež jako v orgii korunuje tajnou mši darem života.

KLÁRA: Jak tak poslouchám, nikdy mého Roberta nedoženete, natožpak abyste ho předechnal!

COMMANDANTE: Jak jste sama viděla, přejít z normální řeči do řeči básnické mě nestálo žádnou námahu.

KLÁRA: Můj pravý německý komponující choť musí přemáhat stále větší odpor umění, aby mohl vystavět chrám z tónů. Právě proto však jeho dílo přetrvává, zatímco to vaše se zajisté zhrouť. Především ale kvůli tomu, že jako muž a člověk neustále selháváte.

COMMANDANTE: Jako muž jsem celá desetiletí nikdy neselhal! Jako člověk jsem ovšem démon. Teď dodám, jen abych to ilustroval s tím démonem, že se pod mým dychtivým pohledem vaše maso scvrkává, v dychtivé obraně

bolestného studu. Mé přání vás zasáhne jako smrtelné poranění, protože vy víte, kolik trpkosti a nečistoty je vloženo do této náhlé touhy. Co?!

KLÁRA: Divoké zvíře! Jak toužím po jasné a čisté průhlednosti Robertovy Sonáty fis moll.

COMMANDANTE: Mimochodem vás považuji za krajně otrávenou a zkaženou, zničenou láskou, zběhlou ve všech rozkoších, za nenasytnou pokušitelku. Ten německý horský potok je jenom váš trik. Pstruzi by se tam udusili.

KLÁRA: Mé tělo umělkyně, které dříve dokonce samostatně komponovalo, když na to ještě mělo čas, se od vás nenechá zostuzovat.

COMMANDANTE: Máme tady v domě kromě toho vašeho ještě více těl umělkyň. Tady hned například přibíhá tělo tanečnice.

Carlotta Barra vstoupí v tréninkovém dresu a provozuje exercise u tyče v pozadí, bez jakéhokoliv zájmu o ostatní.

COMMANDANTE: Nejvíce se mi protiví tělo vašeho muže, toho německého komponisty.

KLÁRA: Protože má v sobě génia. Génieus jde vždy až na hranici sebe samého, to je pro ostatní často bolestné. Někdy učiní jediný krok navíc, a už tu máme šílenství. Robert nezná mezí. Ve svých přáních i ve svých požadavcích.

COMMANDANTE: To dobře znám! Také já jsem z těchto génieů, proto to znám.

KLÁRA: Nejste! Nejste!

COMMANDANTE: Ale jsem! Ale jsem!

KLÁRA: Znáte jenom tělo ženy, ale ne vnitřní podstatu umění. Umělec je kněz a věnuje se jenom umělecké tvorbě, vůči všemu ostatnímu je hluchý. To vy o sobě tvrdit nemůžete.

COMMANDANTE: Samozřejmě, že můžu. Především nerespektování mezí znám z vlastní zkušenosti velmi dobře. Na příklad v mých touhách, které jsou chorobné a bezmezné. Jedna touha obsahuje život poražených mas a opojení neznámého milence mých rozličných milenek. Druhá touha obsahuje vizi orgiastického páření. No, co řeknete teď?

KLÁRA: Můj Robert je prototypem cudného umělce, odvráceného od světa. Vy jste prototypem diletanta, který vůbec žádným umělcem není! Jistě existují významní umělečtí tvůrci, kteří mají sklony k nezdravým extrémům jako kupříkladu Liszt, ten virtuózní skladatel, nebo ten vyhlášený Meyerbeer, ale vy mezi ně nepatříte. Robert, to horské jezero nebo horský potok. Vy, Gabriele, kanálník! Vaše peníze smrdí!

COMMANDANTE: Nejsem vůbec žádný kanálník. Jsem povedená směsice krutosti, zášti, žárlivosti, poezie a pýchy.

KLÁRA: Nevzdělanče!

COMMANDANTE *urazeně*: Potom bych rád věděl, proč se tady ještě zdržujete, když jsem takový kanálník. Může se žena jako vy položit před mužem, který je kanálníkem?

KLÁRA: O položení tady nemůže být vůbec řeč, Commandante. Apeluji spíše na vaše mecenášství než na vaše smysly.

COMMANDANTE: Za co bych měl zaplatit, moje drahá? Váš Robert sedí už týdny na vejci, které ještě ani není sneseno. Všechno, co umí, je vypadat při tom jako génius. Já však jsem Ariel, poletavý duch, to jenom na okraj. Chcete ke sbalení Aélis? Charles Vás pak odveze. Mám vám jako vždy rezervovat pokoj v paláci, zlato?

KLÁRA *rozhořčeně*: Ne!! Neodcházejte od ženy, která touží!

COMMANDANTE *vědoucně*: Aha.

KLÁRA *k němu s přemáháním přistoupí, dá mu několik dětských polibků na tvář*: Dovolte mi tu zůstat, prosím, abych vám mohla sedět u nohou, Gabrieli!

COMMANDANTE *ji osahává*: Bolestně mě zraňuje, že jsem tuto pianistku nikdy nedostal po jednom z jejích velkých triumfů na pódiu, ještě teplou dechem publika, zborcenou potem, ctnostnou a bledou. Kupříkladu po Kladívkové sonátě. Nebo po tom koncertu Čajkovského, který jí vehnal pot do tváří. Takhle je k ničemu.

KLÁRA *zoufale*: Arieli! Pověsí se mu jako malá holčička na krk, chce ho obejmout. Vy, kníže básníků z Itálie! Pláče. Vy... Vzdechává. Knězi vašeho umění...!

COMMANDANTE *rutinovaně, unaveně*: Vidím vás jako bleskem zasaženou. Ve vás síla, která si na té nestvůře publiku vynutila řev. Nyní jste znavena a

žíznete touhou po tom, být rozechvěna a zneužita. Pojd'te, to provedem hned!
Vzápětí vám popíšu, co odlišuje odvážného dobyvatele od stejně tak odvážného
umělce. V principu nic.

*Chce Kláru odvést. Barra, která to zpozoruje, se na něj zezadu vrhne,
v žárlivosti, že jí jako umělkyni není věnována pozornost. Před nosem
Commandanta provádí přehnaně graciózní pohyby rukama, třepetavě.
Commandante jí chce sáhnout na prsa, ona se mu ale graciózně vyhne, odbíhá
 pryč.*

CARLOTTA *odbíhaje*: My tanečnice jsme více než všichni ostatní lidé jako
peříčka. Našimi těly prosvítá světlo a vzduch. Na zemi nás nic neudrží. Někdy
jsme spíše než světlo a vzduch extatické kněžky našeho umění. *Pobíhá*. Jako
právě teď. Člověk po nás pátrá jako poutník po vzdáleném oltářním obraze!

Ve dveřích se srazí s Luisou, která opět vchází dovnitř a mlsá cukroví.

LUISA *tiše ke Carlottě*: Výhledově, když budete vůči němu pořád takhle
neústupná, žádné angažmá v Pařížské opeře vám to nevynese.

CARLOTTA *tiše*: Ta německá kráva ho vzala útokem. Před chvílí řekla, že
kněžka je ona. Přitom to už jsem já. Vy jste mě výslovně dovolila, abych
použila ten trik s jeptiškou, a teď si ho přivlastňuje ta Němka, bez toho, že by se
s námi předtím domluvila. Může klidně vykládat, že je pták, ať si je klidně
fénix, nebo pro mě za mě srnka.

LUISA: Nerozčilujte se, Cara. Ještě pořád bude nejlepší, když se necháte
ošoustat.

CARLOTTA: Nikdy! Dostanu ho svým uměním.

LUISA *skepticky*: No jo. Koneckonců jste tady byla dřív. Trvejte na té kněžce.
Promluvím s tou Němkou, aby od teď říkala, že je srna, a ten Robert by mohl
stejně tak dobře znázorňovat bílého jelena.

*Obě ženy se chichotají. Klára a Commandante, kteří se oba starali o dítě
v konstrukci, zpozorní.*

CARLOTTA *rychle Luise*: Promluvte s ním, když se mu budete podvolovat.
Dostanete svých třicet procent.

LUISA: Čtyřicet!

CARLOTTA: No dobře. Já mám přece umění.

LUIZA *uraženě*: Také já mám umění, je to to samé umění, jaké máte vy, jenom samozřejmě větší a trochu jiné odvětví: pianistka. Takže domluveno: třicet.

Carlotta odbíhá ke dveřím.

LUIZA: Ha. Skočila na to! Během toho, co se mu podvoluji, hovořím totiž výhradně o svých plánovaných klavírních večerech ve Spojených státech. Na jaře jedu, Commandante už pro mě všechno dojednal a složil kauci. Do té doby už jen 120 podvolení! Nanejvýš!

V tomto okamžiku se Commandante s chropotem zhroučí u klavíru. Luisa mu spěchá na pomoc, hlasitě vyzvání. Klára koriguje držení své dcery u klavíru, hraje matku.

COMMANDANTE *chroptivě*: Jsem posedlý krásou: stromy, květinami, psy a přirozeně ženami! Nesnesl bych, kdyby žena, se kterou právě žiji, nebyla krásná. Ale mnohem hůř bych snášel, aby byla ještě krásnější nějaká jiná, která mi zrovna nepatří! *Napůl udušen.*

Aélis se přiřítí, společně s Luisou uloží starého muže na hromadu hedvábných polštářů, nahmatávají mu puls, třou spánky atd. Během toho tento muž obě ženy osahává, sahá jim pod šaty atd. Dítě Marie hraje falešně trojhlasý, Klára koriguje.

COMMANDANTE *chroptivě*: Já mám praxi, co se týče soužití s krásnými ženami. Něco se stane, když se podíváte do očí krásnému člověku: Uvidíte vstřícnou, počestnou tvář. Co to vůbec znamená krásný? Koza na kopci je krásná, taky ten vyhlášený západ slunce. Důležitější než krása je – *chroptí tak, že se musí napít doušku vody* – být milován, být krásný v očích muže! *Dávivě kašle, část vody mu vytéká zase ven. Marie už zase hraje falešně.*

COMMANDANTE *s námahou*: Vytáhněte to dítě z té konstrukce! *Aélis mu podá voňavou lahvičku, k níž čichá.*

KLÁRA *u klavíru*: V tomto stavu nejste vůbec schopni posoudit velké nadání mé dcery!

COMMANDANTE: Ven z té konstrukce!

KLÁRA: Ještě jste pořád nezkapal? Bestie! Netvorie! Vy mocný mužský manipulátore, vy.

COMMANDANTE: Já se ještě dožiju toho, že váš muž bude definitivně až do vyjasnění situace odvezen do blázince. Poté se dožiju toho, že jeho nyní bezbranná žena sebere v poslední křeči své síly, podlehne v násilném objetí, aby konečně našla klid v hlubokém, bezesném spánku. *Viditelně se zotavuje.*

KLÁRA: Nelidský dobyvateli! Robert ještě zkomponuje své největší dílo, totiž symfonii. Napíše ji tady. Váš dům tím vejde do dějin hudby.

COMMANDANTE: To není třeba, protože je už díky mě v dějinách literatury. Já jsem členem Olympu italských básníků. Gabriele d'Annunzio.

KLÁRA: Můj muž bude mnohem nesmrtelnější než vy, Commandante!

COMMANDANTE: Ne. Já budu nesmrtelnější. Proste mě, abych nemusel být krutý! *Strašlivě chroptí, téměř umírá.*

KLÁRA: Prosím nebuďte krutý.

COMMANDANTE: Proste mě teď, abych vám nijak neublížil! Neboť existují okamžiky, kdy se už neznám a domnívám se, že jsem divoké zvíře, třeba lev nebo medvěd.

KLÁRA *tisknouc k sobě svou dceru*: Nikdy! Jednou dokonce hodil svůj drahocenný snubní prsten do Rýna. Chci však zasvětit svůj život Robertovi.

COMMANDANTE: Tak já vám tedy nic neudělám, na to jsem myslím přišel po delší úvaze. *Znovu se zcela zhroutí.*

KLÁRA *tiskne k sobě své dítě, vypadáva z role*: Za prvé můj Robert bude ještě hezky dlouho trpět strachem, že ztratí hlavu. Přirozeně je to přenesení zdola nahoru. Opravdu se totiž obává jen toho, že přijde o svůj ocas. Kde je zmírněna cenzura, potlačení se zhroutí. Každý má holt své starosti.

COMMANDANTE *se vzpamatovává*: Chce se madam podívat, jak jsem oproti tomu vybaven já? *Chce se rozepnout, Klára odskočí. Aélis mu v tom brání, hladí ho, současně si vykrucuje hlavu a dívá se do chodby.*

AÉLIS: Commandante, venku ještě pořád stojí Carlotta Barra a dělá rukama pohyby, které mají vypadat graciózně. Měl byste se na ni podívat a obstarat jí angažmá v Pařížské opeře, jinak se zhroutí.

COMMANDANTE *kašlaje*: Je to jedna z těch, které jsem už měl?

AÉLIS: Ne. Jedna z toho mizivě malého zbytku, který jste neměl.

COMMANDANTE: Ta se smí odevzdat zájemcům o umění teprve potom, co se odevzdala mě. Moc toho pak ovšem nezbuďte. *Klára a Marie představují obraz matky s dítětem.*

COMMANDANTE: Erotika této německé ženy je světově proslulá. Teď vypočítám proč, za prvé...

Aélis mu zabrání ve vypočítávání a otočí mu hlavou, aby se podíval na Carlottu, která, jemu neviditelná, kdesi za dveřmi něco předvádí.

COMMANDANTE: Neumím se dívat za roh. Jsou tam už děvčata?

AÉLIS: Myslím, že jsou, Arieli, dva kusy. Z Gardone.

COMMANDANTE: Pošlete nahoru tu, kterou jste vybrala. Nejprve umýt prosím!

Marie teď hraje sonátu od Clementiho, aby vzbudila jeho pozornost.

COMMANDANTE: Pryč s tím dítětem, pryč s tou konstrukcí, pryč s tou hudbou! *Definitivně ztratil trpělivost.* Pryč s tím dítětem! *Brblá.*

Klára vyděšeně vyrve Marii z konstrukce a pevně ji přitiskne k sobě.

KLÁRA: Znamená to, že neoceňujete umění mého dítěte a mého chotě?

COMMANDANTE: Velmi oceňuji začínající ženské tělesné tvary vašeho dítěte, ne však jeho umělecké projevy.

KLÁRA *důstojně, uraženě, tisknouc na sebe své dítě:* To je konec, Commandante, a vy to víte. Pojedeme teď do Carltonu v Cannes. Tam nám můžete několikrát denně telefonovat, abychom se vrátily zpět. Nenaléhejte však, protože se nejprve musím vyrovnat s tímto lidským i uměleckým zklamáním. Svého muže Roberta tady prozatím nechám. Zaručuji vám, že se vrátím, až se rána zahojí. Je vous supplie, au nom de votre clairvoyant amour, ne brusquez pas, ne cassez plus cet admirable demi-poison, élément dans lequel vous m'avez plongé! *Dívá se na něho s očekáváním. On nereaguje, jen si ji prohlíží svým monoklem. Klára je uražena.* Dítě ale беру s sebou. Ne, abyste si teď myslel...

COMMANDANTE *ji přeruší:* Když nedám řidiči příkaz, nikam nepojedete! Pokud vím, nemáte momentálně ani na vlak třetí třídy do Verony.

Klára se odvrátí a skryje svou tvář do dlaní.

KLÁRA: Vy mě úplně zabijíte, když vedete takové řeči, Commandante!

COMMANDANTE: Můj vyhlášený Léidin pokoj na vás čeká. Ještě čeká. Krom toho čeká mon petit prince. Vy víte, kdo to je. Jestli ne, přečtěte si příslušnou odbornou literaturu! Mám vám předvést stav, do kterého jste ho uvedla svým zdráháním?

Sáhne si na ptáka, Klára opět skryje svou tvář, hystericky.

KLÁRA: Ne! Prosímprosím ne!

COMMANDANTE: A v neposlední řadě ta hromada německého žrádla, objednaná extra pro vás. Kyselé zelí. Když mě nezabijete vy, tak mě definitivně dodělá tohle jídlo. A pak vám mohu nabídnout ještě svou White Lady.
Poklepává na dózu se sněhem.

KLÁRA: Ne! Nikdy nedovolím, aby byla skvostná čistota mého německého ducha zamlžena nějakou ďábelskou drogou.

COMMANDANTE: Smím z toho vyvozovat, že takto vypadá intenzita, kterou údajně umělec v životě nad míru potřebuje? Umění přece údajně nelze oddělit od života, protože se obojí odehrává současně.

KLÁRA: Moje intenzita, intenzita německé pianistky, má kořeny výhradně v mé prudké počáteční dětské disonanci!

COMMANDANTE: Také to činí umělce umělcem, že ho zastihuje žal. Já jsem každopádně velký spisovatel a z mé hloubky se často dere na povrch divoký pud, který vůbec nemohu zkrotit. Z té samé hloubky na mě někdy doléhá, což se stává zřídka, lidský soucit, který ale není tak silný jako onen divoký pud. Jsem větší ďábel než váš Robert.

KLÁRA: Ne, můj Robert je větší. Nejprve zastihoval můj život otec, teď ho zastihuje problém v partnerství. Člověk před takovými zmatky prchá jako před morem, umělec je nuceně vyhledává, aby se mohly odrazit v jeho díle. Nazývá se to hloubkou díla. U ženského těla je to oslabeno. Při porodech pak hloubka mizí.

Dívá se zasněně do dálky, pustí dítě, to se vymaní, běží ke Commandantovi a tulí se k němu. Ten chroptí a nechá si od Aélis podat lék. Aélis naznačuje dítěti, aby se tisklo na Commandanta, ukazuje mu jak. Muž ztěžka oddychuje a otírá se o Marii. Luisa, která se po celou dobu držela stranou a pojídala kaviár, žárlivě pozoruje řádění kolem a kouše do květu ibišku.

AÉLIS: Luisa Baccara okusuje hněvem květy!

LUIZA *se zkouší dostat ke Commandantovi, Aélis jí v tom zabrání:* Štve nás veškerá vašeň noci a vrhá nás do náruči toho druhého, Commandante!

AÉLIS: Je poledne.

D'Annunzio vzdychá spolu s malou dívenkou. Klára, matka, stojí graciózně u okna a dívá se do dálky – typická Mignon – s bolestnými pohyby rukou. Nevšimne si, co všechno její dcera provádí.

KLÁRA: Ach Německo, Německo, odtud je to k tobě tak daleko, otčino. Hned proto povyprávím něco ze svého bohatého života.

LUIZA *naštvaně, žárlivě:* Několik osob má ještě čas rychle opustit tento prostor, než tu bude rozkládán německý osud. Osudy německých umělců jdou přezvítat obzvláště ztuha.

D'Annunzio nabádá Aélis, aby odvedla Klářinu pozornost od její dcery, se kterou se mazlí. Aélis ihned porozumí a přejde k oknu, položí svou ruku s napůl hranou, napůl skutečnou účastí na Klářino rameno, lehce ji přitiskne k sobě.

KLÁRA *nešťastně, téměř plačtivě, přehnaně:* Tato příšerná cizina ničí mou přirozenost! Přirozenost! Noc se zdá být plná zázraků. Věčné síly ovládají harmonii mezi hvězdami a zemí.

Aélis jí konejšivě, ale ledabyly poklepává po zádech, za jejími zády však pokukuje po Luise a otáčí teatrálně oči v sloup, aby ukázala, jak jí jde Klára na nervy. Luisa srdečně opětovává toto gesto.

KLÁRA: Ha, přirozenost! Největší strach muže je strach před vlastní přirozeností a strach před ženou. Ještě větší je ale strach před vlastním tělem.

Pískavé chichotání Commandanta, který se tiskne na dítě, žádostivě se o ně otírá. Klára mu nevěnuje pozornost.

KLÁRA *zatímco za jejími zády Aélis krčí rameny a „hovoří“ v grimasách s Luisou:* Tyto krajiny hrůzy v těch odumřelých mužských hlavách! Zatmění v přírodě jak ho vidí muž a poté ho umělecky zobrazuje! Ten starý buržoazní sen o mozku jako o sídle génia. Nyní mluví skutečně procítěně. Prázdné velikášství! Dům s temnými chodbami. To těžké závaží v hlavě, vleče ho s sebou, pořád dál. Tato chorobná posedlost něčím, co ještě nikdy nebylo napsáno, zkomponováno, vysloveno. O-ri-gi-na-li-ta! *Nával nevolnosti. Dává se.*

Aélis ji roztěkaně hladí po hlavě. A pak mají pořád nutkání o tom mluvit... mluvit... mluvit... ta neustálá touha po extrémní jedinečnosti... uvolňuje energii, a umělecký stroj rotuje, rotuje...

AÉLIS: Uklidněte se, drahá! Jednou se to přece musí stát, vždyť ho znáte. A – *šeptá* – ten už stejně skoro nemůže. Zachováváme mu tu iluzi už celé měsíce... existují různé... triky...

KLÁRA *křičí*: Triky!

AÉLIS: Nekřičte tak!

KLÁRA *hořce*: Triky.

AÉLIS: No ano. Nebo jak to chcete nazvat vy. Když přijdete po čaji do mé ložnice, tak vám ráda ukážu, jak...

KLÁRA *vůbec neposlouchala, rázně ji přeruší*: Tahle posedlost seberealizací. Doplatí na to žena. *Vyčerpaně*. Doplatí na to žena umělce. Když je také umělkyní, uhnijou jí pod tíhou mužovy umělecké produkce údy na živém těle, jeden po druhém.

AÉLIS: Tak mě přece na okamžik poslouchejte! Chci vám pomoci! Peníze přece potřebujete.

KLÁRA: Manžel-umělec a manželka-umělkyně: Krev jednoho už nelze oddělit od krve toho druhého, jeden přebývá v druhém, nedají se od sebe odtrhnout! Buď se spolu vydají vstříc ranním červánkům, nebo spadnou do hrobu zadrápnutí jeden do druhého. Mnohdy je ale žena už jen vyschlým kořenem, zatímco muž má ještě šťávu.

MARIE *na Commandantovi, který ji hladí a uklidňuje, žvatlajíc*: Dám si malinovou šťávu! A pak zmrzlinu s těmi... plátky melounu na vrchu... jako včera u večeře!

Commandante s ní huhlavě rozmlouvá, Klára si obou nevšímá.

AÉLIS *ke Kláře, nikoliv bez sympatií, ale přece jen pobaveně*: Tak se přece položte, ma chère! Odpočiňte si!

KLÁRA: Ne! Musím vám to povykládat, mademoiselle Mazoyer! Musím se vymezit proti těm bezduchým klavírním strojům Lisztovi a Thalbergovi.

AÉLIS: Jste unavená, Frau Schumann.

KLÁRA: Teď vám nejprve povyprávím o svém otci, který mě formoval...

*Výkřiky z různých rohů místnosti: Ne! O tátovi ne! Ne už zase! Ne! Prosím ne!
Atd. Klára si jich nevšímá.*

KLÁRA *oslavně*: Můj otec byl prodavačem klavírů. Všude ty mrtvé umělecké nástroje. Skoro se kolem nich nešlo protlačit. K tomu ti pořízci, kteří je neustále opravovali! Tihle otroci velikášství! Provinční pianisté! A pak, sem tam uprostřed nich jeden předčasně vyzrálý mladík, jak se tomu říká v našem odborném jazyce. Zřídka. Říkám vám, Aélis, génius zadusí okamžitě každou produktivitu ve vašem vlastním myšlení! Byla jsem obklopena v každou denní dobu, jen tak na okraj, Chopinovými etudami, Lisztovými bravurními kusy i tím chronicky přeceňovaným Mozartem. Teprve v pěti jsem se naučila mluvit. Ale měla jsem sluch jako břitvu. Můj otec mi sám psal deník, zatímco mi klavírní budižkničemové všech věkových kategorií sahalí pod sukňě. Já jsem přece nic říct neuměla! A kol dokola země, která německé umělce bez ustání vyvrhuje a která sama je také německá.

AÉLIS *konejšivě*: Nono, tak hrozné to přece nemohlo být.

KLÁRA: Ale mohlo! Horší! Trvám na svém mimořádném osudu a svém těžkém mládí jako každý umělec, který má na něco takového právo.

AÉLIS: Quel horreur!

COMMANDANTE *zezadu, namáhavě, hladí přitom dítě*: Toto neproniknutelné, tupé maso, ten těžký žalář člověka. Jak je to namáhavé, zavrtat se do něj! Ale teď vidím vaši duši, tady je! Ukazuje se mi v celé své bohatosti výrazu jako hudba. Schopnost vcítění překonávající svou jemností a silou všechny hranice. Cítím, že mě miluje, nejen mé tělo.

KLÁRA: Navenek bylo známé jen mé specifické jemně mechanické nadání pro stlačování klavírních kláves, a sice ve správném pořadí. Každý, kdo cvičí, to zvládne. Kdo cvičí více, umí to lépe.

V tomto okamžiku se přivleče kněžna z Montenevosa, choť Commandanta, opovržlivě se podívá na hlouček přítomných.

KNĚŽNA: Dozvěděla jsem se, že opětovně urážíš čest mne jako tvé ženy, zatímco jsem pod tvou střechou.

Commandante vyskočí a uctivě jí políbí ruku, Marii odstrčí stranou.

KNĚŽNA: A sice tím, že sem neustále stěhuješ umělce ženského pohlaví, což jsem už kolikrát... o co jsem tě už kolikrát prosila, abys... o co jsem tě už vícekrát úpěnlivě žádala...

Zlobně se na ni dívá, ona ztratí nit a utichne.

COMMANDANTE: Ty víš, Maria, že tyhle bytosti kolem sebe potřebuji. Jenom ony, ty umělkyně, jak je s radostí opovržlivě označuješ, mi nabízejí zázemí, v němž mohou mé básnické žíly přímo božsky krvácet, rozumíš? Ony svou křehkostí vytvářejí květ, naproti tomu já vytvářím sílu mramoru a zásah blesku a všechen stín a všechno světlo. Rozumíš mi?

KNĚŽNA: Ano, můj milovaný!

COMMANDANTE: Teď běž, Maria!

KNĚŽNA: Gabrieli! Arieli!

COMMANDANTE: Běž! *Kněžna se odvěče.*

KNĚŽNA *za pochodu*: Nikdy bych samozřejmě nesnesla, kdyby u toho byly mé děti. Z Monte ti napíšu dlouhý dopis a tyto své myšlenky ještě dále rozvedu.

Klára se otočí právě v tom okamžiku, kdy se Commandante znovu začíná věnovat malé Marii. Pochopí, jaká se tu hraje hra, odtrhne se od Aélis, která se ji snaží zadržet, aby nerušila Commandantovu zábavu. Vrhne se na Commandanta, vytrhne mu svou dceru, v romantickém vzplanutí táhne malou s sebou pryč.

KLÁRA *v největším rozhořčení*: Je vous supplie, si ce n'est pas de «l'aveugle rancune», expliquons-nous, parlons! Pourquoi ridiculariser les moments qui étaient beaux et spontanés? Je vous parle au nom du «clairvoyant amour»!

Malá chce ale sama od sebe pokračovat, vytrhává se matce z ruky, Commandante po ní chňapá.

MARIE *přerývaně a dětsky*: Nezarází tě... nejmilejší matko... že sice umím... v tomto relativně brzkém věku... výborně chodit... mluvit ale... ještě zcela... e... nedovedu. Ale můj sluch... se už... podobně jako u tebe, když jsi byla dítě... neobyčejně silně... vyvinul. Spíše však... pro hudební tóny... než pro řeč... Že se učím mluvit... o to ses ty... nikdy nestarala... při tvém úsilí... udělat ze mě... geniální pianistku... teď nejsem nic... pár rukou... na kterých... visí tělo.

Chce zpět k d'Annunziovì. Klára ji však pŕinutí, aby ji obejmula, dĕvĕátka se, stojíc na špiĕkách, otáĕí za matĕinými zády po Commandantovi, který je obletován Aélis a Luisou Baccarou.

KLÁRA šeptá Marii do ucha, hekticky: Tady zůstaneš! Jeden z těch pŕíliš vzácných kousků, které jsem porodila a které nejsou úplný zmetek! Nic jiného než šmejd! Osm těhotenství, většina z nich úplně nanic. Škoda práce! Jeden zkapal hned, nevydržel mi ani rok: žlázy! Synové vŕbec! Špatný výchozí materiál. Ludwig duševně chorý jako táta, bez známky radosti pŕi návštĕvách pŕíbuzných v ústavu. Ferdinand: závislost na omamných látkách a relativně rychlý konec. Felix: TBC, Julie: TBC. Ty jsi žalostný zbytek, Maruško.

MARIE: Vynechat, mama! Pustit! *Chce pryĕ.*

KLÁRA: A bĕhem svých pŕíliš ĕastých porodních fází, pŕi nichž se mé tělo nadýmalo jako dýně, jsem pŕirozenĕ nemohla nikde vystupovat. Taková ztráta financí a ideálŕ! Tohle tak pŕedložit oku pŕemýšlivého milovníka hudby. A k tomu všudypŕítomný podnĕcující otec, jehož stín se vznášel nad líhní. Jeho mrĕení na cestách, tohle neustálé otravování, protože jeho nikdo neznal, zato mě každý. Tahle nekoneĕná urážlivost a vysedávání po hotelích a hostincích s odpovídajícím výrazem v obliĕejí!

MARIE: Nemluv takhle... o tátovi... o mém milém tatínkovi!

KLÁRA: Nakonec imbecilita tvého otce. Nezadržitelná. Mé těhotné břicho... tato pŕemíra pŕírody, kterou takový sensibilista nikdy nesnese... tato zakulacená forma ženskosti... každý pokrok se pŕed ní kácí... umĕlec musí ĕasto zvracet pŕi pohledu na nafouklé břicho... Teď pořád říká, že ho to táhne do Gardavského jezera, aby se utopil. Chce se rozplynout v pŕírodĕ. U Rýna se mu to dŕíve taky stávalo. Neobává se však niĕeho jiného než toho, že se rozplyne ve mnĕ, ve mnĕ, ze které vylézaly po celé roky bez pŕestávky plody jeho ocasu. Odporné bílé ponravy, tebe nevyjímaje, má milá Marie.

Dává jí mírné pohlavky, kope jí. Marie se koneĕně vytrhne a utíká s kviĕením a pŕihlouplým úsmĕvem zpĕt ke Commandantovi, vrhá se na něho, on ji žádostivĕ hladí.

KLÁRA dívajíc se za ní uraženĕ: Zákonu umĕní kapitola první praví: technika jako pŕostředek. Je-li technika úĕelem – celé umĕní jde do háje! *Commandante si to opĕt rozdává s Marií.*

MARIE úlisně ke Commandantovi: Smím si potom... jít prohlĕdnout letadlo... prosímprosím... *Poskakuje rozvernĕ po jeho klínĕ.*

COMMANDANTE: Jistě, jistě, mé dítě. *Bez zájmu a mimochodem. Povrchně.* Tvá ústa dostávají těžknouce v tvé bledé tváři rysy až téměř tvrdé, jako kdyby byla sužována žízní, nenasytná a odulá, připoutat, vzít, vlastnit.

MARIE: To... krásné... letadlo!

Mezitím prostřela v jednom rohu Baccara s děvčaty stůl k čaji. Žluté růže, atd. Nyní provozuje prstovou němohru na ubruse vyměňujíc si přitom s Klárou žárlivé pianistické pohledy.

LUISA *ke Kláře*: Jsem předobrazem benátské pianistky, zatímco vy znázorňujete zástupkyni německého cechu klavíristů, čestnou, ale bez fantazie. Já jsem nepořádná, velkorysá, nedisciplinovaná v tempech, zato tělesná a k pomilování. Prostá a robustní a opálená do hněda.

Klára se na ni krátce a bez pochopení zadívá, pak se znovu vrhne na Commandanta, který se zrovna líbá s Marií, a vysvětluje mu v nejvyšším zoufalství, jež stojí v protikladu k obsahu jejího proslovu – zatímco nabubřelá slova Commandanta jsou vyslovována spíše mimochodem.

KLÁRA: Její sluch! Její sluch! Sluch mé malé Marie dokáže rozlišit mnohé, co ostatní vůbec nevnímají! Pomalu jsem z ní pěstovala odbornici jako kdysi pěstoval můj otec svého času odbornici ze mě. Rychle najde klidně ve všech tóninách malou i velkou dominantu a moduluje kdy, kam a odkud chce!

Commandante, kterému jde Klára na nervy, naznačuje za Klářinými zády Aélis, oddané služebnici, aby ji laskavě vyhostila. Aélis vezme Kláru pod paží a zkouší ji odvézt pryč, ale láskyplně! Klára se přirozeně brání!

KLÁRA *přepjatě*: Je to naše pohlaví, která nás všechny zahubí. Také Vás, Arieli! Tato nemoc, která ze své přirozenosti zabíjí. Zničí i to nejhlubší porozumění mezi mužem a ženou. To tvrdili můj otec i Robert jednohlasně. Odumření mé osobnosti následovalo rychle poté, co ze mě udělali svatou, ideál. Pasivní přítomnost, vzdálenou a neškodnou. Následkem toho jsem po celou tu dobu nežila. Ale aby si mohl být Robert mým celkovým odumřením zcela jistý, dorazil mě svou genialitou.

AÉLIS: Uklidněte se přece! Takhle se tady nemůžete předvádět. Koneckonců tady nejste doma! Tady jsou slyšet jen výkřiky rozkoše, která má blízko ke smrti. Tak blízko jako génius k šílenství.

LUISA: A při tom všem hraje tu rychlou větu Měsíční sonáty jednoznačně příliš pomalu. Jako ostatně všichni Němci. *Zakousne se do broskve, šťáva stéká.*

Chtělo by to být zpěvačkou. Lidé obdivují ženu mnohem více, když vyluzuje příslušné tóny výhradně svým tělem bez doprovodné pomoci přístrojů.

AÉLIS k ní láskyplně: Neměla byste tolik žrát, chérie!

LUISA: Bohužel však přebývá v tomto kyprém těle jen přinejlepším prostřední hlas. Pokračuje v jídle.

KLÁRA exaltovaně: Komponovat jsem sama nikdy nesměla. Ačkoliv jsem tak moc chtěla. Dosáhl toho, že jsem uvěřila, že bych to v jeho stínu ani nemohla chtít. Génus by rád nastoupil svou cestu do říše abstrakce bez ženy. Žena je jen hrstka kostní moučky.

Vytrhne se Aélis, která ji utěšuje, a vyřítí se na Commandanta a svou dceru. Aélis ji chce zadržet. Klára se vrhne na laskající se pár d'Annunzio – Marie. Ti se brání.

KLÁRA hymnicky: Ta je ale pěkně tvrdohlavá, moje malá Marie! A ve svých přáních neskromná. Co by měl umělec ovládat, je pokora, říká vždy můj Robert. Protože je mu dáno to, co jiným dáno není, totiž nadání, říká Robert. Marie už dokonce hraje – skuhravě – malé koncerty, a já bych mohla vyprávět o nespočetných vlastních malých kompozicích! Já, matka!

Commandante opět astmaticky chroptí, přitom nedobrovolně pustí malou Marii, která ho dětsky pusinkuje na oči, tulí se k němu. Aélis pustí Kláru a vrhne se na muže, zkouší reflexi jeho zorniček, natáhne připravenou stříkačku a rutinovaně mu ji vstříkne. Commandante se brzy uklidní. Leží tiše. Klára využije příležitost, aby získala kontrolu nad svou dcerou. Zvedne mrskající se dívku a vynáší ji spěšně ven.

Mezitím se po celou tu dobu Baccara žárlivě a hltavě cpe sladkostmi, sem tam počastuje Aélis výmluvnými postranními pohledy. Venku ufnukaný dětský hlas (Marie): „Chci konečně vidět letadlo, letadlo!“ Šeptající hlasy služebnictva ji uklidňují. Klára znovu vstoupí. Klára poklekne před Commandantem, nahmatává mu puls, skuhravě sýpe.

KLÁRA: Ještě než definitivně odumřete, Commandante, prosím prosím podpořte finančně mého chotě, byť by to bylo jenom na rok! Prosím! I má dcera potřebuje podporu, jak jste jistě viděl: její drobné skladby jsou namnoze rytmicky správné, basy v pořádku. Přinejmenším nezdvojuje velkou tercii jako hlavní motiv! Neznamená to něco? Jako kdyby to bylo něco životně důležitého: Stavím se nyní proti pomluvě, že moje malá Marie přišla díky cvičení příliš brzy o své dětství. Naopak: dokazuje, že má cit! K tomu jsou zapotřebí nemalé finanční náklady!

COMMANDANTE: Díky komu se stane nějaká země slavnou? Bezpochyby díky svým slavným synům!

KLÁRA: Synům! Synům! Vždyť vám to přece říkám, Gabrieli, mí synové byli kvalitou ještě mizernější než děvčata, s výjimkou Marie. Komponovat, to chtěli také, hošáci, nikdy se jim to ale nepodařilo. Dokonce ještě méně než mně. Stín jejich otce nad nimi visel jako celá řada sekyrek. Metastázemi jeho geniality byli doslova provrtáni: snůška těch nejhorších nemocí, mí synové.

Aélis přivádí jednu z vesnických prostitutek, pomáhá jí při svlékání, naznačuje Kláře, že má jít ke klavíru a něco zahrát, ta to ale hrdě odmítá. Mezitím se dívka sklání k napůl senilnímu básníkovi.

COMMANDANTE: Reprezentuji gigantickou finanční a ještě větší ideovou mocnost. Také má prestiž u nových mocipánů je vysoká, vyšší už ani být nemůže. *Dívka ho líbá. Nyní přiskočí ke klavíru Luisa, která konečně uvidí přicházet svou šanci profilovat se, a hraje s nadšením nějakou Rossiniho ouverturu, třeba «La Gazza Ladra», neustále sleduje, jestli se jí také dostává patřičné pozornosti.*

KLÁRA *opovržlivě*: Lajdácké držení prstů. Příliš měkké zápěstí. Laxní technika a podání. Pomlčíme-li zcela o volbě programu.

COMMANDANTE *lapaje po dechu, k vesnické dívce, která nic nechápe*: Mluvte! Odpovězte! Řekněte mi, že už byste nemohla zažít ranní červánky beze mne, tak jako já bych to nemohl bez Vás! Odpovězte mi!

Aélis naznačuje dívce, aby řekla ano, a ta to také činí.

COMMANDANTE: Možná vám právě nyní udělám onoho významného syna, o kterém jsem před chvílí mluvil. Možná ho teď udělám!

KLÁRA: Syn, to znamená stát se tím, čím byl otec, a tak zpečetit vlastní smrt. Podívejte se na mé tři syny! Snůška smrtelných útrap. Zkamenělé končetiny, malé, vypatlané mozky, oči jako dva křemeny, svěšené hlavy, nesamostatnost toho nejodpornějšího druhu.

COMMANDANTE: Později bych mohl zplodit ještě druhého syna! A pak třetího! Čtvrtého!

KLÁRA: Můj nejšílenější syn chtěl od samého začátku jenom komponovat. Hned chtěl hrát na každý nástroj, člověk ho musel odtrhávat od harf, čel, bas, tub a pozounů. Přisál se na ně jako slimák. Jeho chybou bylo, že věřil, že

genialita spočívá v překračování toho, co tu už je. Génus ale nemá nic překonávat, vždyť umí jenom sázet do peřin jednu mrtvolu za druhou. Všechno už tu stejně je. Jenom žena tu není a nesmí být.

COMMANDANTE *radostně*: Ještě to pořád pokračuje! Copak jsi mi tentokrát píchla, Aélis? Fenomenální!

Luisa hraje ouverturu k Vilému Tellovi.

KLÁRA *hystericky*: Můj bože, všechno už tu je! Důkaz jedinečnosti se stává zbytečným. A přesto tihle skladatelé chrlí nekonečné řetězce slov a tónu, čím více tvoří, tím více přicházejí o své smysly. Bublíny ze slov a tónů!

COMMANDANTE *jásá*: Ano! Nádhera! Teď!

KLÁRA *obracejíc se k němu jako ve snu, on jí však nevěnuje pozornost*: Tout passe, tout casse... et cette fougue douloureuse, si aigre, des derniers jours, passera peut-être, comme tout passe...

Dveře jsou rozraženy, malá Marie řve, podupává nohou, vzdorovitě.

MARIE: Kdy už se konečně budu moct jít podívat na to krásné letadlo? Chci teď!

Aélis a služka vyvádějí malou Marii zase ven, zatímco ji polohlasem uklidňují a slibují hory doly. Jiné dvě služky stojí okolo d'Annunzia a vesnické dívky a tleskají. Potlesk je magický zvuk, který obě pianistky rozpoznají jako v pavlovovském reflexu, zpozorní. Luisa se napůl zdvihne ze svého klavírního sedátka, zvědavě, ukloní se, udělá pukrle. V tom okamžiku jí Klára zezadu sprostě podtrhne klavírní židli a sama se na ni posadí. Okamžitě začne hrát Schumannův Karneval nebo Kreislerianu. Německá škola. Nevšímá si pohoršené Luisy, která se chce znovu posadit a ne zrovna měkce žuchne na zem. Luisa jde uraženě ke stolku a pokračuje ve žranici, nalévá si šampaňské, atd.

KLÁRA *elegicky, hraje*: Pořád nás obklopuje ta dotěrná veřejnost, kamkoliv se pohneme, nikde nemáme vlastní soukromí. Patříme celému světu a ten patří tomu, kdo si ho vezme. Po mužském géniovi následuje hned génus dětský, těch existuje dokonce méně exemplářů. Já jsem kdysi byla jedním z nich. Můj otec mě poslal do klavírních Prčic. Za každým stisknutím klávesy se skrývala past! Tváří v tvář této strašlivé opuštěnosti mi nezbylo, než sama pořád dál zvyšovat rozmanitost a obtížnost své klavírní hry.

Utne to pazvukem a schová svou tvář do dlaní. Luisa, rychle usmířena, jí nabízí plátek melounu.

KLÁRA: Myšlenka na uměleckou slávu jako na účel života se zrodila rychle. Svět se stal mým živlem. Žena ho jinak opouští beze stopy. Mě jednou dokonce srovnávali s dítětem elfů!

Carlotta vběhne dovnitř jako na zavanou. Provádí baletní cviky, kroutí pažemi.

CARLOTTA: Jak slyším, mluví se tady o podstatě umění. Také já náležím umění a ráda bych teď o tom něco vypověděla!

LUISA: Tisíce jsem jich obšťastnila svou nádhernou hrou na klavír, a těm, kteří mě nemohli slyšet osobně, bylo dovoleno uslyšet mě v rádiu.

CARLOTTA: Já vyjadřuji umění výlučně za pomoci těla, přičemž jsem schopna každý milimetr svého těla tím nejneuvěřitelnějším způsobem ohnout, případně překroutit. Já jsem takřikajíc zosobněné umění. Dovolte mi, abych to dále upřesnila! *Tančí.*

LUISA: Mnozí z těch, co mě mohli slyšet v rádiu, mi o tom zaslali list.

CARLOTTA: Já jsem dostala ještě mnohem více čtenářských dopisů než vy! Byly to dopisy tisíců obdivovatelů baletu. Někdy mi byla role napsána na tělo.

LUISA: Tisíckrát byly výlučně mně věnovány klavírní skladby! Osobně pro mě vytvořené. Klavírního fanatika při pohledu na mě popadly často běsy a zcela ho zdrtily. Jakmile mě onen nadšenec pro klavírní hudbu uviděl, popadla ho touha jako když se vám tygří drápy zatnou do chřtánu. Luiso, Luiso, Luiso, křičel pak.

CARLOTTA: U mě křičel baletní connaisseur Carlotto! Carlotto! Carlotto!

KLÁRA *neposlouchala*: Luiso... poslouchajte... je to těžké temné břímě, když chotě-umělce zasáhne debilita. Rozumíte? Přišli jsme proto, abychom Commandantovi s jeho ohromným majetkem prodali toto šílenství jako genialitu. *Vyděšeně mlčí.*

COMMANDANTE: Už zase po mně sténá nějaká žena. Je to tady ta žena, jak slyším. *Leze ke Kláře. Věší se na ni a za nohy ji strhne k sobě dolů, ta se neudrží a přepadne přes d'Annunzia.*

AÉLIS *komentující*: Jojo. Nikdo mu nemůže odolat, a nikdo mu nikdy neodolal.

LUISA *chichotavě*: Je naprosto nenasytný ve svých přáních. Svým tělesným chtíčem se dá srovnat jedině s vaším Goethem!

CARLOTTA *procvičujíc balet a chichotajíc se*: He once told me, in order to excite me! how Goethe when he had no woman handy, rather than waste time looking for one, would jerk himself off under his desk so as to be able to get back to work immediately.

KLÁRA: *Náš kníže básníků! Zápasí s Commandantem.*

COMMANDANTE *se supěním*: A já jsem mu kvalitativně naprosto rovnocenným knížetem básníků. Chiara, Carissima, podívejte se na mě konečně očima milující ženy. Podívejte se! Bude to! Podívejte se teď z co největší možnou žádostivostí a panovačností. Jako kdyby jste si byla jista, že vlastníte nápoj lásky, který mě k vám má jednou provždy připoutat.

KLÁRA *odstrčí ho a zkouší se znovu postavit*: Aha. Takže vy chcete být také takovým knížetem básníků. Arieli. Gabrieli d'Annunzio! Zatímco my ženy v podzemních dírách bez hudby a rozkoše.

COMMANDANTE: *Odpovězte mi! Odpovězte mi ANO!*

KLÁRA *jízlivě*: Také jsme často odkázány do role pasivních, vzdálených světic. Já, jak už bylo zmíněno, jsem spíše typově dítě elfů. Někdy nazývané též krátce andělským dítětem. U křídla sedí a písním oddává se. A jak na struny udeří, čarovné kruhy utvoří, bytosti dvě a obraz po obraze, starý král duchů, Mignon se směje blaze, a zpupný rytíř má pevný pancíř, jeptiška poklekne, blaženě vydechne. Ti lidé, co to slyšeli, radovali se tak, jako by známá pěvkyně přišla jim zazpívat, andělské dítě však udiveně a vzletně zpět do své domoviny prchne. Postřehla jste to s tou jeptiškou, Luiso, moje milá?

LUISA: *Spíš to s tou pěvkyní. Já osobně jsem sklidila vždycky větší potlesk než takové jako Patti, Melba nebo Malibran dohromady.*

COMMANDANTE *kašle*: Pravděpodobně není žena přece jenom ničím. Ničím! Člověk se jí v podstatě nemůže dotknout. Raději hodiny pozorovat ryzí plamen než se propracovávat k ženě. Žena má totiž nenasytný chtíč, který nemůže muž nikdy uspokojit. Následek: strach! Proto musíme z ženy udělat něco odporného, možná i rozkladného, aby nás to odstrašovalo.

Hlasitě blíže do mísy, kterou mu Aélis honem přistrčila.

To jsem se pěkně vyzvracel. Z hnusu. Někdy je žena také hrobem, mnohem častěji ale jistým druhem řeznice nebo taky kuchařky. *Opět se dáví.*

LUIZA *spěchajíc k němu*: Můj nejmilejší Commandante! Gabrieli! Arieli! Arioste!

KLÁRA *protivně*: Můj otec, zastánce klavíru, o němž jsem neustále referovala, jednou ve společnosti řekl, že mu přistála na paži všetečná sněhová vločka, a hle! Ta vločka jsem byla já! Ale muži, který řekne něco tak negustovního jako to s tou řeznicí, nemůžu vykládat to s tou vločkou. *Hraje opět Karneval.*

COMMANDANTE: Vznešený pohled bez návratu! Ještě dříve, než si to duše uvědomí, provozují již ruce chtivé pohyby. Oddávají se rozkoši masa, jež k sobě připoutaly.

KLÁRA: Gabrieli, poslouchejte mě. Říkám to pouze vám, protože vám důvěřuji! Od svého záchvatu šílenství mluví můj muž Robert už jenom o svých výjimečných výtvorech, ale on už nic nevytváří! Jeho stav šílenství se mně i jemu jeví být důvodem k tomu, proč už nemůže vyrobit žádné křehké obrazy z tónů.

Luisa krmí něžně a rozverně Commandanta, dětsky s ním šveholí jako s nějakým malým dítětem, něco jako lechtylechty a no, kdepak se nám schoval... atd. Klára hraje zhnuseně Schumanna.

COMMANDANTE *příjemně překvapené Luise*: Louise, ma chère! Je reçois votre lettre qui me déchire trop doucement. Le malentendu se prolonge. Je vous attendais tandis que vous m'attendiez. Venez!

Dýchavičně leze nahoru, opřený o Luisu. Ta ho i nadále podpírá a vyvádí ven za triumfujících pohledů na Kláru, Aélis a cvičící Carlottu.

COMMANDANTE *zvenčí*: J'attends, j'espère! Je veux!

AÉLIS *Kláře, suše*: Americké turné se zdá být zajištěno! *Služce*: Clean up the mess, please!

KLÁRA *nesměle*: Aélis, musíte mi pomoci!

AÉLIS: Ach ano?

KLÁRA: Nebudu moci pro sebe, pro Roberta, dítě a ošetřovatele zaplatit ani jednu jedinou noc v nějakém levném penzionu, jestli budu muset odejít. A to po hlavní sezóně!

AÉLIS *soustrastně a solidárně*: To jste po celou tu dobu neměla žádné příjmy, zlatíčko?

KLÁRA: Co myslíte, co takový blázelec stojí. Nakonec jsem ho musela vzít pryč. Commandante je naše poslední šance. *Horlivě*. Myslíte, že to s tou sněhovou vločkou před chvílí slyšel nebo ne? Mám mu spíš říct, že jsem na rozcestí mezi dítětem a dívkou?

AÉLIS: Nepřehánějte!

KLÁRA: Já vážně nepřeháním. To s tou netělesností na něho moc nezabírá. Měla bych raději říct, že žena je mlčenlivá, ale tlející díra?

AÉLIS: To neříkejte. U toho blil už předtím. Neměla byste vybírat tak nechutná přirovnání. Má to snad být typicky německé?

KLÁRA: Němec miluje své výkaly více než jakýkoliv jiný národ, jenom si prohlédněte typický německý záchod! Potřebuji ty peníze!

AÉLIS *se sympatií*: I could advise you to find a way to please him in the nude, because he is especially curious about your physical characteristics. But I'm sure you will tell me now how timid you are in his presence and say that as soon as you stop your piano playing you become almost ugly, like a post.

Klára se zoufale buší pěsti do hlavy.

AÉLIS: Tak se přece rozhlédněte! Myslíte si, že takový muž vám naletí na ten trik s uměním?

Poukazuje na architektonické odpornosti okolo.

KLÁRA: Ještě pořád se domnívám, že čím déle mu budu odolávat, na což není zvyklý, tím mu budu cennější.

AÉLIS: Možná ano, možná taky ne. Předevčírem mi udělal návrh, abych s ním v jedné z těchto nocí s hlasitým vzdycháním a eventuelně s řevem šoustala před dveřmi vašeho pokoje, aby tím vybudil vaši žárlivost, zároveň však váš strach, je možné, že pro něj nemáte vůbec žádnou cenu.

KLÁRA: Mám dělat, že odjíždím?

AÉLIS: Možná, že to bude účinkovat, možná taky, že ne.

KLÁRA: Později u jídla pak v každém případě – *popotahuje* – řeknu něco o strašlivém utrpení při aktu produkce a touze po produktu. Budu p l a č t i v ě

vypravovat o hromadách kamenů valících se na mého tátu a mého muže. Pořád to chce peníze, kdejaké hovno mrtvých.

AÉLIS se sympatií: ... které však vy momentálně zoufale potřebujete, má drahá.

Odchází, krčí při tom rameny a uždibuje z jakéhosi keře několik zvadlých květů. Klára se složí u klavíru se všemi příznaky zoufalství, neboť se už nemusí ovládat, hraje pár taktů Schumanna.

KLÁRA vážně, ne hystericky: Tak dlouho Robertovi namlouvali, že ty znělé nápady vycházejí z jeho hlavy, až ho to úplně vygumovalo. Tahle příšerná láska k abstrakcím! Hudba, tahle totální abstrakce. Všechno, co vychází z těla, třeba dítě, to všechno je muži odporné. Zároveň však ženu neustále podněcuje k plození, aby jí zabránil ve vlastním provozování umění. Nechce vidět, jak mu roste konkurence. Hraje. Z těla muže se jen čas od času vyloupne nějaký smrtonosný nádor nebo hnisavý vřed, do něhož se dá bodnout. Tihle nedokrvenci! Pracují na zničení svých těl. Tyhle záprdky, které konečně povedou ke smrtonosným onemocněním hlavy! Popírají tělo, podstrkují ho ženě, a hlava tvůrce praská.

Hraje Schumanna. Opona padá.

2. ČÁST

Jídelna. Zrovna tak přeplácaná jako salón. Na stropě visí buďto velký model letadla, nebo část letadla, pak ale ve skutečné velikosti. Velká, hojně prostřená tabule se všemožným luxusem a květinami. Předchozí postavy sedí velmi neuspořádaně okolo tabule, neustále mění místa, jí velmi nechutně, odhazují kosti na podlahu, atd. Choreografie!

Commandante, který měl na sobě v 1. části brokátový župan, je oblečen do fašistické uniformy s lesknoucími se jezdeckými botami, k tomu jezdecký bičik. U jednoho z postranních dětských stolků sedí bláznivý komponista Robert S. se dvěma hlídači blázně, kteří musejí vypadat opravdu prostoduše a hrubě s ním zacházet. Poldové. Vyholené hlavy. Bílé pláště.

Klára zase jednou vyskočí a spěchá k oknu, mírně se vykloní, zastírá si oči rukama.

KLÁRA zaníceně: Mé paže jsou odhaleny až k rameni a svým tvarem dokonalé. Na nich se dá jen ztěžít poznat, že jsem kdysi byla v rozkvětu, na nějž poté

dopadla chladná zralost. Touto zralostí je šílenství, které se u umělce dá nazvat rovněž zralostí.

ROBERT *zrovna tak zaníceně, ale blábolivě*: Nádherné utrpení! Božské rány! *Chichotá se*. Sluchové afekce. Andělé! Již nyní za mě zcela přebírají psaní symfonií. Se vším všudy. Skvěle! Ještě více halucinací. Vyměnit občas anděle za ďábly. Tahle nádherná lebeční nemoc. Dělá si nárok na celou mou existenci, takže už v ní sám nenacházím místo. Dnes vhodím potřetí náš prsten do Gardavského jezera. Doufám, že ho tentokrát nikdo nepřinese zpět. Prsten se stal zbytečným, neboť žena předstihla muže, přitom ale uklouzla. *Chichotá se*. Bolesti hlavy! *Ošetřovatelé mu vnucují jídlo*.

COMMANDANTE *kouše Luisu do krku*: Nejkrásnější symfonií je pro mě zvuk motorů. Někdy se stane v nějaké méně mateřsky změkčilé zemi než je naše Itálie, že muž dostane nápad, musí ven a nahoru, žena a dítě se na něho věší a říkají, zůstaň uvnitř a dole, ale on je odstrčí, pečlivě zkontroluje svou strojevnu a vyletí vzhůru. To se stalo Charlesovi Lindberghovi, tomu, co přeletěl Atlantik. Dobře věděl: Musím nahoru a pořád jenom brázdit!

ROBERT *vyjekne smíchem*. *Jeden z ošetřovatelů ho praští lžičkou přes ruku, protože chce na jídlo vysypat celou solničku*: Ve svém zápalu mám sklon k tomu, zaměňovat ideál za život, splnění za přání! Při každém srovnání však Klárinka nutně prohrává. Především při tom primitivním srovnání s ideálem.

Klára se na něj vrhne, zaboří mu hlavu do klína, hlídači ji odsouvají jako nějaký kus polena, protože ruší při krmení.

KLÁRA *s o nic menším zanícením*: Můj božínku, srdíčko! Můj kouzelníku s tóny! Uvažuj pozitivně, aby ses uzdravil! Tato bolestná konfrontace s tvým mozgovým výrůstkem ti ubíjí každou radost z přítomnosti. Ten čas bys mohl vyplnit třeba komponováním.

Robert se dětinsky chichotá.

ROBERT: Sbory andělů! Náhle sbory démonů! Poté velmi pěkné melodie.

KLÁRA *Commandantovi*: Slyšíte, Gabrieli, bez ustání komponuje! Je to už zase on, váš umělecký kolega. Brzy vyjde symfonie tiskem.

COMMANDANTE: Muž je pronásledován touhou dobývat, dobývá to, co si zvolí, cizí území, co možná nejvzdálenější, ženu nebo pásmo ve vzdušném koridoru. Poblázněné masy mu tleskají. U mas je zdůrazněno tělo jako u ženy. Obojí se dá podle libosti ovládnout. Teprve včera jsem viděl obrovský dav

mladistvých těl ve sportovních dresech. Černé tepláky a bílé nátlčníky. Moc pěkné. Vkusné. Máchali kužely. Nádherné!

LUIZA *k Aélis, která dohlíží nad stolem*: Četla jste tu jeho knihu? Kde se na několika stránkách přetahují a přitom jim z úst vytéká nějaká šťáva, protože dělají tak prudké pohyby. Většinou šťáva z granátových jablek. Zanechává skvrny na šustivých šatech. A pak se nějaké tělo chvěje zápallem, a někdo se topí v proudu, který je buďto vařící nebo ledový. A pak, co to tak deset stran trvalo, řekne žena: Odcházím pryč s ostatními. Za hodinu se s vámi opět setkám u mříže zahrady Gradenigo nebo u té a té cypřiše, na které se ještě musíme domluvit. *Chichotá se.*

Aélis Luise naoko vyhrožuje a přidává jí ještě něco na talíř. Carlotta provádí graciózní pohyby pažemi a rukama vždy, když se na ni Commandante podívá, ten jí však nevěnuje pozornost.

ROBERT: Génus zalehává píst mého uměleckého motoru jako temný klam. Teď půjde okolo tón! Slyš! *Zpívá rozechvěle nějaký tón.* Neslyšíš nic?

KLÁRA *nadšeně*: Ano. Miláčku, teď jsi na to přišel! Začátek už je hotový. Jen tak dál!

COMMANDANTE: Já nic neslyším.

Ženy parodují Kláru, upozorňují se navzájem na tóny, které se nedají zaslechnout, smějí se bez hlesu, tisknou si ruce na ústa, bez hlesu se prohýbají smíchem.

ROBERT: Mám bohužel produkční zábrany, je mi to líto. Momentálně se to zaseklo v mozgovém nádoru, který musí teprve vyrůst a prasknout. Au, ty bolesti hlavy! *Chytne se za hlavu.* Budu nahlas křičet. *Udělá to.*

COMMANDANTE *ztrácí evidentně trpělivost. Bere z košíku na ovoce pomeranč, malé Marii*: Jestli tenhle pomeranč najdeš a tam, kde ho najdeš, ho bez pomoci rukou sníš, dostaneš jeden ze šperků, díky kterým je římská společnost právem proslavena po celém světě.

Marie vyskočí s radostným zavýsknutím, Commandante schová pomeranč někde pod ubrusem sám na sobě, Marie vleze bez zaváhání pod stůl a urputně tam pracuje na zakázce. Klára nic z toho nepostřehne.

KNĚŽNA, *kteřá vždy mlčí a způsobně se distancuje*: Toto ty činíš před očima své choti, Gabrieli, byť za nepřítomnosti svého syna, který se nedávno stal závislým na omamných látkách. Nedělej to!

COMMANDANTE: Ale já to udělám, udělám! Na truc to udělám!

Carlotta provádí směšné graciózní pohyby.

ROBERT *právě ožívaje*: Purpurové rány, hrající do fialova. Hlava si může kdykoliv namluvit svou vlastní převahu. Velké myšlenky! Objevující se u ženy pouze jako vzduchové bubliny. Často jenom zárodky. Ani památky byť jen po stínu velkého činu. Nakupení tělesných nemocí. Hnusná příroda! Tady stejně tak jako v Německu je žena nanejvýš nebezpečná. Hnus-né výtvořiny přírody.

KLÁRA: Hudební myšlenku, ne básnickou, Roberte! Hudbu! Zpeněžitelnou tvořivost na klavír a housle. Tak dělej! Tvé hmotné poměry musejí teď být zcela jinak uspořádány.

ROBERT *rozumně, ošetřovateli uzme lžičku a sám poměrně spořádaně jí*: Mimochodem, žádná z milovnic hudby, které na mě dorážely svými těly prožranými entusiasmem, nezvládla spoutat mě natrvalo. Krom toho se jejich dopisy hemžily stylistickými a gramatickými chybami. Nikdy nebyly těmi, za které jsem je měl považovat.

KLÁRA *chce ho políbit, on odvrací hlavu*: Řekni to s tím andělským dítětem, Roberte! Commandante to chce ještě jednou slyšet!

COMMANDANTE: Ani za nic. V žádném případě. To, co chci slyšet, je důvěrné hučení letadlových motorů. *Zasténá. Marie provozuje něco pod stolem.*

ROBERT: Má temenní kost! Má fontanela! Příroda je necitelná! Sesílá na mě tyhle bolesti hlavy. Proto se o pokračování umění starají andělé.

COMMANDANTE *k Aélis. Krátce zasténaje uvelebí si hlavu dítěte nějak jinak*: Dříve jsme vyzvali krásné ženy společnosti, aby nakously ovoce. Za značný obnos byl pak tento nakousnutý plod vydražen ve prospěch nějakého sirotčince nebo nemocnice. Ústa mužů lačně rozšiřovala v jablku tu nepatrnou ranku po kousnutí. Peníze se vybíraly i za povolení napít se z obnažených dlaní krásných žen. Nejvyšší částky byly nabízeny za to, že si hraběnka Scerni utře své ruce do plavého vousu jednoho z přítomných. Jednou jsem dostal od hraběnky Lucoli, nevím už, za jako cenu, havanský doutník, který předtím tiskla v podpaží.

KLÁRA *pohoršeně*: Ó fuj! Fuj! Fuj!

Aélis se zurčivě směje, do toho vpadne Luisa, chce si otřít prsty o Commandanta, ten ji však přes ně uhodí. Carlotta zase pro změnu tančí.

KLÁRA: Kam jste strčil mou dceru?

COMMANDANTE: No, kampak jsem asi vaši dceru strčil? No kam? Víš to, Aélis?

AÉLIS: Ne, nemám ponětí.

Zbylé ženy jedna přes druhou: Ne. No depa je? Depa asi je? *atd.*

COMMANDANTE *Kláře:* Wonder what you are doing alone in your bed, all alone with your legs spread! I'm waiting for you soulful kisses you told me about, the way you like to be kissed under the armpits and so on.

KLÁRA: Mateřský pud teď ve mně nahlas křičí: Marie, Marie! *Křičí.*

Marie pod stolem, napůl udušená pod šatstvem.

MARIE: Tady jsem, maminko moje.

S hněvivým výkřikem se Klára vrhne pod stůl a vytahuje svou mírně pocuchanou dceru za nohy ven, jsou jí vidět kalhotky, Commandante je nadšením bez sebe.

KLÁRA *hymnicky:* Zaplaťte... tu symfonii! Uznejte... tu melodii!

COMMANDANTE *Kláře:* Váš Robert se svými rozporcovanými smysly už přece nic nezvládne! A kdyby přece jen zvládl, před velkým publikem by stejně musel prchnout, jako před onou smrtelnou chorobou, která ho nakonec přece jen dostala. Jako básník Gabriele d'Annunzio mám stejně sen: jeden jediný exemplář, věnovaný jediné ženě, vzdát se veškerých benefičních akcí, kromě lásky. Pravý connaisseur mého umění nemůže být ten, který kupuje mé knihy, nýbrž ten, který mě miluje. Vavřín slouží jediné k tomu, aby přilákal myrtu.

KLÁRA *zoufale. Robert se radostně chichotá:* Ale co sláva! Co svět!

COMMANDANTE: To přijde teprve po smrti, jak ví každý školák. Proto se to nedá požívat za života. Škodapřeškoda.

KLÁRA: Ale naše překerní finanční situace!

COMMANDANTE: Tělesnou povolností ji lze velmi rychle rozhodujícím způsobem vylepšit, miláčku.

KLÁRA *popotáhne:* Ale takové tělo vydrží vzrušovat přece nanejvýš 14 dní!

COMMANDANTE: Jojo. Umění vydrží přece jen déle, to je pravda.

MARIE: To je to letadlo?

Marie jde k obrovskému trupu letadla a zvědavě ho osahává.

COMMANDANTE: Nechej to letadlo okamžitě na pokoji. Má být chráněno před poničením! To není nic pro dětské ruce. Také ženy, bezvládné bytosti, nikdy nesnesou prvek automatismu, automatického uvádění těla do pohybu. Jenom muž je stvořen k tomu, aby byl strojem ve stroji a tedy rejdil v motorovém člunu po vodě nebo vzlétl do povětří.

Udivené a nadšené volání žen kolem dokola.

Robert je nyní z nezjistitelných důvodů navýsost čiperný. Jasný okamžik. Chopí se hlav obou svých hlídačů a udeří jimi s praskotem o sebe tak, až se oba zcela zničene a vyčerpaně rozplácnou v křeslech. Carlotta třepetá pažemi. Nikdo jí nevěnuje pozornost. Luisa se ve skrytu tiše a nezřízeně cpe, následkem čehož roztírá Commandantovi po obličejí čokoládu, takže to vypadá jako hovno, opile se chichotá. Commandante rozřítě hněte Luisino tělo, aniž by spustil z očí německý pár umělců.

ROBERT *rozumně*: Když jste to tak vysvětloval s tím strojem, pane plukovníku, najednou mě napadlo, jak málo smyslu měla moje žena Klára pro samostatné komponování tónů. Pro to magické v umění. Nedokáže ani pochopit hranici mezi rozumem a bláznovstvím. Já touto hranicí procházím každý den, jaká samozřejmost, tam a zpět, a tam. Tajemství šílenství pro ni zůstává cizí. Neboť šílenství je tiché. Nedokázala zasáhnout rozhodujícím způsobem ani proti své umělecké impotenci. Žádná schopnost odreagování se. Žádný sport v lesích, žádné nesmyslné běhání v parkových zónách. Nechápe ještě ani dnes, že je samotná myšlenka na geniální produkt nutně ubita směšnou sazečskou kasou složenou z jednotlivých tónů. *Směje se dobromyslně, ale rozumně*. Jediný účinek jejích skladatelských pokusů pro mě tkvěl v úspěšném odumírání její schopnosti vzrušit mě svým ženským půvabem.

Dobromyslně poplácává obě pobrukující hlavy vedle sebe.

KLÁRA *chladně*: Kdo myslí na mě, nemyslí na mě jako bratr na sestru nebo jako přítel na přítelkyni, nýbrž jako poutník na nějaký vzdálený oltářní obraz!

Robert se opět okamžitě naštve, sekne sebou nezpůsobně na zem a kouše do koberce, hlídači, ještě trochu omráčení, se o něj starají. Robert na zemi pronikavě piští. Jedlíci u stolu vyskočí, aby si vychutnali toto představení. Commandante znovu láká Marii tím, že drží něco ve vzduchu, ta vyskočí, aby to

dostala, on to zvedá vždy výš, nakonec Aélis chytne malou v podpaždí a zdvihne ji do výšky, aby mohla holčička na věc dosáhnout. Marie s radostným výkřikem zulíbá Commandanta, který jí cosi šeptá do ucha. Malá se šťastně usměje. Je libána a hlazena. Luisa zase jednou žárlivě vyskočí a chce do toho zasáhnout, Aélis jí však dovedně vsune do úst velký modrý hrozen, takže Luisa chroptivě a s náběhem na dušení padá zpět do křesla.

ROBERT *pištivě*: Jsem enfant terrible. Slovo, které jsem před chvílí zaslechl poprvé! Teď to vím jistě! *Zpívá několik taktů nějaké operetní melodie.*

LUISA *konečně spolkla hrozen, zuřivě*: To jsem JÁ! To jsem už já, ten enfant! Podrobně jsem vysvětlila proč.

ROBERT *dětsky*: Ne, já, ne, já!!! Poprvé, kdy jsem si byl téměř jist, že přicházím o rozum, nalézala se Klára právě na cestě od dítěte k dívce. Lékař řekl, najděte si nějakou ženu, ta vás hned vykurčuje. Našel jsem Ernestínu von F., svou první rozumnou snoubenku, pak ji ale odvrhl ve prospěch Kláry, virtuózní hyeny. *Pištivě se chichotá.* Od té doby, co ji znám, bez ustání plánuji a navrhuji zcela nové hudební věty, teď konečně zazpívám začátek své nové symfonie!

Zpívá první takty nějaké známé odrhovačky mezinárodní koncertní scény, něco, co každý zná, např. Dunajský valčík nebo Beethovenovu Pátou. Výběr je ponechán na režisérovi. Ale přirozeně nic od Schumanna.

LUISA *do toho vtrhne*: Tak nějak mi připadá, jako kdyby toto odvážné moderní dílo již existovalo, mistře!

Robert zpívá ještě hymničtěji, smích u stolu, přítomní padají s vřiskotem jeden přes druhého. Klára se nenávistně vzteká, podupává nohou, ždouchá do Roberta, bez úspěchu.

ROBERT *za zpěvu, krátce jej přerušuje*: Strojek se zasekl! Už tady zase máme nějaký tón bez pána, který v letu zachytím. Teď je ještě výhradně mým soukromým majetkem, brzy bude majetkem veřejnosti: tu představuje pár tisíc návštěvníků koncertů, zato ale na celém světě. *Zpívá. Zpěv přerušuje, aby popadl dech.* Svrab, prašivina, hniloba, hnis, výkal... hromada hoven! *Hymnický zpívá.* Skladatel od toho dává ruce pryč, pěvkyně zpívá vysoký tón. *Zazpívá ho.*

CARLOTTA: Pořád si ještě nikdo nevšiml mých pohybů pažemi, které jsem právě provozovala?

KLÁRA *křičí*: Mého božského Roberta... do nějakého ústavu! Ne!

COMMANDANTE *nepřítomně, shlížeje na Roberta*: Přirozeně existují druhy sportu, které člověka poutají k zemi, kde se může podle potřeby cvičit v nejvyšší rychlosti. Skutečným živlem je však vzduch, ovšem za podmínky, že mohou vzlétnout pouze vyvolení.

KLÁRA: Byla jsem obětována v sakrálním prostoru Tvé geniality, Roberte!

Úměrně s tím, jak Klára utichá a chladne, se od ní Commandante odvrací a věnuje se ostatním ženám, dovoluje si, krmí je.

KLÁRA *klidně Robertovi, který pobryndává jídelnu, hlídačům patlá do obličeje zmrzlinu a ti ho za to pleskají*: Tohle hrůzné manželství s tebou! Vždy, když jsem si předsevzala, že si sednu ke klavíru a budu komponovat, našla jsem nástroj již obsazený: Tebou! *Robert zpívá provokativně předchozí trháček*. Hra na klavír byla mým denním chlebem, mnohdy naším jediným! Teď jsem odkázána na své maso a kosti!

COMMANDANTE *ledabyle ostatním*: The cold weather and the ride in the Mas, have given me a terrible hunger but especially a great desire to chiavare.

Odhalí se před Aélis obraceje se zády k publiku, dítě sedí ještě stále na jeho zádech, zkouší odtud dosáhnout na letadlo, rozpohybovat ho. K Aélis: Can't you see what a state the little prince is in? I hope this horrible German woman will leave soon! All the people at the station have rushed up to me, some yelling »Prince«!, others »Excellency«, and the German woman has been dumbfounded.

Aélis aplauduje, to je znamení pro Luisu, která jde komíhavě a dosti opile ke klavíru a v rozhozeném tempu hraje tu samou pouliční řvačku, kterou si pobrukoval Robert.

ROBERT *brečí*: Une tigresse! Lvice! Na to jsem toužebně čekal celý svůj život! Na partnerku hodnou mé velikosti! Bravo bravissimo! *Vrhne se na Luisu, hlídači ho s námahou drží*. Můj sluch! Můj skvělý sluch! Jak je absolutně jasný! Cítím spříznění s ženským duchem! Juchů! Jak jasně jsem schopen to vnímat!

Hlídače blázince málem stáhne s sebou.

Nikdo jiný to neslyší, pochopte to! Mé uši přesahují mé tělo jako tykadla. Hmatové tyčinky. Má smyslnost je vybudena zaručeně pravým uměním, tady je! Třepetavý chloupek! Tamhle! Juchů! Komponujete bez pomoci rukou? Můj sluch zcela potlačuje mé myšlenky, jaká krása! Jsem dýchající hora. Totiž hora olympská. Slyším hlasité proudění dechu, který je popoháněn jako obrovská stáda strojů! Vy tam! Haló!

KLÁRA *zoufale*: Když se schopnosti ženy vyvinou nad normu doby, vede to k monstróznosti. Je to přestupek proti vlastnickým právům těch, kterým má být zvířecí žena kdykoliv k dispozici. Duch ženy náleží – *v nejvyšším vypětí* – vytváření nových jídel a vynášení odpadků. *Klesne vyčerpáním.*

ROBERT *jasavě*: Přesně tak. Zahrajte tento přechod ještě jednou, nádherná ženo, vy!

KLÁRA: Ani ten druhý klavír, který jsme si pořídili později, jsem nesměla používat ke cvičení, abych ho nerušila při tvorbě!

COMMANDANTE *s rozkoší pokukuje po slintajícím Robertovi*: Co však, kdybych byl na příklad já sám připraven o své duševní síly? Pomalý úpadek ducha se může přihodit i nevědomě. Umělec, jehož duševní síly jsou zasaženy, si nemusí svou vlastní debilitu uvědomovat, je to jako když duševně chorý – *ukazuje jako ředitel cirkusu na Roberta* – nemá žádné ponětí o své vlastní potřebě. Panický strach!

Výkřiky rozkoše, Aélis se pokládá na záda, směje se, pohyby Commandanta. Marie z něho téměř spadne, v zoufalství se k němu pevně přimkne, nesměle kvičí. Robert padne jednomu z hlídačů kolem krku, extaticky ho líbá, něžně, tento muž je zcela v rozpacích, brání se, ale Robert vyvíjí nevídanou sílu. D'Annunzio se dal zase do pořádku, poskakuje s malou Marií okolo a sleduje jako na divadle dění, které se mezi Robertem a Klárou přiostrňuje.

ROBERT *něžně hlídači, který ho odstrkuje*: Miláčku, každý den tvrdě komponuji, smiluj se! Většinou se proti tomu bouří můj sluch a všechno zase zničí. Dnes však ne! Poslouchej přece! Tady slyšíš plod mého úsilí. *Zpívá příšerně nahlas předešlou odrhovačku doprovázen Luisou na křídlo. Benátčanka se při hraní hlasitě směje, dobrý vtíp.*

ROBERT: Sluch zničí krok za krokem všechno – *zpívá* – co zkomponuji, co už je hotové. *Zpívá*. Co zbude – *zpívá* – je šíleně komplikované a velice moderní! Hudební kostra! *Zpívá*. *Po chvíli vyčerpaně mlčí. Pauza. Pod okny se ozve dusot vojenských bot. Přehlídka. Pauza. Pak se zvenčí dovnitř line Giovinezza. Přítomní mlčí, Commandante stojí v pozoru.*

KLÁRA *máchá hekticky stránkami novin*: Dovolte mi přečíst své kritiky a taky Robertovy.

COMMANDANTE: Ticho!

KLÁRA *sykot ostatních ji umlčí, zaobírá se vzrušeně novinami*: Tady... poslouchejte... přečtěte si to sami! *Předčítá*. Říkám ti a píšu to taky neustále do

svého hudebního časopisu, že v tvém... myslím v mém, to prase!... klavírním koncertu poprvé vzlétl do výše mladý fénix. Bílé roztoužené růže a perlivé kalíšky lilií. Uprostřed toho všeho rozjasněná dívčí tvář. Loďka po vlnách chrabře... a CHYBÍ JEN ABY MISTR, PEVNĚ SE CHOPIL KORMIDLA, PAK VÍTĚZNĚ A HBITĚ...

V tomto okamžiku Robertův vřískavý záchvat smíchu. Klára tam stojí strnule a exaltovaně. Malá Marie plačtivě přeruší mlčení.

MARIE: Tati, já mám strach! Tam je takový hluk! Tati! *Commandantovi*: Umí to krásné letadlo taky létat, strejdo?

Všichni se ihned uklidní. Luisa hraje opile onu odrhovačku. Robert s ní diriguje. Hymnicky. Klára zuří a žárlí.

ROBERT: Tato... dáma zde – *myslí Luisu* – je nádherná. Ještě nikdy mě nezmlátila. Je to dobrá žena! Hraje mé myšlenky ještě dříve než jsou domyšleny! Originální tóny ze mě vystřelují nadzvukovou rychlostí, ona je v letu chytá. Bravo! *Klára se uraženě nafoukne*. Můj sluch! Tohle týrání uší! Vnikající do všech tělesných otvorů. Ovládnout sluch se nedaří. Ucho požívá myšlenky. Jsem jedna veliká hlava. *Chichotá se, vyplivuje špenát*.

KLÁRA *zoufale*: Ve tvé velké Sonátě *fis moll* křičí tvé srdce z lásky ke mně, na což mi není dovoleno odpovědět. Odpovídám na ten křik umělecky!

Chce jít ke klavíru, aby zahrála Sonátu fis moll. Tam už ale sedí Luisa, zlomyslně se kření. Klára ji tahá ze stoličky. Luisa spadne a brečí. Klára se posadí a hraje Schumanna, což komponistu dovádí k zlosti. Chce se na ni vrhnout, je však držen hlídači.

KLÁRA *hraje se zalykáním*: Cíleně rozloženými porody dětí jsi torpédoval mé skromné pokroky vždycky nanovo! Nezmínil jsi můj Klavírní koncert op. 7 v tvém časopise! Zato jsi hymnicky recenzoval toho Sterndaleho-Bennetta! Přitom byly mé tóny vždy pouhým milostným bečením ovce, která touží po svém milenci! A každý dobrý pianista je zároveň sám tvůrčí! Samostatně tvůrčí!

Malá Marie se otírá o krk Commandanta sem a tam tak dlouho, až oba spadnou. Ženy přispěchají na pomoc, do toho volání: Jste zraněn, Commandante? Můj Commandante! Panebože? atd. Jenom Carlotta krouží pažemi jako předtím, hromada lidí na podlaze. Klára hraje extaticky Sonátu fis moll, Robert je zuřivostí rozžhavený do běla.

ROBERT: Přestat! Dost! Pryč s tím cizorodým, cize zkomponovaným hnojem! Špína! Diletantismus! Špatná kvalita! Nepůvodnost! Vyvolávající hrůzu! Strach před ztrátou potence! Výsledek puritánského pudu v hlavě.

Hlasitě zvrací doprostřed stolu. Commandante se zhnuseně odtáhne, jde šokovaný a vyvedený z míry ke Kláře, sténá.

COMMANDANTE: Just look, darling, at my torment and my emotion... May I kiss you under the armpits! Please?

KLÁRA *hraje triumfálně Schumanna*: Věrnost nade vše! Slyšíš ji? Slyšíš, jak ji hezky hraju: tvou Sonátu fis moll!

ROBERT *vytrhnul se, znovu se vrhne na Kláru*: Dábelská hudba! To předtím! Prosím! Zahrát nové dílo! Co hrála druhá dáma!

KLÁRA: Ale toto údajně nové dílo už existuje, Roberte!!!! Toto tady je tvá Sonáta fis moll!

ROBERT *pištivě*: Ty bestie! Dáble! Postrádám v této zasrané hudbě svou vlastní nezkrotnost! Té ženě věnec z myrty!

KLÁRA *hraje*: Ale Roberte... tohle jsi kdysi přesně takto zkomponoval... chceš vidět noty? Roberte, ty noty! Breitkopf & Härtel, Lipsko. Černé na bílém! Sonáta fis moll od Schumanna, Roberta.

ROBERT *rozžhavený do běla*: Ty Canaille! Ženo! Padělatelko! Hubitelko produktu komponisty! Hubitelko ducha! Vražedkyně potence! *Pláče*. Hudební dědictví velká zátěž. Nevidíš – *náhle klidně a zoufale* – Kláro, jak mé myšlenky neustále ubíhají? Příslušný mechanismus je obsažen v nich samotných! Nemůžu proti tomu nic dělat! Nic! *Usilovně s Klárou třese, ta zoufale pokračuje v hraní.*

MARIE *z dálky*: Pust' maminku, tati! Pustit!

KLÁRA *s námahou*: Pomoc!

ROBERT: Pře-stat!! *Vrhne se na ni*. Konec! Konec, děťátko!!

KLÁRA *klidně*: Když mě nazýváš děťátkem, zní to mile, ale jestli si o mně myslíš, že jsem dítě, pak se vzpírám a říkám: mýlíš se!

ROBERT *s námahou formuluje, strhne Kláru ze stoličky*: Chci znovu slyšet svou kompozici, kterou hrála ta krásná dáma předtím v tak dokonale zvoleném

tempu a vybrané dynamice! Ne tu hromadu hudebních odpadů! Pravděpodobně je tohle jedním z tvých vlastních zahnojených výplodů! Fuj! Fuj tajfl!

KLÁRA: Roberte! To, co tady hraji, jsi zkomponoval pouze ty. Tvou Sonátu fis moll.

ROBERT *s ní teď zápasí. Zbylé osazenstvo vytvoří okolo mlčenlivý kroužek. Hlídači nezasahují, ale jsou připraveni:* Pěkný domek, nedaleko města, bydlet s tebou pokojně a klidně! Tvé umění bys přirozeně pěstovala i nadále. *Chroptí, protože ho Klára začala škrtit.* Ani ne pro veřejnost a kvůli výdělku, spíše pro vybrané jedince, obzvláště pro mě! A taky trochu pro naše štěstí! *Chroptí silněji.*

KLÁRA *heká námahou:* Řekni jen to jediné: Proč se vyhýbáš každé příležitosti, zmínit se o mně v tvém časopise? *Škrtí stále silněji.*

ROBERT *již napůl udušený:* To předtím... má hlava... au! ... Au bolí, to bolí!... Hlava bolí... Umělecký výkon není u ženy možný... neboť u ní hraje roli jen přirozený... tělesný výkon... protože... žena... je... čistá příroda. *Zemře, uškrcen Klárou.*

KLÁRA *se vyčerpaně zvedá:* Šikovné, silné a disciplinované prsty jsou taky na něco dobré. Dříve to mělo dokonce hluboký vliv na umění plést, háčkovat a šít.

Pozoruje své prsty, procvičuje je, aby je znovu vyhladila. Všichni kolem ní stojí v mrtvolném tichu.

KLÁRA *s námahou:* Svět mužského génia je krajinou mrtvých. Hřbitovem.

Opona pomalu padá.

EPILOG

Stejný pokoj jako v 1. části. Tentokrát je však na jednom z oněch vysokých oken postaveno něco jako alpinum (imitace Zugspitze), z kamenných kvádrů. Na tom, úplně nahoře, kříž. To celé vysoké jak jen to jde. Na hoře roste hořec, pěnišník a alpská protěž. Možná by přes to mohl zurčet třpytivý potůček z plastu. Na úpatí hory sedí Klára a hlavu vlastnoručně udušeného Roberta má v klíně. Ale nevytvářejte žádnou atmosféru katolické Piety! Má na sobě alpský dívčí kroj. Oba dva hlídači ji pozorují z jisté vzdálenosti. Mají na sobě: pumpky, bílé podkolenky s podvazky a hnědé košile. Ostatní osoby se utábořily v nezávazných formacích okolo. Mají na sobě mondénní lyžařské oblečení, velmi módní a exkluzivní, čepice s bambulemi a pulovry. Jenom Commandante si ponechal svou uniformu. A také Aélis se nepřevlékla. O zdi jsou opřeny lyže. Na vrcholku hory leží mimochodem trocha sněhu! Světlo je nastaveno tak, že zářivě jasně a trochu nadpozemsky osvětluje vrcholek a kříž na něm. To vše přirozeně lehce kýčovitě!

KLÁRA *Robertově hlavě:* Žasnu nad tvým duchem, například nad tím vším novým v Kreislerianě. Nad tvou velkou Sonátou fis moll, jejíž autorství jsi krátce předtím tak hrubě popřel. Víš, někdy se tě děším, je to skutečně pravda, že se tohle stalo z tvého muže?

COMMANDANTE *kroucí hlavou:* Poprvé se přede mnou rozkrývá jeden z těch tolik vzácných ženských citů, které jako krásný a děsivý paprsek blesku prozáří šedé a proměnlivé nebe lidských milostných vztahů. *Blesk se zachvěje nad alpinem.* Nechává mě to lhostejným.

KLÁRA: Napadá mě myšlenka, že jsem ti nemohla stačit, ale proto jsi mě klidně mohl mít rád! No, přinejmenším tomu všemu rozumím a rozumím tvé hudbě, to je přece jen štěstí. *Políbí hlavu. Další paprsek blesku nad alpinem, tiché dunění hromu, ještě velmi zatlumené.*

LUIA *k Aélis:* Za půl hodiny odjíždí můj lůžkový vůz, a po policii pořád ještě ani vidu ani slechu.

AÉLIS: Trpělivost, zlatíčko! Jsme trochu z cesty a dnes je zase přehlídka.

KLÁRA: Ovládá mě zcela nový pocit, jenž jsem samostatně vyvolala. To, co umělec zažívá, ihned uplatňuje v díle. Zažívá vše hlouběji než neumělec.

CARLOTTA *provozující lyžařskou gymnastiku:* Celou dobu už poslouchám ty nepatrné, slabé údery zobáků těch všech venku, kteří ještě nikdy v životě nenavštívili nějaký koncert nebo divadelní představení. Občas tiše vyjeknou. Slaboduší ptáci!

LUIZA *žvýkajíc*: Osamělost, to je často cena za slávu.

CARLOTTA: Ti ptáci venku, o kterých jsem mluvila. Ti by byli rádi osamělí, jen kdyby mohli být slavní? *Obě dvě se chichotají.*

KNĚŽNA: Buďte prosím uctivé s ohledem na mrtvého, mé dámy. *Blýská se. Klára libá hlavu. Blýská se na časy, slabě se zahřmí.*

KLÁRA *najednou vykřikne*: Roberte, já ti tu protěž tam seshora přinesu! Ze strmé výšiny. *Chystá se vylézt na alpinum, kamínky se začínají sesouvat.* Jenom bych nerada polekala tu plachou zvěř, kamzíka a ještě plaššího kozoroha!

Okolo stojící jsou udiveni. Klára šplhá, vznesl se lehký větrík a vane sálem, cítíme něžnou sílu přírody.

KLÁRA: Tak řekni něco, Roberte! Za života se to kolem tebe jen hemžilo zmetky, třeba smrt očistila tvůj hudební jazyk od šílenství. Ted' už nemám žádný strach před ženskou radikálností a klidně vyšplhám na falický symbol. A ty proti tomu nemůžeš nic dělat! *Šplhá.*

Sem tam náraz větru, dveře se rozletí, ale to vše ještě zdrženlivě.

KLÁRA *bojujíc s horou*: Muž tvoří. Žena je vytvářena. Nedělala jsem nic jiného, než že jsem u klavíru dotvářela tvé mistrovské dílo. *Supí. Dosáhne na protěž, vítr zesiluje.* Muž pění potenci. Žena pění jen sama do sebe. Prášek na praní, bezvýhodně uzamčený v pračce.

Má protěž, sjede s ní spolu s padajícími kameny klouzavě dolů, strčí květinu Robertovi do úst jako by dávala ratolest nějakému zastřelenému jelenovi.

Jsem nemocná nadšením, tentokrát jsem nadšená tvou přenádhernou fantazií! *Dunění větru silněji. V sále se dají věci do pohybu.* Je mi pořád horko a přitom chladno. Řekni mi jenom, co to máš za ducha, abych ho zkusila napodobit. Až s tebou konečně zcela splynu, nebudu už pomýšlet na komponování! Byla bych branou! *Skučení větru. Políbí Roberta.* Tvé Novelety jsi mohl napsat jen proto, že ses dotkl takových rtů, jako jsou ty moje! Vždycky jsem měla podivný strach, ukázat ti své kompozice, vždycky jsem se styděla. Také za svou Idylu v As dur. *Najednou od sebe mrtvolu odstrčí, supí.*

COMMANDANTE *znehuceně své ženě, kněžně*: Pro mě bude platit jedině Beethoven, ten nadpřirozený mistr. Ještě včera nám, vzpomínám si zcela přesně, přehrála obě dokončené Sonátové fantazie op. 27. Jaká to pianistka! První z těch fantazií, věnovaná Julii Guicciardi, vyjadřuje beznadějně odříkání, vypráví o probuzení po příliš dlouze sněném snu. Druhá navozuje hned v prvních taktech

andante atmosféru ticha po bouři tak, aby, váhavě, vytryskla v závěru z allegro vivace nová odvaha, téměř vášeň.

CARLOTTA *líbajíc Luisu*: Poslechni, Luison! Slyšíš to, teď venku zase mlátí do zdi! Slyšíš ty zobáky? Tisíce! Milióny! Žáci hry na klavír se sklánějí nad svými hudebními nástroji, rádia štěkají, znalci hovoří o zcela neslyšitelných, nepatrných rozdílech. Někdo tu nuanci slyší, jiný slyší tu samou nuanci, ale úplně jinak. Třetí slyší jistou diferencovanost. Brázdí jim to čelo.

Blesky křižují nebe, duní hrom, sníh na hoře září. Několik listů povlává sálem. Marie dostane strach a prchá ke Kláře. Ta ji hrubě odstrčí, až malá spadne. Pobrekujíc se nechá utěšovat Aélis.

KLÁRA *třesouc Robertovou mrtvolou*: Roberte! Poslouchej přece! Řekl jsi, že se má krásná kompozice nesmí nazývat Idyla. Trval jsi na Nokturnu, ani Stesk po domově nebo Stesk dívky po domově jsi nepovažoval za vhodné. Ani samostatně zvolené jméno jsi mému dílku neponechal! Přitom to byl spíš valčík než nokturno. *Trochu provinile*. Odpusť mi, Roberte, já jen chtěla... Tys to přece úplně změnil. Změnil. Jistě mi odpustíš, když řeknu, že se mi to po tvých změnách už tak nelíbilo. A odpusť také, že se to nelíbilo tobě. *Mocně třese mrtvolou, hlídači se přibližují.*

Roberte, tvá láska mě nekonečně obšťastňuje! *Třese jím*. Jedna myšlenka mě však chvílemi znepokojuje, totiž jestli to bude v mých silách, abych tě spoutala. Usiluji také o to, skloubit v nejvyšší míře umělkyni s ženou v domácnosti! To je obtížné.

Listy poletují sálem, vyvalí se mlha, z dálky je slyšet jódlování, vítr skučí hlasitěji.

Také bych ráda zhotovovala hudební díla, na pianistku se zapomene! Ale nejde to. Ještě nikdo to nedokázal, tak proč zrovna já? Ne! To by byla arogance. Chci být dívkou i nevěstou tvého srdce, jinak nic!

Složí se na něho, v jeho náprsní kapse zjevně něco šustí, zpozoruje to, vytáhne list papíru, vyhladí ho, čte ho.

Ach, poslední milostný pozdrav od tebe! Díky! Tvá poslušná Klér a žena. *Nedbale upustí papír na zem*. Ale převést tu píseň do tónů, to neumím, i kdybys to po mě chtěl. Není to lenost! Ne, k tomu je zapotřebí ducha, kterého nemám.

Přistoupí ke klavíru a začne hrát ono salónní dílko, které se už Robertovi stalo osudným. Její hra se poté stupňuje, stává se stále rychlejší a rychlejší, dále se stupňuje se. Paralelně k tomu zesílí i vichřice v sále, romanticky divoce, bouře,

dunění hromu, blesky. Po chvíli se to utiší a sníh na kříži se začíná sesouvat. Jako v nějaké skleněné kouli s madonou, která se dá obrátit, aby sněžilo.

AÉLIS odkládajíc podnos a překřičujíc hluk: He told me – ukazuje na Kláru – he had succeeded in getting her to take a little cocaine and that the effect had been excellent, because right away she had entered into a kind of unconscious state! He immediately took advantage of it to look at all her body. He kissed her all over and he also rubbed his you-know-what on her stout arm, like a village barber whetting his razor. Nahlas se směje. Hra na klavír se stupňuje, Klára začíná supět.

KLÁRA: Universum hudebního umění je krajina smrti. Bílá poušť, led, zamrzlé řeky, potoky, jezera! Obrovské pláty Arktidy, průhledné až na dno, žádná stopa po šelmě ledním medvědovi. Pouze geometricky uspořádaný chlad. Ledové čáry rovné jako provazy. Mrtvolné ticho. Můžeš na to tlačit všemi deseti prsty a led neukáže žádnou stopu po otisku.

Pohybuje rty ještě hlasitěji, hraje však tak hlasitě, že se nedá ničemu rozumět. Všichni ji pozorně sledují. Co se zničí dříve, klavír nebo ona? Konečně, po šíleném vystupňování hudby se Klára kácí ze stoličky. V tomto momentě mrtvolné ticho. Jenom sníh se hustě snáší na krásně osvětlený kříž. Tiše.

Jeden z hlídačů blázince následovaný druhým váhavě přistoupí blíže, zdvihne list papíru ze země a zajíká a analfabeticky předčítá. Je vidět, že má vrožený rozštěp patra. Zatímco váhavě čte, využije druhý hlídač příležitosti, aby oba mrtvé zlomyslně a tak, že to ostatní nezpozorují, kopal pohorkami do žeber nebo kamkoliv jinam.

HLÍDAČ: Zelený keř... jasmínu... spánkem unavený... budí slunce... ze stínu... světlem křísí... zemi, probudí se... sněhem bílý:... Byly u mě v noci víly? Hled'te, to... se stává stromům... co ve... snění bloudí domů.

Sníh se snáší neslyšně. Opona padá.

Do hudební tragédie *Klára S.* byly vloženy mj. citáty z následujících děl:

Clara Schumann: deníky, dopisy

Robert Schumann: dopisy

Gabrielle d'Annunzio: z románů

Tamara de Lempicka a Gabriele d'Annunzio: korespondence

Ria Endres: Am Ende angekommen

Obchodníkovy smlouvy

Hospodářská komedie

(Ukázka ze hry)

Z německého originálu přeložila Barbora Schnelle

Světová premiéra hry **Obchodníkovy smlouvy** se konala v dubnu 2009 v divadle Schauspiel Köln v koprodukcí s divadlem Thalia Theater Hamburk v režii Nicolase Stemanna.

Tak nějak by to tady možná mohlo vypadat: Sál bez oken, tlumené světlo, stěny a stropy černé, podlaha s řady sedadel v tmavě šedé, lidé v tmavém oděvu. Úplně vpředu pódium, na něm stoly ověšené černou látkou. Kde to jsem? Na výročním setkání gotiků? Fanoušků pohřebních ústavů, nešlo by to pojmenovat lépe? „Annual General Meeting, 16 July 2008, St. Helier/Jersey, nebo St. Peter Port/Guernsey, jedno kde, naše společnost vás zve.“ Toto je vidět ve zpětné projekci na konci sálu. Jedno slovíčko chybí: extraordinary. Mimořádná valná hromada. Jde o milionový obchod. Banka, realitní společnost z nějaké vzdálené země, do které se těžko dostaneme, tihle lidé chtějí vidět zpečetěné to, na čem se usnesli. Řada investorů se obává, že přijde o ještě více peněz. A tak to taky bude. S pár sty tisíci hlasovacími právy v kapse tu sedí v hale zástupci drobných akcionářů, kteří by ani nenašli vchod do vlastní koupelny, kdyby neměli směrovku v bytě, z něhož je už taky brzy vykážou, protože si nakoupili papíry této společnosti. Proдали všechno, aby nakoupili papíry této společnosti. Co se to tu povaluje? McBook nebo nějaký jiný notebook na kolenou, i vy jste na kolenou, tři elektronické voting machines, tašky, blackberry, fotoaparát, podklady, psací potřeby, malá láhev s minerálkou. Žádný stůl. Všechno leží na zemi.

Text může začít a skončit na jakémkoliv libovolném místě. Je to jedno, jak bude provedení vypadat, představuji si, že text budou co možná nejhlasitěji křičet tři nebo čtyři muži. Nemusejí přitom postupovat precizně, to znamená, že nemusejí nutně dodržovat pořad stejný rytmus, mohou se klidně objevit posuny a nepřesnosti, ale prosím ne schválně! Taky by se to dalo nahrát a pouštět to na toalety nebo do šatny, kamkoliv... Při uvedení by bylo zábavné, kdyby se na scéně nosily velké kaširované hlavy politiků, jak je známe z demonstrací při summitu G8.

Díky, internetoví posteři, ó přijďte ke mně! V jesličkách je ještě hodně místa.

PROLOG

Hraju na vás jako na hudební nástroj, však já už z vás ty správné tóny nějak dostanu. Chápu, nejste ani jasnovidce, ani spekulant, jste vlastně nevinný, máte k tomu co dodat? Skoro to vyšlo a přece neúspěch, skoro bychom tu banku dokázali ozdravit, kdybychom neztroskotali – tohle ze sebe v životě nedostanete, to ze sebe spíš dostanete život než tohle! Nechcete mi to vysvětlit? Neumím to vysvětlit. Neumím si vysvětlit, že odbory vlastnily prostřednictvím několika pseudofirem, které byly neformálně sdruženy ve formě nadace v Lichtenštejnsku, tohle nic v ničem, z ničeho na nic, totální nic a zase nic, vlastnily firmu Refco!, to si neumím vysvětlit: na jedné straně ti, kteří mají všechno, tedy odbory, na druhé straně ti, kteří neumějí vysvětlit, odkud to mají. Odkud brát? Odborářská organizace, která byla na pár měsíců dokonce většinovým vlastníkem Refca! Jak se něco takového mohlo stát? Hopla, jak se to přihodilo? Jak se může stát, že odborářská organizace vlastní kobyliku, donutí ji k tomu, aby nezpívala, ačkoliv by to přece měla umět, zpívat jako cikáda, jako cvrček, co se posadil na rozpálenou troubu?, a pak ho ještě sežere jiná kobylika, které už je taky hrozně špatně, a přitom má před sebou ještě takové hory žrádla? Tenhle cvrkot, tenhle hrkot, tenhle jekot je často slyšet dál ještě i v bříše kočky! Musí zkoušet, co všechno leží v rámci jejích možností, tahle kobylika, chce přece banku rozsekat na třísky, ale až za pár let. Odborářská banka, která je zaměstnaná převodem malých peněz malých lidí těm rádobyvelkým, vždyť k tomu ji zřídili, kvůli tomu byly přece odbory založeny a vzkvétaly skvěle jako my při krásném horkém počasí. Tyhle odbory si teď sedí na lavičce před bankou a pohodlně jedí svačinku, na kterou si už ani netroufáme udělat čas! Jako rozverná čtverylika, vlastně kobylika nám spořádají celé naše jídlo, aspoň dočasně; podívejte se, existují lehká zaměstnání, a existují pseudozaměstnání, a mezitím existují lidi, kteří vážně pracují, aby nepřišli o své pravé zaměstnání, které pro ně ale není tím pravým. Ti, co se šetří, co byli ušetřeni, nemohou potlačit lehké zívnutí. Prosím dbejte nyní na zásady svědomitosti: pracujete se svými vlastními penězi, které mají konečně pracovat, nebo nepracujete vůbec, pak ale ani vaše peníze nepracují, a nejenom proto, že žádné nemáte. Nešli byste jim nijak zvlášť dobrým příkladem, ale neprovinili byste se tím ještě proti zásadám svědomitosti, protože ve vašich vlastních financích se nemá nikdo co hrabat, ani tehdy, když už je krupíér shrabuje z hracího stolu. Vaše škoda!, banka vyhrává vždycky, ale banka, ta přece pracuje s cizími penězi, ta taky vždycky vyhraje?, ne, banka dokonce dává ze svého!, tahle banka je pro nás až příliš dobrá, tahle banka je dobrá na všechno, ano, odbory taky, odbory se vydají z posledního, aby se nám odcizily jako peníze, které mělo v ruce až příliš mnoho odcizených lidí. Bude lepší, když je vyhodíte. Vy, ano vy!, budete vyhrávat teprve tehdy, až ve vás jiný člověk uvidí něco, co nejste. Přesně tak. Když uvidí, co jste, uteče pryč. Spekulant má teď za to, no, možná ne zrovna za tohle, v ruce vás. Ale jenom proto, že jste mu dal něco do ruky, a on pak ztratil všechno, vy jste trafil a on taky trafil a ztratil taky vás. Vy mu vůbec nechybí! Zato vám teď chybí spousta věcí, které jste ovšem stejně nevladl. Kdy si teď pořídíte novou sedačku a kdy se zařídíte? V tomto roce už ne! Své plány na to, jak by se dalo vyhrát, nechcete vzdát. Polehčující okolnosti? Není to tak trochu směšné, že u manažera, který měl už v téhle realitě pohádkové příjmy, jehož odstupné je vyšší než celoživotní příjem většiny z jeho podřízených, znamená polehčující okolnost jenom to, že začne vést spořádaný život? Okolnost zlehčující trest? Tento muž byl v pozici, z níž si mohl povolovat zvyšování platu a výši odstupného skoro sám, proč by se měl namáhat s tím, že by kvůli svému obohacení páchal zločin? Spáchat tento odsouzeníhodný čin, ačkoliv to vůbec neměl zapotřebí, by mělo být považováno za přitěžující, nikoliv polehčující okolnost! Na druhou stranu je nutno zohlednit i námahu, kterou musel obžalovaný vynaložit, aby mohl tento zločin spáchat, neboť tato námaha jde zcela na úkor jeho volného času, na který měl takový dostatek peněz, že je ještě zvládl prohrát. Prohrál všechno. Tady se hraje. Hraje se jinde. Že to udělal pracovně, to lze taky považovat za polehčující okolnost. Přece nemusel, on přece vůbec nemusel, nemusel ty peníze přece prospekulovat, ani se nenamáhal je sám roztočit, nechal jiné, ať je roztácejí v odstředivkách na med, to je přece polehčující okolnost, nebo ne? Pokročilý věk se taky považuje za polehčující okolnost? Tak já teda nevím, když už se nedožije konce svého trestu, co to je vůbec za trest? Je to trest na nic. Chudák trest na to vždycky

doplatí. V podstatě dostal trest smrti, ale nic se nejí tak horké, jak se to uvaří. Činu se přece nedopustil pro vlastní obohacení, proto je irelevantní, jestli to měl zapotřebí nebo ne, nemyslíte? Nedrží to moc pohromadě, rozsudek dlouho nevydrží. Nevydrží ani do další instance, zhroutl se už předem. Je to nemístný rozsudek. Lidé, kteří jiné lidi zabili nebo z nich udělali doživotní kriply, pak vlastně nejsou vůbec potrestáni! Podivné, že! Kde už netrestají lidi, kteří spáchali ony zmíněné zločiny? Nikde nezůstanou nepotrestaní. To není pravda. Když to není přitěžující, neznamená to, že je to polehčující. Když chcete polehčovat, tak předtím nesmíte nic přitížit. Pravda je už dost těžká sama o sobě, tu vám ale nemůžou připočítat jako polehčující okolnost. Copak vy neumíte počítat? S pravdou byste vážně neměl počítat, až stanete před soudem. Když řekneš ano, zůstaneš, když řekneš ne, pofrčíš domů. Vzpomínky mohou být kvalifikovány nanejvýš jako ochranná tvrzení, pokud nejsou k dispozici, ne na vlastní ochranu, ne, tahle tvrzení nemusí být chráněna, a vzpomínka by se měla pokud možno svěřit ochráncům přírody, ještě než úplně vymizí. Tato ochranná tvrzení soud nehodnotí, ani to, že hlavní viník nedělal všechno sám, ani nemohl!, to vyšumí do prázdna, to vyšumí do prázdna, tohle tvrzení, do prázdna, protože samozřejmě že obviněný přiděloval zakázky spodním poschodím, až pod tou tíhou praskly. Prostě se jim prolomila podlaha. Lupič se nikam nevlámala, zlámala se podlaha. Horní poschodí a penthouse a bazén se pak samozřejmě zřítily do propasti, která byla dílem lidských rukou, nevznikla následkem zemětřesení nebo tak, při pádu se strachem pomočily, bazén měl totiž výron a na konci tam zbyla jenom hromádka sutě, jenom obrovská hromádka sutě a kuchyň už je jenom studená. Ano, kuchyň dnes prostě bude studená. To všechno jenom kvůli penězům! Je toho už vážně moc. Ne, ne těch peněz. Trest jenom kvůli penězům je vážně dost vysoký, to i horší zločinci dostanou podstatně méně, ale někdy taky mají víc a dostanou ještě víc, to je nespravedlivé. Soud nemá žádné právo mstít se za něco takového, mstít se vůbec nemá, princip msty je nám cizí, nikdy jsme o něm neslyšeli!, neslýchané!, soud má vždycky pravdu, když soudí po právu, jen někdy rozsudek dlouho nevydrží, snad potom aspoň vydrží základ, na kterém je postavený, ne, ten taky ne?, ale ne, drží to!, a vezměte si tohle, přepadení na ulici se děje často taky jenom kvůli penězům. Často taky jenom kvůli penězům. Často jenom kvůli penězům. Na peníze se hraje jako na nějakou mandolínu nebo kytaru nebo tahací harmoniku, a pak se zase odloží, a když se na ně chce hrát znovu, člověk si všimne, že to nebyl žádný nástroj, rozhodně žádný finanční nástroj, který by byl hoden svého jména. Každý si rád zazpívá, jenom ne před soudem a ne každému je dán celý hlas, někteří se musejí o hlasy dělit, sdílené utrpení je polovičním utrpením, ztracené peníze nebyly rozděleny, a pokud přece, tak potom nevím, kdo si je rozdělil, jsou teď jednou a provždy pryč a pryč a pryč. Jsem z toho teda celá pryč! Jsem, kdo jsem. Jsem, kde jsem. Jsem tím, kde jsem. Kde se tohle říká? Jsem tou, kde jsem. Jsem z toho ještě pořád celá pryč, ne, pryč jsem neutekla, jsem jenom normálně pryč! Peníze nejsou rozdělené, jsou nadobro pryč. Proto by se peníze už od začátku neměly dělit, jinak jednou skutečně zmizí.

TO PRAVÉ⁴

Jedno z mnoha dějství, jenom nevím, kde jedno začíná a druhé končí.

Jako projekce nebo prostě nějak, ať se mezitím stále objevuje v nepravidelných odstupech následující nápis: „Toto jsou jenom některé z mnoha zločinů. Platí presumpce nevinny.“

Obrání o vše chráníme tu my malí střadatelé osadu, z níž nám unikají prostředky na jídlo, pití a oblečení a domácí spotřebiče a rodinné domy a byty v osobním vlastnictví na Východě i na Západě, spíš na Východě, tam se dá ještě něco ukořistit. Táboříme nyní na drsném podloží vlastních končetin, protože novou pohovku si teď dovolit nemůžeme, i když skoro nic nestojí: Vyloučeno! Vyloučení sedíme před vlastním domem, bezradní a bez pomoci. Někteří přátelé totiž nejsou, teď to vidíme, skuteční a praví, nejsou to žádné akcie, jsou to jenom certifikáty, ale ani certifikáty nejsou našimi přáteli, jak jsme si mysleli do té chvíle, než se nám v televizi objevilo rozbité prasátko a k tomu hrdá žena, které by se v lese nemohlo nic stát, žádné divoké zvíře, žádné zvíře by si na ni nedovolovalo, tak hrdá to byla žena, když přinesla domů sáček s firemním logem plný realitních hodnot, hodnot, hodnot, které patří do každého portfolia a teď tam i jsou, ano, my je máme, ty věčné realitní hodnoty, protože hodnota reality je věčná, jen naše půda pod nohama není pevná, ale utéct nám taky nemůže, a váží málo, ty hodnoty váží málo, půda ale váží hodně. Namáhavě zapřaháme do opratí umlčené, kteří nemají žádné hlasovací právo, musíme prostě pracovat ještě tak dvacet let, protože náš duchod je pryč, je v háji, v čudu, vsadili jsme na špatného koně, cenili jsme si certifikátů, které si nás nijak necenily, cennými jsme teď pro jiné, ocenění, naše cena stojí na cenovce, kterou jsme nepopsali, tady teď leží tyto oceněné hodnoty, poklesly o schodek níž a my na tom schodku zakopneme a padáme a padáme, ach!, měli jsme si na ně sednout sami, dřív než spadli, než jsme spadli, ale vsadili jsme jinde, jinde jsme se posadili, vůbec jsme si neposeděli, neměli jsme ani sedadlo, ani hlas při charterovém letu, jenom flipchart, tabuli, na kterou křídou zaznamenali naše jména, my jsme zaznamenali jenom ztráty a budeme vymazáni, a já tvrdím: Vyloučeno, je to vyloučeno, že nás někam zavřou, sami se uzavřeme, ale jenom na záchodě, do žádné uzavřené společnosti nás stejně nepustí, tak tu jen tak sedíme před vlastním domem, vyloučení jak na potvoru z vlastního domu, ne před vlastním domem, bohužel, neboť mnozí přátelé, co je s nimi vlastně?, tenhle firemní nápis na tašce, který byl naším přítelem, ten nám toho nasliboval, tenhle mouřením, který jen vykonal svou povinnost a zase odešel, tenhle nápis, tak sympatický, sliboval nám toho hodně,

4

Ale též „vlastní“, „podstatné“ apod. V orig. „Das Eigentliche“, což je narážka na filozofii Martina Heideggera, pro něhož je pojem „Eigentlichkeit“ jedním z klíčových ontologických pojmů, který Jelinek používá často v ironickém slova smyslu a zdůrazňuje tak vágnost výpovědi. Tento pojem se objevuje i v kritické studii Theodora W. Adorna původně zpracovávané v rámci *Negativní dialektiky* s názvem *Žargon pravosti: K německé ideologii/Jargon der Eigentlichkeit: Zur deutschen Ideologie*. Adorno kritizuje formální charakter Heideggerova jazyka, který podle něho slouží k ryze demagogickým účelům. Použitím komplikovaného žargonu tak Heidegger znehodnocuje myšlenky a vyprazdňuje obsahy slov. Jazyk tak dostává alibistický ráz a jeho dvojnásobnost umožňuje jeho původci kdykoliv se uchýlit ke zcela protikladným soudům. Tím se řečník zároveň zbavuje zodpovědnosti vůči vyřčenému. Ačkoliv si činí nároky na původnost, autenticitu a „pravost“ („Eigentlichkeit“), není ve svém proslavu nikde pevně zakotven, a je tudíž skryt za každým novým slovem. To vede Adorno dokonce k obvinění Heideggera z mocenského zneužití jazyka – i banální výpovědi znějí tak, jako kdyby sdělovaly „něco vyššího“. Viz Adorno, Theoder W.: *Jargon der Eigentlichkeit. Zur deutschen Ideologie*. In: týž: *Gesammelte Schriften*, sv. 6. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1973, s. 413–523.

alespoň doteď, vždyť už přece spolu tak dlouho bydlíme, náš dobrodinec se svými marmeládami, koláči, druhy kávy, tolika druhy, jeho pole nedohledné, hokynář bankéřem, sedlák milionářem: hodně toho nasliboval, nic nedodržel!, tohle pole chytrého vlastníka je neorané, naše je zato plné plevelu a teď je pryč, ztratili jsme naše pole působnosti a nedostali jiné, co jsem to chtěla říct? Ještě před chvílí jsem to věděla, když do portfolia nahlédla jsem, ještě tam něco bylo, teď tam pořád ještě něco je, ale už za to nic nedostaneme, ne tolik, kolik jsme za to kdysi dali, za ten certifikát bychom dali i život, a určitě by to bylo přijato, natruc nebesům bychom to udělali, trucovali bychom tak jako tak, ale jenom abychom zakusili ještě větší utrpení. Protože někteří přátelé, přátelé jako tento mouřenín, který odešel, i když zcela neodešel, i když přece jenom, odešel s našimi úsporami, náš sluha, který se vyšvihl na pána, co jsem to chtěla říct?, takže někteří přátelé nejsou skuteční a praví, věrně smýšlející bez schopnosti stát při nás, pan zástupce malých střadatelů, zástupce spousty bezmocných, namáhá se stát při nás, ale jeho moc je omezená, certifikáty se nám už ovíjejí kolem krku, stahují nás dolů, na nich stojí naše hodnota, ale co tam stojí, není zajímavé, důležité je hlavně, jak těžký je kámen na našem krku, číslo na kameni kolem našeho krku má taky hodnotu, ale kámen je hodnotnější, klesá, vzpíná ruce, a pak klesne a my zemřeme z neznalosti, kdybychom to dříve poznali, nebyli bychom neznalí a ještě naživu. Naše hodnota není nic, naše hodnota není naše, naši hodnotu jsme odevzdali, a vykoupili ji za nic, nic jsme nevykoupili, nedojdeme vykoupení, nemáme žádnou hodnotu, a nemáme žádné hodnoty, naše hodnoty nemají žádnou hodnotu, a naše hodnota už tuplem žádná není, co jsem to chtěla říct, věrně smýšlející, ne, to už jsem řekla předtím, ti jsou vážně bezmocní a nemůžou stát při nás, při nás malých střadatelích, a nejsme ani to, jsme střadatelé troškaři, víc nemáme, víc nevlastníme, všechno, co jsme měli, jsme dali jako fant za nás samotné, jako fant za něco, co nemělo žádnou cenu, a kdybychom vlastnili víc, tak bychom to samozřejmě investovali ve velkém, netroškařili bychom. Takovýmto způsobem slouží nouze smrtelníkům, na důkaz se teď můžeme zasebevraždit, náš důchod je pryč, 15 % ročně je nám zaručeno se zárukou, nejmíň!, a co máme teď? Kakáč naražený na hlavě a zespod už se kouří z hovna. Teď jsme v pěkné sračce. Ó at' nikdy ten, jenž nás miloval aspoň z poloviny... nemám potuchy, co ten by tady měl, kde vůbec je, ten, kdo nás aspoň z poloviny miloval? Vypařil se, jak to vypadá, už tady není nikdo, kdo by nás měl aspoň částečně rád, předtím tady jeden byl, nejméně jeden, protože my byli součástí společenství, společenství malých střadatelů, kteří drží při sobě, předtím, když jsme ještě vlastnili certifikáty a bonity a zajištěné dluhové obligace, pouhé nic, vadně zabezpečené, s vadou, nezabezpečené ničím jiným než všepohlcující prázdnotou, i kdyby vstoupily v platnost jistoty, stáli bychom až po krk ve sračkách, stáli bychom nanejvýš tváří v tvář Ničemu, která nás nezabezpečí jako horolezce jeho milý, jemu doufejme věrný a také věrnost dodržující provaz, ale my na ničem nestojíme, o nás taky nikdo nestojí, nemá to zapotřebí, a my to taky nemáme zapotřebí, chceme privátní důchod, abychom tu už nemuseli jen tak postávat, ale v čem teď stojíme až po krk? Přinejlepším v ničem, ale i na nic jsou kladeny požadavky, a když nás chce nic konečně zaplatit, protože musí, protože to první nic, které vlastníme, nás nutí zničit to druhé nic, co sami jsme, a pak si klást pořád další požadavky, to už jsem říkala, přede mnou to říkal někdo jiný, tedy, tak tedy, tak se taky nic nestane, protože nic je už opotřebené, kdo by vám za něj něco dal? Možná je až příliš opotřebené, my toho potřebujeme tolik, ale nic, to bychom my nanicovatí zrovna nepotřebovali, ono Nic s velkým N, nic mezi ničím, veliké nic, co bylo investováno, to by tady přece ještě mělo být, a taky že je!, čistý zisk sestávající pouze z úrokových zisků a z ničeho jiného, ten by tady přece ještě měl být, protože z investičních projektů nic neplyne, plyne vše, co může plynout, dolů z kopce, není to pravda? Ale nic se nevrací, žádné zisky, nic se nedostane nazpět, z ničeho nic nepojde, z ničeho nepojde už ani to Nic, však ono to přijde, tohle velké Nic, a my ničemníci tu sedíme a koušeme si nehty, které nám ještě zbyly, nic jiného už nemáme, kdyby nás tedy nic chtělo vyplatit, pak bychom určitě zjistili, že se to vyplatilo jenom pro nic, že jenom nic nic nevyplácí, že se to pro nás nevyplatilo, kupovat zajištěné dluhové obligace, které nám nabídla prodejkyň Fundpromoter Investment a. s. na volné noze, této dámě bylo vysloveně doporučeno, aby si vzala půjčku na krásnou, jistou, v zemi jako kořeny ostružinových šlahounů pevně vězící koupi

certifikátů, které nabízejí jistoty navíc, ano, bylo jí to nabídnuto jako: výjimečná služba!, teď však jistoty dosloužily, nesloužily k ničemu, jistot přece nemá člověk nikdy dost, nemyslíte, ale když je člověk nemá vůbec, tak tu pak stojí, pak tu stojí, jako kdyby zakořenil, ale peníze rostou jinde, bují a vzkvétají jinde, nekvetou v zajištěných dluhových obligacích, které jsme koupili, ty zase zakořenily jinde, ty sami sebe vydají teprve tehdy, až budou všechny pohledávky splaceny, jedna pohledávka přechází v druhou, jedna pohledávka je jistotou druhé pohledávky, pohledávky jsou našimi jedinými jistotami, to se dá spíš vyrvat ze země vzrostlý strom než splnit narostlou pohledávku, a tyhle zajištěné dluhové obligace – které vysouvají do takzvaných účelových společností, což už samo o sobě znamená, že žádnému účelu neslouží, do účelových společností, které zase financovali vydáním krátkodobých dluhopisů, z ničeho nepojde zase nic, s ničím se dá dostat všechno, když se z bankovních bilancí závčas vysunou miliardová rizika a nacpou se do nadace, která pak má nacpaný roh hojnosti, roh hojnosti, který živí, zatímco nám už zatím netrpělivostí rostou kořeny ze strachu, že nikdy nic zpět nedostaneme, kořeny, které ale nenajdou žádnou živnou půdu, poté co vysály nás namísto živné půdy, která sestává z pohledávek – zajištěné pohledávky jsou tedy její jistotou, stojíme na jistotě půdy, která žádnou jistotou není, protože tahle půda je nejistá; kořeny rostou i přesto, ale ne našim penězům, ty jsou pryč, ty už dávno zmizely, pohledávky však nějak dál přetrvávají, nadále přetrvávají, ačkoliv jsme o všechno přišli, někde se pevně zachytily, ty pohledávky, banka na svých pohledávkách trvá a my na nich také setrváme, i když přece chceme pryč!, přece bychom si rádi prohlédli tu nadaci, z níž si nikdo kapsy nenaplní, takhle nadace svého člověka neživí, neživí ani svou ženu a děti, neživí nikoho, protože je vytvořená z ničeho, my ale nakupujeme, nakupujeme tyto cenné papíry jakoby nic, s ničím jako nic, ne, ne s ničím, s negativním Ničím, s mínusovým Ničím, s pohledávkami, která mají ono Nic teprve naplnit, ach jo, kde na to všechno vezmeme? Ale ať. Tyhle papíry přesto koupíme, ukolébaly nás totiž do falešné jistoty, nás křičící nemluvnata, která řvou ve svých zavinovačkách, ale sama se neosvobodí, která chtějí jistotu, ale neosvobodí se, jejich jistota přece není nic, jistota neexistuje, nejsou nijak jištěny, ty papíry, namísto jistot mají pohledávky, my je nakoupíme, skoupíme je jako hlupáci a naletíme na slibovanou jistotu, octneme se ale ve falešné jistotě, v negativní jistotě, špatně to zaobalili, do plín nás zabalili nakřivo a máme se nechat ukolébat jistotou, s tou jistotou jsme to dost přestřelili, máme pohledávky na jistoty, které tyto nemohou splnit, jsme přece sami ve velké nejistotě, domníváme se však, že máme jistoty, myslíme si, že tyhle jistoty mají nějakou cenu, to nám pak pěkně vyrazí pojistky, když se dozvíme, že naše jmění, které jsme považovali za něco, co přetrvá, náš majetek, který jsme považovali za něco, co přetrvá, co přetrvá do budoucna, co se proměnilo na závazky, nezabezpečené ničím jiným než pohledávkami, nejenom vůbec nezabezpečené, ale zabezpečené pohledávkami, přesně tak, co jsem to chtěla říct, možná něco nového o našich jistých pohledávkách a nezabezpečených ziscích, o kterých jsme si mysleli, že v ně budeme moci doufat, rizika úvěrů se totiž vracejí, ano, vracejí se zpět k nám, Pomoc!, zachraň se, kdo můžeš!, ještě nás srazí k zemi, tak hluboko klesly, naše jistoty najednou nemají žádnou cenu a klesnou ještě hlouběji, vydávali jsme je za nejistoty, ale k zemi nás srazí jako rizika, jako neustálé nebezpečí pádu, zřícení se, ne jako ztráty, nýbrž jako rizika, to je víc než ztráta, protože člověk ještě doufá a je neklidný, zatímco ztráta je ztrátou a hotovo a konec a šmytec a šlus. Potom to aspoň nepokračuje. Když jsme si mysleli, že něco vlastníme, nevlastnili jsme nejenom vůbec nic, ale vlastnili jsme ztráty, přesně tak, zůstaneme sedět na ztrátách, které jsme ale považovali za zisky, už jsme je dokonce výhledově zařadili jako zisky do účetnictví a mysleli si, že můžeme ignorovat požadavky kladené na nás současným životem, co jsem to chtěla říct, vlastně že na svých ztrátách zůstaneme sedět, nemám pravdu, jenom to ještě nevíme, banka taky zůstane sedět na svých ztrátách, které nepřiznává, které nám nedává najevo, ani jako přídavek, zůstane taky na svých ztrátách sedět, myslím jako banku, jenomže si to právě takhle plánovala, abychom si mysleli, že my, co od narození jenom prohráváme, s ní a v ní konečně vyhrájeme, když všichni prohrají, tak se jim přece říká vítězové, když všichni o něco přijdou, tak vyhrají jiní, byť ne všichni ostatní; jako vítězové jsme si zajedno, ne trojjedno, protože tři vítěze byste asi naráz těžko našli, Ježíš se v nás ztratí, nemám pravdu, podobně jako při svatém

přijímání, člověk dostane ze zásuvky nechutný oplatek, ne, ze zásuvky ne, rovnou mezi žábry, ani stopa chuti, nikdy tam žádná chuť nebyla, ale my jsme s tím oplatkem snědli celého krvácejícího Ježíše, není to tak, ne, není to tak, to sedí, není to pravda, věřili jsme, že jsme vsadili na správného koně a že se kůň dal tou správnou stezkou a kde sedíme teď?, nevsadil náhodou někdo na něco jiného?, za to přece nemůžeme, ale přesto za to musíme zaplatit, není to tak?, ne, není to tak, takže krize se šíří a zasahuje všechny části finančního trhu, za jehož vítěze jsem se považovali, považovali jsme se za jeho jediné vítěze, my šťastlivci, chudí ať zůstanou chudými, my chudáci teď ale zbohatneme!, přesně tak, my chudáci jsme jedinými chudáky, kteří teď zbohatnou, a nebude to manuální prací, můžeme se spolehnout na to, že se na nic nemůžeme spolehnout a už jsme spolehlivě sami, neboť jak říká staré přísloví: kdo se spoléhá na jiné, zůstane spolehlivě sám, my ale víme, na koho jsme se spolehli, a budeme patřit k vítězům, není to tak?, ne, není to tak!, teď už ani banky nenakupují u jiných bank, my ale ještě pořád nakupujeme, my ani nemůžeme prohrát, vyhraje, protože ani nemůžeme prohrát, protože už jsme prohráli, a teď prostě musíme vyhrát, byli bychom špatní poražení, jako poražené by nás nikdo nebral vážně, ale my přece ani nemůžeme prohrát, protože by z nás byli špatní poražení, musíme ale prohrát, protože už nedokážeme odlišit dobré riziko od špatného, nevádí, nevádí, vždyť to neumějí ani banky, ačkoliv to kdysi vynalezly, že má člověk rozhodně umět odlišit jedno riziko od druhého, to je to nejmenší, co by měl člověk od bank očekávat, protože svoje peníze od nich skoro nikdy nazpět nedostane, a když, tak jako špatné peníze, špatně investované, přesně podle rady, plné zrady. Přesto to byla chyba. Ale tak málo, jak se my lidé od sebe lišíme, se liší peníze od peněz, peníze, o které člověk přijde, od peněz, které má, o penězích, které získá ani nemluvě, ale my, my teď mluvíme, o nás nemluví nikdo, tak mluvíme sami, ve srovnání s penězi jsme si všichni rovni, peníze jsou rozděleny nerovně, my jsme přece všichni jenom lidé a jsme si rovni, podobáme se sobě jako vejce vejci a mluvíme, jak se sluší na obyčejné lidi, kteří nereagují na upomínky jiných, už se nás nic nedotkne, žádná struna v nás se nerozezná, žádnou rukou, už nám nikdo nepůjde na ruku, tvrdohlavě se bereme, tvrdohlavě plodíme děti, tvrdohlavě umíráme, není to tak?, ne, není to tak, my jsme investovali, slyšíte, my jsme investovali, a teď se tady z mých úst dere žalozpěv, nechtěně se řine z mých úst, vyschlých a spálených neustálým zvracením a vrácením, stačí je jen otevřít, investovali jsme do něčeho, co jsme považovali za jisté, ty peníze jsme ale mohli klidně spálit hned, protože to, co jsme považovali za jisté, co nám bylo jako jisté prodáno, jisté není, to teda není, není to jisté, ale úplná jistota stejně neexistuje, investovali jsme, ne že bychom nic neinvestovali, náš život není nic, nic jen občas přerušené cestou na dovolenou, kterou chceme dovést velké dílo, které by v naší zemi nikdy nedošlo uznání, proto přece jezdíme do zahraničí!, kde se taky můžeme pořádně vztekat, jezdíme na dovolenou, teď je s tím ale konec, dovolenou si už nemůžeme dovolit, nanejvýš tak odpočinek od vlastního Já, ach, kdybychom to tak nebyli my!, kdyby to tak byli jiní!, investovali jsme hodně, investovali jsme všechno, co nesouviselo s naším životem, ale naším životem se jednou mělo stát, na důchod, ve stáří, investovali jsme do tohohle nic, co má být naším stářím, kdybychom se tolik nešetřili, abychom vydrželi na stáří, kdy život teprve začíná, ačkoliv už dávno skončil. Když už nic, tak ať je to pohodlné!, ale stáří je stejně na nic, starý člověk nemá bez toho žádnou cenu, tohle nic je jisté jako smrt, do toho jsme investovali, do tohoto nic, čím se staneme, do tohoto nic, nic mezi ničím, to už jsme říkali, investovali jsme do zajištěných dluhových obligací, do kusů papíru nejenom nezajištěných ničím, nýbrž negativním ničím, míň než ničím, do pohledávek jiných, které neznáme, banka je ale přirozeně zná, přirozeně!, banka na své bilanční zprávy používá pouze přirozené kosmetické úpravy, přírodní kosmetiku, a to své nic zná až příliš dobře, my ale neznáme to nic, které nás zničí, investovali jsme tedy z něčeho do něčeho, ale pro nás se to nevyplatilo, zbylo z toho jen jedno velké nic, které bylo znejistěno víc než ničím, ne, méně než ničím, myslím tím negativním ničím, které nesestává z něčeho jiného než z ledabyle našminkovaných pohledávek, přesně tak, pohledávek i vůči nám, vůči mně, takové chudeře, proč vlastně vůči mně, vůči nám? Dávali jsme přece vyváženě, odvážně a vážně! A pohledávky máme koneckonců sami, ty máme vždycky, pořád dokola, i když ne vůči sobě, jde to vlastně vůbec, pořád jenom pohledávky? Vždyť to nevychází! To

nikdy nevyjde! Jít musíme všichni, protože jsme všichni zabezpečeni jenom pohledávkami ničeho vůči ničemu, nanejvýš žádnými pohledávkami ničeho na ztrátu ničeho, co to má znamenat? Ne, nic to neznamena. Nevím, a to se mi stává často, jak bych to řekla. Protože to je míň než nemít žádnou jistotu! Je to méně než nic. Protože nejistota má taky své pohledávky, to se ví, nejistota se bez dalších nejistot neobejde, má pohledávky, taky vůči nám, tentokrát taky vůči nám, i když máme přece sami dost svých pohledávek, ale taky vůči ničemu, a nejprve musí být tohle nic, které má pohledávky vůči našim jistotám, přirozeně zaplacené, dluhy ničeho vůči onomu méně než nic musejí být nejprve vyrovnány, není to pravda, a pak přijdeme na řadu my, abychom konečně dostali vyplacené naše nic. No, to se vyplatilo! Nic nedostaneme! Pro nás se to nevyplatilo, ale musí tady být někdo, pro koho se to vyplatilo, to nic, které musí nejprve vyplatit nic a jeho pohledávky, a pohledávky ničeho vůči nám nejsou ničím, ty nejsou jen tak, nejsou bez úroků, tohle nic bude ještě i za deset let vytahovat z pytle pohledávky a bude muset platit úroky za nesplacené pohledávky, a když budou úroky konečně splaceny, bude teprve potřeba splatit úroky za skutečné, původní pohledávky, a pak už budeme potřební hlavně my, pak budeme konečně k mání gratis, i když si nás nikdo ani nevšimne, protože už si nebudeme moct vyskakovat. Pak už budeme k mání úplně gratis a to je aspoň lepší než nebýt k mání vůbec, protože Být a Mít, to jsou zajištěné dluhové obligace, to jsou nadace, kde se nedají upíchnout naše dluhy, nýbrž jenom dluhy, které nadělali jiní, když dostali celý náš kapitál, tam je zaparkovali, parkovací lístek už dávno vypršel, nevádí, pořád tam ještě stojí, některé leží, a nikdo se nezeptá, nikdo se nezeptá, kde ten lístek je. Nic, prázdnota je zaparkovaná v těchhle pohledávkách a pak se stane dokonce i Nic nadačním dárcem, jde darovat to svoje míň než nic, a pak tu máme fajnovou nadaci, která se tváří, že je i na nás moc fajnová, a co máme my? Nic. A co zjistí nové představenstvo, s námahou sestavené malými akcionáři, všechno to jsou zelenáči, odpadlíci z řad napálených, dopálených, vyhozených, cože? – vyloučeno!, copak asi zjistí, tohle představenstvo, tohle vedení, copak zjistí, když se chopí práce ve jménu těch, kteří ho zvolili, ve jménu pilných malých střadatelů, kteří zobali svá zrníčka, roky sbírali slevové kupony, malí střadatelé, kteří mají také svá práva, ale nikdy se jich nedovolají, když se chopí práce ve jménu malých střadatelů, kteří dělali jednu botu za druhou, ale tohle nové vedení je přesto zastupuje, kdo je zvolen, ten je zvolen, je to malá revoluce, že si malí akcionáři zvolili nové vedení, a revoluce přece vedení potřebuje, to je starý zvyk, není to pravda?, vedení s dvěma přísnými komorami, přesně tak, v obou nás budou mlátit jako prázdnou slámu, a co tam to vedení zjistí, když se bude chtít chopit práce, práce ve jménu malých akcionářů? Nic nenajde. Ani nemůže stínat hlavy, hlavy nepadají, protože vedení nic nenašlo, taky ani nic nehledalo, jenom tady prostě bylo a dalo do pohybu inflaci, něco přece musí tuhle mašinérii udržovat v provozu, vedení nám tu pěkně zatopilo, ne, nezatopilo pod žádnými lidmi, ne, pod lidmi ne, žádná palice nebyla useknutá!, palice: nejsou k dostání, žádné trvalé sídlo, žádné počítače, žádná sekretářka, samé nic, protože tahle společnost, za kterou se teď malí akcionáři stydí, ale přesto pro ni zvolili vedení, tahle společnost, která vaseděla několik ředitelů, nových ředitelů, nesestává z ničeho jiného než z Ničeho, všechna snaha na nic. Marná. Ne, marná ne, ne gratis, snaha se projeví na dluzích, protože tahle společnost neexistuje, hurá!, investovali jsme do společnosti, která vůbec neexistuje, do ničeho!, co ale předtím něčím bylo, a sice našim malým kapitálem, našimi úsporami, našimi nastřádanými penězi, které jsme mohli našetřit, protože jsme celá desetiletí nebyli ničeho ušetřeni, ale šetřili jsme, investovali jsme, a teď tohle! Investovali jsme do společnosti, která existuje jenom na papíře, přesně jako její vedení, které sice existuje, ale nic neditiguje! Dirigent by musel být zaplacen extra, ale z čeho? Z ničeho? Není divu, že hrají tak falešně! O podílnictví této společnosti, do které jsme investovali, rozhodl management, a teď tu firmu zavřou, společnost prostě s touto společností skončila, no jo, tak jednoduché to nebude, ale teď je zavřená, tady nepomůže žádné vedení, ale jak se dá zavřít něco, co vůbec neexistuje?, něco, co nám pro naše investice otevřelo dveře dokořán, ale nebyly to žádné dveře, nic tam nebylo, bylo to pouhé Nic, které bylo našim životem udržováno při životě jenom z poplatků za transakce?, jenom nás teď bohužel na životě neudrží, teď, když bychom to potřebovali, nemůže ničím přispět na naše životní náklady; svůj život jsme si pořádně

zpackali, desítky let jsme se vzdávali života a šetřili, abychom mohli nakoupit tyhle papíry, a teď tohle! Investiční smlouvy uzavřené managementem, staří ředitelé zavření, vyměnění za nové díky puči malých akcionářů, doufejme, že nové vedení bude svou věc dělat lépe!, staří ředitelé neměli ani přípojku na telefon, sami neměli nic!, sami neměli nic! Chudáčci! Teď to bude všechno jinak, vždyť nic neměli, ti staří ředitelé, ale ti noví ať nám z toho aspoň něco zachrání, ředitelé malých akcionářů, zvoleni námi malými, nenašli ale nic velkého, co by mohli rozsekat na třísky, noví teď tedy dostanou zcela novou telefonní přípojku, i když nijak pevnou a žádnou pevnou síť; přinejmenším aspoň to, to je přece reálný obchod, vlastně koupě, ne, nejmenší zrovna není, možná ano, ne, směna to taky není, a pokud ano, tak špatná, jako ten stařeček, který měnil, až vyměnil, nebo hloupý Honza, co za svou zlatou husu dostal prázdný list papíru; ale co když méněcenné byly zrovna naše peníze, za které jsme si tyhle papíry nakoupili, naše peníze, které jsou teď fuč, co je pak to nejmenší? Co by to nejmenší mělo znamenat? Přinejmenším to, že i když se jedná o méněcenný hnůj, může klidně zahnojit i jinou pastvinu, a sice jako dobytek. Ve formě stádního dobytka, který se od stádního voliče liší jenom tím, že nemá žádný hlas. Z ničeho ale nic nepojde, ale když to nabere správný směr, který není naším směrem, protože my jsme nenasměrování, neorganizovaní a neorientovaní na trzích, pak z toho přece jenom něco pojde, ale co?, nevíme, jestli máme koupit dýni, citróny nebo papriku, hlavně, že to vědí jiní, ale ouha, copak si máme vložit do nákupního košíku, který nám inflace nahlodala, který je našim svědectvím o inflaci, pomalu, pište si, co tam máme dát?, než inflaci vystřídá deflace, imploze?, musíme si pospíšet, abychom z té inflace ještě něco měli, než všechno zlevní až moc a pak se to sesype! Kde seženeme nákupní koš, košík na zboží, a co do něj vložíme? Nemůžeme přece najít ani trh a trh se nám vyhýbá, proto ho nenacházíme, ačkoliv je zakreslen na každé vstupence, ale takový lístek my nemáme, potácíme se tu bez orientace a bez účasti a bez nákupní tašky a bez nákupního košíku, protože naše podílové certifikáty už nemají žádnou cenu a podílet se už taky nesmíme, nesmíme se už podílet na ničem, svou účast můžeme projevit mrtvým, ne, živým, účast na ničem, na zhola ničem, toho se ještě smíme účastnit, tam ještě můžeme získat podíl, my beznozí, bezhlaví, bezbřezí, bezejmenní, nezakotvení, zoufalí se smíme účastnit paralympiády ničeho, nevyhrajeme ani cenu útěchy, účastníme se, ano, proč ne, losy smíme kupovat taky, ale nikdy nevyhrajeme, nikdy, nikdy. Tak, a inflace už taky skončila, to máme za to.

Chór starců: Burzovní kurz spadl, běda, běda, běda! Nám je to sice jedno, ale našim zákazníkům asi ne, co jim teď řekneme? Řekneme jim: Ale jeho podstata je nám k dispozici v nezměněné podobě. Sice nikdy k dispozici nebyla, není k dispozici, ale nikdy nebyla k dispozici změněná, nikdy nebyla k dispozici a to v nezměněné podobě. Je nezměněná, protože z tohoto podniku nebyly odebrány žádné peníze, tedy vlastně, my jsme něco odebrali, ale nikdo nemůže proti tomuto podniku cokoli podniknout, to je pravda, pravda je: nic nebylo zneužito k nefiremním účelům, bylo to použito k našemu vlastnímu účelu, protože podnik jsme my, nic nebylo konáno bez účelu, a naším účelem je brát vám, ale také vám dávat. Ale co máme dát, když už nemáme co brát? To bychom potom neměli už vůbec nic. Dejte nám prosím, abychom mohli dát vám! Cože, vy už nám nic nedáte, už nám nevěříte? Tak my taky nic nedáme. Důvěra za důvěru. Vývoj našeho kurzu odpovídá celkovému kurzovnímu vývoji na trhu, a trh je oslabený. Je chronicky oslabený. Kdykoliv se ho zeptáme, jak se mu daří, odpoví nám, že se cítí oslabeně. Je příliš slabý dokonce i na to, aby nám odpověděl. Jestliže přistoupíme na vaši logiku, že chcete nazpět, co jste vložil⁵, plus 15 % zisku přirozeně, který jsme vám slíbili fix a fox a fest, tak to

5

Jedním ze základních konstrukčních prvků této hry je zamlžení subjektu mluvčího a adresáta promluvy. Jelínek uvádí na scénu několik figur, jejich existenci však ihned sama v autorských poznámkách relativizuje. Hovoří banka, kapitál, sama finanční krize? A kdo je oslovován – malý střadatel, anebo celá skupina obětí bankovních skandálů? V němčině nelze při vykání (a ve hře se

můžete rovnou zabalit, vždycky to už můžete zabalit, vy balíku vy, vy idiote, vy nepoučitelný pitomče, který neví, že všechny velkolepé věci jsou jednoduché, ale ne všechny jednoduché věci jsou velké, slíbili jsme vám 15 % per annum, a tomu jste věřil!, omluvte prosím moji krátkou indispozici, protože ta věta teď nesedí, ale co už sedí?, hned vám znovu vpadnu do peněženky, tak jako jsme kdysi vpadli na burzu! Za 15 % byste nám měl dát všechno, za to byste měl dát všechno! Víc než všechno! Vemte si na to ještě úvěr! Pak už budete mít víc, než máte! Když chcete dostat zpět alespoň to, co jste vložil, protože to bylo zaručeně jisté, i když domluvené jenom na hubu, pak musíte učinit následující, musíte nejprve držet hubu!, teď zrovna nevím, co musíte udělat, ale stejně byste to nepochopil, takže jestli chcete, aby byl váš svěřenec v bezpečí, proč jste chtěl, aby to dělal?, no nevádí, vy jste prostě chtěl dostat svého svěřence do bezpečí a svou ovečku do sucha, žádného svěřence ale nemáte, tak na co potřebujete bezpečí?, a vaše ovečka ostříhaná až na kůži je taky radši venku na dešti, který ji umyje, který vaše dluhy nesmyje, který nesmyje naši vinu, to může jenom bůh, jedno jaký, co jí zbývá, té vaší ovečce, stejně nemá žádnou stáj, na to už vám nezbylo, co?, takže co? Copak? Co? Tak co teda? Padl jste snad na hubu nebo co? Na hlavu padlý jste teda určitě! Proč chcete mít nějakou jistotu, jakou jistotu potřebujete, snad ne pro vás samotného? To jsme vám ale neslibovali, neslíbili jsme vám žádnou sebejistotu, ale máte jako náš svěřenec prvotřídně zajištěnou investici, je to ale jedno, protože nedostanete ani jedno ani druhé, nebudete mít žádnou jistotu, ani jako svěřenec, který by se sám rád stal poručníkem, ale nezvládne ani otevřít hubu, musí koneckonců žrát naši hubou, naši neobjasnitelnou hubou, z ruky do huby, kterou si nikdo netroufne objasnit, je prostě neobjasnitelná; takže tenhle svěřenec, kterého stejně nemáte, taky nic nepotřebuje, ani pro vás, nicotného poručníka, ani pro sebe. Zajištění potřebujete snad jenom na vrcholku hory nebo v silničním provozu, ale ne u nás, nedostanete ho, protože ho přece taky vůbec nepotřebujete, a i kdybyste ho potřebovali, nějaké to zabezpečení, nedostali byste ho, od nás rozhodně ne. Ale podívejme se teď blíže na vaši námitku, i když to ani nestojí za to, abychom ji blíže zkoumali, je to známka naší vstřícnosti, že vám to chceme objasnit, protože vaše peníze, ty už máme, ty peníze od vás, vy malí střadatelé, vy, kteří jste snad byli kdysi posvěcení otcem, který vám odkázal rodinný důl, vlastně rodinný dům v předhůří, za kterým se ale skrývaly celé hory, aspoň tak jste si to malovali, tak, slíbili jsme vám něco, co jsme ani slibovat nemohli, promiňte, to víte, sliby chyby!, a tenhle domeček nebyl nijak zajištěný proti tomu, aby na něho ty hory nad ním nespadly, jeho jedinou jistotou bylo nebezpečí hor, které hrozily, že se sesunou, že v živelném sesuvu půdy strhnou i dům, to bylo jinak vážně strhující, jak jste účinkoval v té roadshow, kde jste nám podstrčil tyhle papíry, tomu se říká podvrh!, tomu se říká deal, ale aspoň že má náš dům dobré základy a truhlíky s květinami v oknech, a dopřál jste mu dokonce malý bazén, našemu Domu Bytí⁶, které je negativní, vysávající, vaše bytí jako věčně hladový kojeneček, který špulí pusinku a chce sát, chce vás vysát, hory máte za sebou, ty už teď leží na vašem domečku, jako hypotéka, kterou jste si vzal, abyste s naší pomocí získal kousek půdy na Východě, kousek půdy na Východě s pomocí naší společnosti, ta tam teď taky leží a vy se musíte snažit

téměř výhradně vyká) rozlišit, zda se jedná o singulár mužského či ženského rodu, anebo o plurál. Jelinek někde užije singuláru, ale v další pasáži, kontextově ne jasně oddělené, se již opět objevuje plurál. Přejechy jsou neohrazené. V překladu je tedy kontextově často užito plurálu nebo singuláru mužského rodu, ve shodě s teorií ekonomky Helene Schubert (které Jelinek v závěru děkuje), že finanční krize je mužsky konotovaná záležitost. V ich-formě je naopak užíváno rodu ženského v souladu s pohlavím autorky hry.

zdolat rovinu, snažit až do morku kostí existence, a hypotéka visí nad domem, rodičům, kterým jste už odrostl, visíte zase na kapse, v naší kapse nevážíte tolik jako v kapse vašich rodičů, pro ně jste těžký jako olovo, ani úroky, ani zálohu nesložíte sám, nebo snad máte jako dědic nějaký byt v levnější čtvrti?, to si musíte přiznat, vaše dědictví neleželo v nějaké drahé, vyhlášené čtvrti, mohlo by být ale zhodnoceno stavbou nového ústředního nádraží, co jsem to chtěla říct, mohlo by být zhodnoceno, kdybyste ho nebyl prodal a neinvestoval do našich malých akcií, do našich akcií, které vám certifikujeme, no jistě!, vaše nejistota je naší jistotou, a i tu si od nás můžete koupit, s 15% garancí per annum, kterou by vám váš domeček nikdy neposkytl, nemohl poskytnout, takové zisky by váš domeček sám o sobě nikdy nevykazoval, ne, s námi také ne, ani za sto let, to už bude totiž na nic, to už bude totiž tak jako tak na nic, a za sto let bude jistě vaše jmění nejméně stonásobek oněch 15 %, ať mi to teď někdo vypočítá, já to neumím, ale protože jsme tak dobře investovali, za sto let zainvestujeme pořádně, budeme vlastnit celé město, a začali jsme s málem, s naším malým domečkem, ten jsme prodali a výnos, jestli nás teda nevynesou v zubech, vložíme do zajištěných dluhových obligací, protože život si chceme zajistit, na život máme notné požadavky, ale ne všechny mohou být vyřízeny, nebo aspoň dosud nebyly, ale protože to jsou pohledávky, život sám jich spoustu vyřídí, až pak pan řídící definitivně vyřídí i nás, a když si svůj výnos konečně můžeme odnést, když nás konečně odnesou, když se konečně zbavíme domu a investujeme do něčeho mnohem lepšího, než je dům!, pak nás vyřídí o to rychleji, vykupitel tu bude co by dup, podívejte se, ne, raději ne, momentálně uvidíte jenom pohledávky, ale žádné vykoupění na obzoru, no jo, tak se klidně podívejte, kromě svého obličje v zrcadle se stejně nemáte na co dívat: dům negeneruje nic, generuje jenom náklady na opravu, náklady na údržbu za vysokou cenu, za kterou zaplatíte cenným časem života, což se nevyplatí, váš život totiž žádnou cenu nemá, váš život se životu vůbec nevyplatí!, to se přece nikdy nebude rentovat!, ale 15% garance per anus, per rectus, per prderectus, to nabízíme a garantujeme, no, úplně se to nezúročilo, nevádí, nám to nevádí, vám asi jo, takže vy jste snad byl kdysi posvěcený otcem, a teď jste zabezpečený a požehnaný štěstím, které představuje naše banka, ovšem pouze pro nás, její vlastníky a nadšence, vlastníky banky z čirého nadšení, ale taky trochu z povolání, i když to povolání bylo kdysi jiné, povolání: obchodník s vlastními obchůdky. Je jenom přirozené, že se něco vyplatí pro toho, kdo něco vlastní tím, že nevyplácí to, co vlastní, jeho majetek mu přece musí zůstat, není to pravda?, nezmenšený, pokud možno, zmnožený, pokud to je nutné, banka vyhrává vždycky, není to pravda, takže teď jste vyzrál díky neštěstí, požehnaný neštěstím, tak to je s neštěstím, to ani nemusíte chodit po horách, abyste se zřítíl, tak to je s neštěstím, ty široké pusté lány teď patří tomu, kdo mohl ještě jíst ovoce ze stromů, teď tady rostou jenom naše poklady, troufám si tvrdit a bude mi dáno za pravdu, vaše poklady jsme spotřebovali, ty, co jste podědil po svém otci, abyste je opatroval, to bychom měli, to bychom měli, to si taky necháme, my, co nás díky našim pokladům vynášejí do nebes. Náš, náš je trůn, na nějž dlouho lačně mířily oštěpy, žalovali jsme ihned, i vás jsme zažalovali, zažalujeme každého, ať si jiní žalují klidně taky, nebude jim to nic platné, jsme to my, kdo žalují, kteří, pokud to bude nutné, s tím půjdou i před soud, ale nabízíme taky férový balíček, podívejte se, v klidu se na to podívejte, vezměte si to do ruky, podívejte se na to na denním světle, protože potom se to dostane ven, ne, nikdy se to ven nedostane, ale jednou to vyjde na světlo boží, náš férový balíček, který vám nabízíme za vaše malé akcie, ten se nikdy nedostane ven, ne, nikdy se nedostane ven, zůstane ležet na běžícím pásu, tento férový balíček chcete hodit na hlavy šťastlivců, na naši šťastnou hlavu, zacílíte, ale nikdy nás netrefíte, doma nás nenatrefíte, protože domov jsme museli prodat, ne, jste to vy, kdo musel prodávat. Ale vy, vy, někdo jiný, na nás pořád ještě míříte, máte zaměřeno na nás, kteří zůstáváme svými, pořád těmi samými, starými, míříte pořád na nás, na zákazníky, to se vážně odvažujete, to si troufáte, mířit nám na hlavu? No, však uvidíte! Ještě uvidíte, však už vidíte, jenom tomu nemůžete uvěřit, moje výřečnost mě naplňuje radostí, neboť dokud mluvíme jako banka, nemůžete mluvit vy jako jedinec, ne, ani jako zástupce malých akcionářů, vy nám nemáte co poroučet! Něco vám řekneme! Vaše peníze jsme si skryli, obdobně jako slepice, pod křídla, na věrná prsa. To už jsem vám říkala: všechny velkolepé věci jsou jednoduché, a spoustu z nich lze popsát jedním slovem,

myslím, že to jsem vám už říkala, to slovo, se kterým můžete konečně pojmenovat to, co nemáte, neznáte a nedokážete pojmenovat, jsem vám ale neprozradila, takže, pozor!, tady je: svoboda, spravedlnost, čest, povinnost, odpuštění, naděje, tak to stojí v předmluvě k naší funglnágl nové výroční zprávě, která všechno rozmete, všem vypálí rybník, a když už je předmluva tak úžasná, jak teprve úžasně bude samotné slovo uvnitř, slovo, co bylo na počátku a bude pořád, bude pořád všude, protože vyslovit se dá každé slovo, a už je u Boha, slovo stálo u počátku, a to slovo bylo u Boha, a vy tam brzy budete taky, osvobozen od všeho pozemského, co už stejně nemáte, už dávno nemáte, budete u Boha, božím dítětem, tím zůstanete, to nic nestojí, jenom jste si za svého života myslel, že ho tady dostanete, to slovo, že se dostanete ke slovu na valné hromadě, zvané VH, lepší než HIV, pozitivní, takže dobře, slovo bylo u Boha, ne u vás, nutno poznamenat, ale vy si stejně nic nezapamatujete, svým slovem na vás jenom plýtvám, zatímco vy už jste vyplýval všechny svoje peníze, aťsi, naši zákazníci a naši pracovníci reprezentují téměř všechny politické názory, no jo, některé chybí, ale určitě budou zavčas užité, zavčas použité, a reprezentují taky spoustu náboženských společenství Evropy! Své poslání můžeme popsat jedním jediným slovem: Evropa. Ach bože, teď mi ještě chybí i toto slovo, právě jsem ho nesmyslně vyplývala na nechápavce! Ještě štěstí, že jsem ho vyslovila, když jsem ho ještě měla, a žádný div, že mi teď chybí, tak jsem si na to slovo už zvykla, ale teď je u Boha, a teď už se zase vrací zpět ze své nebeské dovolené, byla tou poslední, letadlo se zřítilo, kurz taky, proto to byla poslední nebeská dovolená na zemi, nebo taky ne, z ní se to slovo už nevrátí, protože se mu tam tak moc líbí, už se od Boha nechce ani hnout, to slovo, a už ho nemůže držet ani banka, která nám prodala zajištěné dluhové obligace. A slovo teď tiše mlčí. Pomalu nám chybějí slova. Evropa. Peníze, Bože, u něhož jsme, jen ty peníze tu nenajdeme, i když to byla naše modla. Evropu už jsme našli, sedíme v jejím středu, ovšem nově bez peněz. Evropa. Skutečná hranice ke všemu ostatnímu, co ještě existuje, zatímco zisky, které očekáváte, přirozeně neznají hranic, však my vás už vykážeme za hranice, teď vám jen ukazujeme hranice Evropy, a ty jsou mnohem větší než hranice zisku, o který usilujete, no jo, usilovat můžete, podporujeme vaše úsilí, a podporujeme taky vaše úmrtí, když chcete, jenom to nebude lehká smrt, a nebude to ani v krásném sanatoriu nebo s moudrou, šikovnou, úslužnou pečovatelkou u vás doma, na drahé klinice pro sebevrahy to taky nebude, a něco dražšího než svůj život nemáte, a něco dražšího než je tahle klinika si nebudete moci dovolit, že?, usilujete o to, abychom vás podporovali?, chcete si užívat života?, i když už nesmíte jíst všechno?, ale kdo vlastně jste? Kdepak jsou vaše zajištění? No tak, bude to? Ty snad nebudou zajištěny pohledávkami? Zadlužení pohledávek už přece úplně zlikvidovalo vaše zajištění! Jste zcela nejistý a nezajištěný. Takže když je tomu takto, hned vám ukážeme vaše přirozené hranice, ty jsou samozřejmě položeny jinde než ty evropské, jste přece mnohem menší. Ale vy a vaše plány do budoucna, ty se položí, ať už jste měl jakékoliv plány, položí se, Evropa ale ne, Evropa se nepoloží, to by muselo přijít něco většího, než že jste přišel o své osobní jistoty a musel odevzdat své auto koupené na leasing. Evropa má přirozené hranice, které máte vy přirozeně taky, jenom jsou menší a sevřenější, ale to nevadí, vždyť už nemáte žádné auto, hranice jsou tedy sevřenější, asi jako při slalomu, říkám vám, skutečná demarkační čára mezi Evropou a Asií není žádné pohoří, žádný tah přes hory, žádný dobrý tah, vůbec žádný tah, ne, je to spíš systém víry a myšlenek, které nazýváme západní civilizací. No není to dobrý nápad? Evropa jako spirituální koncept? To nás nic nestojí, vás to stojí všechno! Ale do Evropy se vyplatí investovat, možná za vámi jednou sama přijde, když nebudete moci přijít za ní, protože vám v tom bude něco bránit, protože už nebudete mít žádné auto, protože benzín bude moc drahý, ne, moc levný, ne, moc drahý, ne, moc levný, bude vám v tom tak jako tak bránit nedostatek peněz a ve všem ostatním taky, za to vám teď patří část Evropy, už tam nemusíte, stačí, když už tam jsme my, abychom dokončili velké dílo, které představuje naši European Land, rozdělenou na malé dílky, které si můžete koupit, Evropa pro nás tolik znamená!, představte si to, a i vy můžete koupit Evropu!, auto vám odložili stranou, ale vy můžete být v klidu, protože vám teď patří kus Evropy, což dokládá tento podílový certifikát. Jestliže už nebudete v srdci nosit tento koncept Evropy, tak zemře. Proto: zajistěte si na ní svůj podíl! Měli bychom rozhodně proklamovat, že tento spirituální koncept

Evropy nezemře, jak to mnozí předpovídají. Prohlašujeme naopak, že má žít a zářit a přinášet světlo do života, kde vládne nepokoj a teror. Tak to stojí také v naší výroční zprávě, tak to stojí dokonce už i v předmluvě k naší výroční zprávě, a tak to bude patrné i z doslovu, i když z toho neděláme žádnou velkou vědu, a co teprve až uveřejníme opravenou zprávu! Žádnou dohru u soudu to mít nebude, a kdyby ano, bylo by to stejně to samé, dokud nedosáhneme svého cíle a naše naděje nebudou naplněny. A my si udržíme blahobyť a blahobyť si udrží nás, ano, nás!, a my pak ten blahobyť, který má udržet při životě nás samotné, budeme také sami udržovat. Dokud neobdržíme něco, s čím se budeme moci udržovat při životě. Něco obdržíme a udržíme například sebe tím, že si ponecháme licenční poplatek, na co?, kvůli čemu?, na to!, tím, že tento poplatek předáme dál firmě, která nám patří a na niž máme taky licenci, která nese naše drahé, ano: drahé jméno, ale nemá s námi nic společného, přesně tak, nese naše jméno, naše staré dobré obchodní jméno, ale nepatří nám, vy jste taky nositelem jména a to se pěkně pronese, na něm toho závisí hodně, že?, ale nic z toho vám nepatří, my ale neseme své jméno a vás ještě k tomu, taháme se tu s vámi a táhneme vás, když už vás nemůžeme nést dál, nosné je pro vás už samotné naše jméno, přes všechno vás přeneseme, naše jméno bude jako letadlo, co vás přeneseme přes všechno, ale to se nesluší, abyste se nechal unést naším drahým jménem, povznesl se nad Evropu, vždyť vy jste ani jednou nepatřil sám sobě, ani desetkrát sobě nepatříte, ani stokrát, stokrát patříte nám, vy jste snad skutečně věřil těm 15 % per anormalum, nomen est omen, a tak vám tímto gratulujeme!, patříte bance, ale přece se nejmenujete První, banka přirozeně, ne? Nejmenoval jste se První banka, Erste Bank, ne, Poslední banka, poslední možný sjezd, poslední vzdech, kdybyste byl tím prvním, kdo se takto jmenuje, takhle se ale jmenujete nic, vyhodíme vás, protože nejste tím, kým jsme soudili, že jste, nejste ani tím, kdo nám byl souzen, jste jenom tím, kdo se nějak jmenuje, a je nám naprosto jedno jak, hlavně, když nakoupíte tyhle papíry, ty se jmenují jako my, nám ale nepatří, patří celé společnosti, ne, patří jedné společnosti na ostrově Guernsey, na který se nikdy nedostanete, pokud si nevezmete úvěr na zaplacení cesty, který vám ale nepovolíme, nepovolíme vám, abyste jel na naši valnou hromadu, kde byste dohlížel nad svými právy, my přece nezatížíme naši nezatíženou firmu právě vámi! Firmu, která se přece jmenuje jako my, ale námi není a nám taky nepatří, ačkoliv jméno je zavádějící, jako kdybychom to byli my, my to ale nejsme, my se jen tak jmenujeme, to už jsme řekli, shoda náhod, že se tak jmenujeme, generace obchodníků před námi se tak už jmenovaly, a teď jsme to my!, je taky čirá shoda náhod, že se jmenujete tak, jak se jmenujete, žádná náhoda, že se jmenujete nic, můžete si věřit, čemu chcete, v Evropě může každý věřit a věřit v to, co chce, to je Evropa, křesťanství již po staletí formovalo její historii a otesávalo ji a ohýbalo a drželo zkrátka, umění, věda, píle, průmysl, výzkum, vliv, úspěch, Evropa, můžete tomu klidně věřit nebo taky ne, na nás to nemá žádný vliv, ale kam byste přišel, kdybyste se nechopil šance nakoupit naše papíry, které se jmenují jako my, které se nejmenují nijak jinak než my, což nic neznamená, nosí totiž naše jméno, ale nejsme to my a ty papíry nám taky nepatří. Nesou pouze naše dobré, staré, drahé jméno, která za námi běhá jako pes. Pošleme ho nazpět, ale zase přiběhne, náš pejsek, hodný. Jméno, dobré jméno. Máme jich mnohem víc, ano, to je pravda, nám patří ještě mnohem víc!, nám patří ještě i licenční poplatky, které budou splatné dřív, než bude splatný váš úvěr, tyhle poplatky jsou splatné denně, ty neklesnou, ty se postaví ještě dřív, než by mohly klesnout, a teď jsou splatné, a vy teď máte samozřejmě taky na kahánku, i když to nechápete, když nechápete, proč, budete muset začít splácet okamžitě, pokud nedodržíte termín splatnosti, co jsem to chtěla říct, prokážeme vám tím ještě laskavost, ale to jsem vlastně říct nechtěla, takže: Naše banka, která se jmenuje tak jako my, což ale nic neznamená, která se jmenuje jako tyhle certifikáty doložené, vlastně podložené podklady, banka vám prodá pěkné, vašimi pohledávkami již předem zajištěné obligace, a ze všech podkladů vyplývá, že je na základě těchto poplatků až 80 % podnikového zisku naší banky konečně vykoupeno!, hlavně vykoupení, hříchy pak už nejsou tak důležité, ne hříchy této banky, ty jsou tak nedůležité pro banku, která se jmenuje jako my a kterou my taky jsme, bankou sice jsme, ale firmou, společností, mateřskou společností, která by se vlastně měla jmenovat právě tak jako my, tou nejsme, v každém případě už jí nejsme, to jsou dvě zcela odlišné věci, banka a společnost, to musíte pochopit, to jednoduše musíte pochopit, i když to není

jednoduché!, ale kdyby to jednoduché bylo, ani byste ty papíry nikdy nekoupil! Ty se jen náhodně jmenují stejně jako my, tak jako my se jmenujeme jenom my, papíry banky i společnosti jsme zaopatřili svým drahým jménem, tímto jménem, drahým pro nás, drahým pro vás, že, tak jako každý člověk si svoje papíry opatří svým jménem, to dělá z těchto papírů něco osobního, něco výjimečného, něco vlastního, jako kdyby byl člověk svůj vlastní vlastník, každý svým vlastním vlastníkem, to by bylo fajn!, ale přirozeně jsme vás neobdarovali, zaplatit za to samozřejmě musíte, a platit musí přirozeně i společnost, jejíž nejmenší součástí jste i vy, společnost, která nám nepatří, ale jmenuje se jako my, ta musí platit, aby mohla dál nést naše drahé jméno, jak ho nosíte vy a jak vás k tomu vedeme, protože vy žádný vůdce nejste, to vidíme na první pohled, jste ten, co se nechá vést, jste poslušná žena, následujete nás, následujete nás, kamkoliv chceme, kam vás vede naše jméno, které znáte už od mládí, které jste mohla nakupovat s matkou za ruku, myslím tím, se kterým mohla vaše matka vyjít na nákupy, s tímto jménem, daným od boha, který mě od mládí činil šťastným, od něho jsme při svatém křtu dostali toto jméno, a toto jméno předáváme dál této firmě, která se jmenuje jako my, ano, této společnosti, která se jmenuje jako my, která námi je, ta společnost, která ale není námi, to je přece zcela jednoduché, a ta banka, která se jmenuje jako my, ale námi není, má až 80 % celkových zisků, není to pravda, ne, není to pravda, ale je!, co to tady vykládám!, takže 80 % celkových zisků z obchodních aktivit vykazuje tahle firma, která se jmenuje tak jako my, náhodou, určitě se tak jmenuje čirou náhodou, ale jsou přece i horší jména, není to pravda, ne, není to pravda, ale jsou to jména, která nejsme my. Tahle firma nejsme my. Tahle společnost sice jsme, ale tahle firma nejsme. Jenom se tak jmenujeme, ať už ta firma existuje nebo ne, je to jedno, existovala, a její jméno září do daleka, to je ale zářné jméno, které se vám ještě pěkně prodrazí a nám už drahé je. Nemáte žádné jméno, proto potřebujete nové papíry, potřebujete papíry, které jsou ale vydané na naše jméno, ale my to nejsme. Sice na těchto papírech stojí naše jméno, papír je trpělivý, není to pravda!, ale stát neumí, a my to nejsme, my to nejsme. Pozor: my to nejsme, což přirozeně nemůžete vědět, protože my se tak přece jmenujeme, ale neměli bychom být zaměňováni se svým jménem. Prosim pozor! Voda je na tomto místě jen metr a půl hluboká, tam nemůžete skočit po hlavě, z toho by byl průser, a přece nechcete žít s průserem, ne, s průměrem taky ne, vy jste přece něco zcela výjimečného. Jako my. Banka se jmenuje tak jako my, po nás je pojmenovaná celá banka!, naše papíry se sice taky tak jmenují, jsou to přece naše děti, naše chytré děti, ty papíry, ale nesvědčí to o ničem. Vy jste si ty papíry koupil, protože se jmenují stejně jako my, ale co na nich stojí teď? Nic! Ve skutečnosti jste nekoupil nic, protože jste se spolehl na naše jméno, v jehož jménu jste kupoval, ale potom vás to skolilo, protože jste nepromyslel, ale to je jedno, protože vy jste nepromyslel vůbec nic, a my jsme vám ani nic neřekli, za to vám to řekneme teď, když už je na to pro vás příliš pozdě, no, možná příliš pozdě pro vás, pro nás ale bohužel příliš brzy, protože my bychom ještě rádi obchodovali se svým drahým jménem, proto vám teď říkáme, že ta shoda jmen je čistě náhodná, že tahle firma, naše dobrá společnost se jen náhodou jmenuje stejně jako naše banka, kterou velmi správně jsme, abychom se správně poměli tady na planetě, na zemi, která je zaregistrovaná na jméno naší firmy v univerzálním obchodním rejstříku lidské společnosti, který sám má bohatý rejstřík, ano, obohacený i o vás, tento registr se stará o to, že budeme mít dobrý zvuk a že si dobrý zvuk udržíme, pokud chceme, máme přece většinový podíl hlasů a taky tón nám patří, každý tón, udáváme tón, vkládáme ho do rejstříku varhan hospodářství, staráme se o dobrý zvuk našeho jména, které patří naší stejnojmenné bance, ale ne stejnojmenné firmě, ta je zapsána do čistého rejstříku ostrova Guernsey, pustého ostrůvku, nespoutaného pelechů, kam se dostanete pouze tehdy, pokud si to budete moci dovolit, a my už se postaráme o to, abyste si to dovolit nemohl, vždyť jste si koupil naše papíry, které se jmenují jako my, ale námi nejsou, to přece vůbec nevdá, ty papíry stejně nejsou pravdivé, protože banka, která se jmenuje jako my a kterou samozřejmě jsme, to máte pravdu, my totiž tou bankou jsme a ona se taky jako my jmenuje, logicky, my jsme tahle banka, společnost nejsme, ta vznikla bez našeho přičinění, s tou nemáme co do činění, absolutně nic, a jestli jsme měli, tak teď už ne, teď se už i jinak jmenujeme, ale jsme to pořád ještě my, nejsme to my, jsme to ještě my, jsme banka, ne firma, ačkoliv se jmenuje jako my, alespoň dřív se

jmenovala jako my dobří obchodníci, ale na to byste se neměl spolehnout, protože teď se jmenuje jinak, tahle firma, jmenuje se Herakles, jména jsou samé třesky plesky, ale pro nás znamenají kapitál, tohle jméno je naším kapitálem, tohle dobré jméno je naším bohatým, zcela nově vybudovaným kapitálem, kterého máme dost v zásobě, a teď ho vyšleme do čestné bitvy, a ať už se nějak jmenujeme nebo ne, bude vítěz v našem jménu, ať se vám to líbí nebo ne, se zalíbením vás zveme, abyste po této dlouhé bitvě přinesl své peníze na toto rozkošné místo odpočinku, a až převezmeme náklady na péči, převezme peníze banka, u ní si odpočinou, vaše peníze, ale nikdy nevzrostou, nebude jich víc, prosím, víc pro nás, pro vás už nikdy víc, pro vás už nikdy víc, už nikdy víc pro vás!, teď je to ještě naše firma, naše společnost, jenom se už nejmenuje jako my, ale ještě je naše, tady, ano tady spí váš kapitál, a pracuje dokonce i ve spánku, ale ne pro vás, vy máte kupovat, ale nedostat nic, naopak, my z vás dostaneme všechno, co půjde, dokud to půjde, a ve vás toho vězí mnohem víc, než si myslíte!, jen si důvěřujte!, důvěřujte taky nám!, to nám a naši výroční zprávě klidně věřte, že jste nám mohl vždycky důvěřovat, a jenom za naše drahé jméno nám teď patří od srpna do konce roku 2007 licenční poplatky, které musíte sám splatit, já jsem tak sama!, nechali jsme si dojit naše jméno v Augiášově chlívě, jméno, které je pro vás identické s námi, které ale nejsme my, nikdy!, vy taky nejste svoje jméno, není to pravda, sice se tak jmenujete, ale jste mnohem víc než svoje jméno!, jste člověk, opravdový člověk, je to to nejvyšší, co existuje, my jsme jenom banka, nemám pravdu?, prostě se tak jmenujeme, držíme se toho jména, abychom vás mohli podržet v těžké chvíli, a tahle firma za to zaplatila licenční poplatky, aby se mohla jmenovat tak jako my, ale my, my s touto společností nemáme co do činění, my jsme se jenom činili, téhle společnosti s neomezeným neprávem můžeme nakazovat, co chceme, stejně to neudělá, protože nemá nic než naše jméno, aniž by byla námi, občas jí to připomeneme a připomeneme i vám, jako našim věrným zákazníkům, že za naše jméno musíte zaplatit licenční poplatky, a s těmito licenčními poplatky jsme tuhle firmu pořádně vytunelovali, jmenuje se jako my, za což zaplatila, za což pořádně začálovala, a jenom vy, vy, vy jste padli, my nepadneme, proč jste předčasně odpadli?, jen si představte, že to udělá strom, ten už nikdy nedostanete pod kontrolu!, odpadli jste dřív, než jste mohli kasírovat, kasírovat jako my?, teď můžete klidně spadnout, kolikrát budete chtít, kasírovat už nikdy nebudete, to už jsme vyřídili za vás, už jsme za vás kasírovali, teď patříte bance a můžete odpočívat a odpočívat nebo pochodovat a pochodovat, nic vám to nebude platné, jste padlí, spadli jste, místo abyste kasírovali jako my. Kéž byste to byli udělali zrovna tak jako my! Ale neudělali jste, buďte rádi, že jste vůbec někomu ještě padli do oka, nám se líbíte takoví, jací jste, Evropa vás přijme takové, jací jste, a teď běžte a rozneste poselství Evropy, kterou nejsme, kam chcete! Kdybychom byli poselstvím Evropy, nesla by Evropa rovněž naše jméno a my bychom za to taky mohli pobírat licenční poplatky, licenční poplatky taky za jméno Evropa, rozhodně to prověříme, možná z toho pro nás něco kápne, možná se z toho dá něco vydolovat, ale co zbyde vám, nanejvýš vás prověří finanční úřad, čas od času, zemi od země, ale peníze, které jste kdysi měli, ty teď máme my, nechali jsme je zmizet, rukcuk, kouzelnický trik, kde by nám dnes byl konec, kdybychom se nebyli chopili této šance? Kde bychom byli, kdyby naši zákazníci nebyli věřili našim plánům na rozšíření do východní Evropy? Ale já odbočuji, odbočuji až do Bratislavy, kde máme taky kancelář, ano, a taky v Rábu a dokonce i v Praze a v Budapešti, co jsem to chtěla říct, to jste se vlastně ani vůbec neměli dozvědět, ale prasklo to, vždycky to praskne, naštěstí příliš pozdě pro vás a pro nás bez následků, pokračování příště, nějak pokračovat musíme, a pokračuje pokračování, a to ať klidně přijde, ať si klidně přijde, toho času jsme u prvního dílu, u pilotního projektu, nemám pravdu, celé to vedeme, ovšem jako piloti, vy jste našimi milými hosty, našimi milými cestujícími, u nás si můžete odpočinout, vaše peníze přece taky odpočívají, není to pravda, a vítězný pokřik nás motivuje, je to náš vlastní vítězný pokřik, vyletí z našeho hrdla jako špunt od šampaňského!, jsme bohové, jsme sice propálení, ale napálení jste vy, pěkně jste se napálili, váš kapitál už shořel, byl malý, nehořel moc dlouho, přesto nás velmi potěšil, váš kapitál, ten ubohý malý kapitál, který jste kdysi vlastnili, u nás pohořel, a za zmínku o našem drahém jméně, které je sice identické s námi, ale ne s touto firmou, která se jen takhle jmenuje, která to jméno jenom koupila, je to idiotsky identické, musíme to změnit, ale dokud je

naše jméno naším kapitálem, přibereme k tomu i váš kapitál, jmenujeme se jako tato neomezená, nezamezená, jako tato bezmezná společnost, kterou ovšem nejsme my, prosím nezaměňovat!, jména jsou samé třesky plesky, a velký třesk nám taky patří, licenční poplatky ve výši 23 milionů eur kasírovala naše banka, samotné její jméno je už kapitálem, možná naším největším, tady si vás nikdo nevšimne, v téhle sumě si vůbec nikdo nevšimne vašeho vstřícného kapitálu, ten hned padne jenom na licenční poplatky, které jsme kasírovali, myslíte si, že je to přehnané? Taky že je. Na základě protismluvního vyúčtování bylo totiž udělení licence vyčísleno příliš vysoko, ale pro nás není nic příliš vysoké, my se výšek nebojíme, když jde o naše drahé jméno, drahé v pravém slova smyslu, není to pravda, naše banka přece musí z něčeho žít, vy žít nemusíte, jste příliš malí na to, abyste přežili, byl to předčasný porod, my jsme vašim inkubátorem, ale vy futrujete nás, my se nafutrujeme na vás, a tenhle inkubátor je na turbo pohon, bijeme se do prsou a křičíme hurá a připisujeme si úroky, zatímco vy si svou útratu dáte zapsat na futra. Váš kapitál už přece máme, už jsme ho utopili na Kanálském ostrově, možná ne na ostrově, ale těsně u něho, v moři, váš malý kapitál, konec kapitálu, ale naše firma, naše společnost, ta žije!, tahle společnost, kterou jsme my všichni, i když od vás od všech peníze nedostaneme, nýbrž jenom část, tahleta společnost, kterou jsme my všichni, ať žije! Že vůbec ještě žije, to je co říct! Váš kapitál žije dál, žije věčně, přežije i vaši smrt, žije si v naší společnosti, která je společností všech, vy jste byl pouze hostitelem, přechodně se u vás ubytoval, váš milý malý kapitál, ale teď je s tím konec, bydlí trvale u nás, banka si nárokovala příliš vysoké licenční poplatky, ale váš kapitál přece ještě žije, co si stěžujete?, žije na krásném ostrově, copak vás to netěší, že žije?, bude žít, zatímco vy umíráte, váš kapitál žije, a žije u nás, a žije u nás rád, u nás tu má společnost, u vás by byl sám, u nás má povyražení, hry, zábavu, na radě je i sport, ve správním radě ale žízni po vašem jmění a zapomíná se na „má dáti“, naše banka přece musí z něčeho žít, není to pravda?, není to pravda?, je to pravda!, často jsme to už říkali, banka žije z firem, které nesou její jméno, ale bankou nejsou, firmy toho dostanou dost, dostanou toho dost od vás, vy jste ale firma!, vy, my jsme firma, společnost jsou všichni!, banka kasíruje, a nejhezčí na tom je: obě mají stejné jméno! Není to fajn, není to důmyslné a šikovně vymyšlené? Šikovně vymyšlené, ačkoliv jsme nemuseli dlouho přemýšlet, jaké jméno propůjčíme bance a společnosti, protože všechno v životě je jenom vypůjčené, ano, život sám a jména taky. Jméno teď před chvílí zmizelo, ale každý ho ještě zná. Každý to jméno pořád ještě zná. Nikdo ještě nezná jméno Herakles, ale brzy se dozví, brzy se všichni dozví, že Herakles je teď naše jméno, my to ale nejsme, my jsme se sice dřív jako my jmenovali, ale nebyli jsme to my, teď se jmenujeme jinak, ale jsme to my, jsme to my, jsme to my! Není to fajn? Člověk mění a bůh mění, ale nás nezmění, my měníme sami, měníme firmy, které se jmenují tak jako my, ale námi nejsou, už jsem to říkala víckrát, pořád to ještě říkám, vy tomu ještě pořád nevěříte, plauzibilizací auditorů bylo sice zjištěno, že bychom byli směli vyfakturovat licenční poplatky ve výši nanejvýš, no co je moc, to je moc!, není to pravda, milion eur, ale kdo říká, že musíme umět počítat? S námi počítejte, bez nás možná taky, ale nevěřili byste, jak budete teprve počítat s námi, na našem místě, s naším jménem, a jak byste teprve počítali, kdybyste byli námi! To nejste, to nejste. To přece chápete, že jste si největší výdělek vysloužili s naším a pod naším jménem a pod naší hodnotou, to jste si nezasloužili, ale prostě jste si to vysloužili, a vidíte přece: nic jste si nevysloužili!, nezasloužili jste si nás, to vás ujišťujeme, ale pojištění na to samozřejmě není žádné, prémie přece budou až příliš vysoké, ale je to dobrý nápad, byl by to dobrý nápad, založit taky ještě pojišťovnu s naším jménem, kterou bychom samozřejmě taky nebyli my, ta by vás naším jménem jistila před ztrátami, které byste nadělali investicí do našeho jména a ještě naděláte, to je šíleně dobrý nápad, nemyslíte, pojišťovna, která by nesla naše jméno, ale my bychom to zase nebyli, stejně tak jako nejsme bankou a všemi těmi firmami, které nesou naše jméno. Shoda jmen je čistě náhodná, licenční poplatky za to ale přesto zkasírujeme, za touto náhodou se přece musí skrývat nějaké jméno, a sice jméno těchto firem, kterými vůbec nejsme. Dítě potřebuje jméno, není to pravda?, ne, není to pravda. Dokonce i předčasně narození, ze kterých nic nebude, bohužel, dostanou jméno, než je odnesou do hrobu. Pouze náhodná shoda jmen firem a možná brzy i pojišťovny s naší bankou je a byla by čistě náhodná a je ji třeba opominout, my však neopomineme

žádný poplatek, ani jeden jediný, poplatky platí! Stanovujeme je my. My stanovujeme poplatky za náhodnou shodu jmen, za čistě náhodnou, není to pravda, ne, není to pravda, náhodou ne, jenom nás prostě jiné jméno nenapadlo, a naše kontrolní procesy – to jsem ještě chtěla říct – jsou absolutně dostačující, to přece vidíte. Kontrolujeme sami sebe, a to je dostačující. Jen si uvědomte, jak často jste se už sami nedokázali kontrolovat, a pak buďte vděční, že my se kontrolovat dokážeme a dokonce kontrolovat necháme, a naše vlastní kontrola, naše sebekontrola je nejučinnější!, nemuseli bychom se nechat kontrolovat, ale my to děláme. Připustíme kontrolu. Připustíme dokonce kontrolu námi samými! Kam bychom přišli, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kdyby naši zákazníci nevěřili našim idejím vlastního růstu nás samotných, shodě jmen s námi samými, naši podobnosti s dvojčediným bohem?, ne, blbost, dokonce ani dva bohové by nebyli zajedno, a to ani nemluvě o třech!, bůh, kterému se naši zákazníci samozřejmě dosti podobají, ale kontrola tu není, pro boha, není tu žádná kontrola, bůh JE kontrola, je kontrolou sebe sama, bůh sám sebe kontroluje, a to znamená, že jeho nikdo kontrolovat nemůže, je nejvyšší instancí na kamenité cestě dolů instančními řízeními, neboť bůh nejvíc miluje chudé, nás nemiluje, ale to jen tak mezi řečí, nás totiž nemůže kontrolovat, my se kontrolujeme sami, jako ON, a to se mu nelíbí, protože chce být tím jediným, který sám sebe kontroluje, a to znamená, že se vůbec kontrolovat nemusí, JE tím, čím JE, my jsme, čím jsme, tak, naši zákazníci jsou zajedno, nic jiného jim ani nezbyvá, jsou zajedno sami se sebou, ale to je jim na nic, kontrolují je daňáři, partner je kontroluje, úřad je kontroluje, kontroluje je revizor, nic jiného ani neumí, není to pravda?, je to pravda! Tím je zabráněno tomu, abyste se vy, aby se každý mohl považovat za malého boha, aniž by věděl, jak bůh ve skutečnosti vypadá, každý jako malý bůh, všichni jako bohové, to vám svatosvatě slibujeme, svatosvatě, svatosvatě, svatosvatě!, když už jste koupili naše papíry, co jsem to chtěla říct? Kam bychom přišli, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kdyby naši bohu podobní zákazníci nekoupili naše papíry, naši zákazníci, kteří nad námi vysypali zlatý roh hojnosti, protože si mysleli, že jsme stejnojmennou bankou, přitom se jedná jenom o náhodně stejnojmennou firmu, společnost, jejíž ručičky patří do železek, ručení má ale omezené, zcela nezmizelo, je jenom omezené, naše společnost, naše omezená společnost, jejíž ručičky patří do železek, když už sama neručí, ach jo, železka se nám nějak zasekla, a společnost nemůže ručit, tedy nemůže se zaručit, ale odvádí nám licenční poplatky jako na běžícím pásu, ale my, my neodvádíme nic, neodvádíme žádné daně, nám jsou odváděny peníze, ale my peníze neodvádíme, nám odvádějí ti, které už dávno odvedli, nám, ejakulační bance, emisní bance, která určuje trh, trh zase ruší a nově zavádí, to samozřejmě něco stojí, jsou nám odváděny poplatky za smlouvy a služby, protože naše jméno je to, čím nejsme, jsou vykázány výkony za market-making a management, vloženy, vloženy na náš oltář, nevíme nic, z čeho mají sestávat a kam mají směřovat a kde se objeví, ale protože konáme, jsou tyto výkony námi vykonávány, a tlačí nám sem poplatky, nám, je to pořádná tlačěnka poplatků a rozporcují nás salámovou metodou, v tlačence se vyznáme, dřív jsme byli obchodníci, ještě pořád jsme, jenom teď prodáváme taky svoje jméno, které nejsme my, takže vlastně nic neprodáváme, protože už jsme všechno prodali, všechno musí pryč, i naše jméno musí zmizet, jenom protože se jmenujeme jako to, co nejsme, co už nejsme, byli jsme, ale už to nejsme, a protože se jmenujeme jako to, co nejsme, děláme to všechno pro vás!, ale vy pro to neděláte nic, svůj příspěvek si kupujete za své ztráty, chybějící členské příspěvky budou víc než vyváženy vašimi tučnými ztrátami, ale my, ale my, ale my chceme vyváženou bilanci, a dokážeme to svým vlastním příspěvkem, který spočívá v tom, že se jmenujeme tak, jak se prostě jmenujeme, za to nemůžeme, s tím nemůžeme nic udělat, že se jmenujeme tak, jak se prostě jmenujeme, vás to ale něco stojí, za to kasírujeme, za tyto výkony, které jsme naším drahým jménem a v našem drahém jménu právě vyjmenovali, jenom proto že se jmenujeme, jak se jmenujeme, ale nejsme to my; vaše peníze u nás pohoří, jsme horký tip!, vykonáváme všechno to, co jsme jmenovali, jenom tím, jak se jmenujeme, ne, ne jako vy, vaše jméno nic neznamena, tím že se jmenujeme jako ta banka, společnost jako banka, banka jako společnost, celá společnost jednou jedinou bankou, někdo kasírovat musí, a jsme supi, ehm, jsme to my, my, my, kdo supí!, my kasírujeme poplatky, vrháme se na poplatky jako supi, našimi poplatky se jako supi vrháme na vaše maso, vaše tělo, ale poplatky musejí

být odvedeny, nám, musíte je hezky vycvakat, ne zbraň, ale poplatky, tak na vás, to nám můžete věřit, když nám za to dáváte peníze, je to lepší než být vydán napospas supům, když se jmenujeme tak, jak se jmenujeme, a vaše jméno nic neznamena, patří vám to, že nám to musíte pěkně cvaknout, ale zbraň je vždycky namířená vašim směrem, jen klidně cvakněte spouští!, pak uvidíte, cvakněte nám ty poplatky, aby se věci dostaly do chodu, my se rozjeli a všechno zase rychle dojelo, rychle, rychle!, ještě rychleji!, aby to dobře jelo z kopce, aby to všechno šlo rychle do háje, šup, šup, ať to sviští!, my nejsme žádní svišti, jsme banka, která se jmenuje tak, jako celá společnost, ale není to ona, teda, co jsem to chtěla říct?, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kdyby vás naše východoevropské plány nezaujaly, kdybychom se vás neujali, neujali se vás namísto dítěte, protože vaše peníze jsou nám tak milé jako vlastní dítě, jak naše tělo a krev, je to přece naše vlastní tělo a krev, i když jste je porodili a chránili vy, patří teď nám, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kdybyste nás nevybrali, ehm, kdybychom vás nevybrali jako posvícenskou husu, neoškubali jsme jenom ty, které jsme oškubali jako slepici do polívky, ano, i tu u nás můžete dostat, opeřenci vám propůjčí křídla, ne, býk to neumí, a ještě i toho u nás můžete koupit, ještě!, ale už jenom v jedné jediné pobočce, zbytek je v banku, zbytek je v banku, co z nás zbylo, je banka, a vaše ostatky přijdou do naší banky, a tam vám od nich odpomůžou, tam z vás nadělají buřty, jste sice trochu moc hubení, ale přesto to bereme, my vás přesto bereme, nebereme vás, bereme jenom vaše poplatky, vaše prasátko jste rozbili na cimprcampr a dali všechno nám, ubohé malé prase, teď šlo pro nás na jatka, ale dobré prase všechno spase, není to pravda, a ještě než se budete moci zeptat: ne, v naší bance vás nemůžeme přijmout, tam máme přísné podmínky přijetí, z nichž jste vyloučeni, ale rádi vám můžeme prodat naše obligace, které jsou zhotoveny pro vás, našeho nespočetného malého akcionáře, ano, to můžeme, a rádi to uděláme, a trochu toho hnoje berem taky, bereme dokonce i vaše drobné, však to nějak stlučeme dohromady, když se teď sdružujete proti nám, nebo to aspoň zkoušíte, což je nespravedlivé, vůbec nejste v právu, určitě máte postranní úmysly, a váš zástupce malých akcionářů, ten má ještě postrannější úmysly, když by vám rád prodal zahrádkářskou kolonii jako dálnici, letiště, elektrárnu, a vy si už ani nemůžete dovolit koupit benzín, abyste se svezl, ne, blbost, můžete si dovolit už jenom ten benzín, příslušné auto vám ještě budou strkat zadarmo, ale už ho nebudete chtít. Budete si chtít nechat svůj nedostavěný dům, ale nebudete moci. Máte nejpostrannější úmysly, pakliže je vůbec možné, aby ještě nějaké úmysly stály na vaší straně. Naš zástupce malých akcionářů, který není totožný s tím vašim, to je někdo jiný, já je taky někdo jiný, naše banka je jiná, ačkoliv se jmenuje tak jako vaše investice, jako vaše firemní společnost, která je jednou velikou svátostí, jednou velikou schválností, ne, jako naše firma, ale my to nejsme, a váš zástupce malých akcionářů, váš zástupce malých provinčních akcionářů, tedy váš veřejný investiční zástupce, ten má na své straně ještě víc úmyslů, ten má postranní úmysly, za jeho úmysly stojí jiné úmysly, ten za sebou nemá jenom vás jako malé akcionáře, ten toho má za sebou mnohem víc, ten má pořádně za ušima, a někomu takovému věříte!, no jo, je to vaše věc, vy pak budete těmi malými akcionáři, kteří se nebudou moci napřímit, váš zástupce není tak upřímný, jak se prezentuje, za jakého se vydává, jak se chlubí sám sebou, však on dopadne na zem, jen počkejte, moc škody přitom nenadělá, protože je malý jako vy, jinak by byl zástupcem velkoakcionářů, není to pravda?, ale za ním stojí jiní, to přísaháme, přísaháme všechno, zapřísaháme naše skryté úmysly, aby se vyjevily. To jste přece mohl čekat!, moment!, zástupce malých akcionářů, přece víte, co máte očekávat od zástupců, není to pravda, jednají z pověření silnějších, mnohem silnějších, to víme, že ano, protože my jsme teď už o hodně silnější než vy, vždycky jsme byli, vždycky jsme se drželi sami sebe a žádného zástupce jsme nepotřebovali, v každém případě má tenhle pidizástupce akcionářů něco za lubem, tenhle zástupce malých akcionářů, to je pěkně šalamounský zástupce, ten má něco za lubem, prosím, pro nás za nás, ať si nás klidně nezastupuje, je to zástupce, od kterého se nechají zastupovat malí, kteří si myslí, že vlastní nějaký zesilovač, a přitom nemají ani žádný instrument, na kterém by svůj zesilovač mohli vyzkoušet, my vlastníme finanční instrumenty, ale vy nevládníte žádný instrument, na kterém byste mohl vyluzovat pořádný krach, se kterým byste se mohl bránit, ale zástupce máte, který si na vás stoupne, ale nezastoupí vás, kotník si kvůli vám nevyvrtné, jen

si protáhne nohy, otře si o vás boty jako o rohožku!, však uvidíte, nejste nic, jste nýmand, ale zastupovat, to se chcete nechat! To se vám tak podobá, máte zástupce na nic, vy nicko, kterou se necháte zastupovat jako malý akcionář, no a za ním, za tím zástupcem, kterého jste zvolil, za ním stojí ještě mnohem větší než my, a my už pěkně velicí jsme!, za ním stojí mračno kobylek, dravců, tlupa zvířat, která se vrhne na vaše peníze, mnohem hůř, než bychom toho byli schopní my, než bychom toho kdy byli schopní, no, kdo umí, ten umí, my bychom to ani tak neuměli, protože my jsem měli a pořád ještě máme na paměti jenom vaše blaho, protože o naše blaho jste se postaral vy, že ano, a proto vás teď varujeme: za vašim zástupcem malých akcionářů stojí někdo mnohem větší, než jsme my, buďte připraven, buďte varován předem!, my víme, kdo tam stojí, nemůžeme to sice dokázat, ale víme to, a troufáme si vám to říct, to není žádná velká troufalost, my jsme taky větší než vy, a to už znamená pořádnou pořádnou velikost, ale hedgeové fondy, tygří fondy, leopardí fondy, Leopoldovy fondy a sýrové fondue, které stojí za svým zástupcem vkladatelů, kterého zvolili, čtrnáct různých druhů sýrového fondue, možná i víc, všechny k dostání také v našem obchodě, za hotové – hotový nesmysl, že by obchod neměl sám taky obchodovat – tady je máme, a vy je nevidíte. Nás vidíte, nás jako smítko v našem oku vidíte, ale klády v oku vašeho zástupce akcionářů, ty nevidíte, tyhle fondy, ty velefondisty, obří frontové bojovníky, kteří stojí za svým malým akcionářem a řídí ho jako auto, za svým člověkem, za svým zástupcem, který vás zastupuje a taky to, co už nemáte, tadyhle si stojí, fondy, tamhle stojí zase jiné, za tamtěmi fondy, tam stojí jiné fondy jako firewall, jako jednička se spoustou nul, ale ty nuly za ní, vás nevyjímaje, přímo se derete o to, stát se nulou, přece to vidíte, jinak byste takhle vypočítavě nesvěřil svoje peníze právě nám, no, přece jste si něco vypočítal, když jste to udělal, vypočítal jste si asi, kolik vyděláte, ovšem, jak už bylo řečeno, jako kdyby už nebyly: vaše peníze, za těmi stojí další, za nimi stojí dravá zvěř, obrovská, to si ani neumíte představit, ano, kdo ví, jestli za nimi nestojí, jestli za vašim zdánlivým zachráncem, kterého máme na mysli, za tím vašim zástupcem malých akcionářů, který vás zastupuje, který jen okázale dává najevo, že vás zastupuje, ale nic vám nedá, ten vás odkopne ještě hůř než my, vsaďme se, že, no vsaďme se, že vás odkopne, když teď za vás kope, no, možná taky ne, my ale máme vážně pocit, že vás kopne někam, za ním stojí větší, než si vůbec dovedete představit, nebo taky ne, my si ale myslíme, že tam stojí větší, už zdálky je dokážeme rozpoznat, zatímco váš problém je pro nás tak daleko, už vidíme, kdo přijde, který spasitel vás konečně spasí, vy to ale nevidíte, vy nevidíte nic, my vám totiž stojíme v cestě, no prosím, my si to aspoň umíme představit, vy ale ne, že se tento spasitel nakonec postaví proti vám i proti nám, jsme na jedné lodi, a vy byste měl veslovat s námi namísto s ním, za ním jsou totiž ještě silnější, a ti neveslují, ti už to nemají zapotřebí, ti ani nemají zapotřebí změnit kurz, to přenechají vám, stejně by to nemělo žádný smysl, to, za čím jste se celý život plahočil, to je teď pryč, a vaši zástupci malých akcionářů, ti si na svoje peníze přidělají motorek a nechají je uletět, mnohem dál, než kam bychom dohodili kamenem, a vy tu jen tak civíte, to pak budete civět na drát, a my veslujeme vpřed, ještě pořád veslujeme vpřed, opíráme se do vesel, vy ale veslujete nazpět, stahujete se, plnou parou zpět, máme pochopení pro to, že je vám špatně, protože jste nám odevzdal svoje peníze, ale zato je teď máme my, copak vás to netěší, své peníze u nás můžete kdykoliv navštívit, že ano?, můžete si to vyčíst z našich bilančních zpráv jako augur z ptačího letu, z ptačího křiku, ne, není to pravda, můžete se přesvědčit o tom, že se jim daří dobře, vašim penězům, je jim lépe než u vás, protože u nás mají kamarády, hry, sportovní vyžití a zábavu na ostrově, kterým každý z nás je, vlastnit ho ale každý nemůže, může být ostrovem, ale ostrov mít nemůže, ne, my vám vaše peníze vrátit nemůžeme, vidíte sami, jsou tady na ostrově na prázdninách, to jsou aspoň prázdniny, proč by se měly chtít vrátit k vám?, nechťejí, není to pravda?, ne, není to pravda, nechťejí se k vám vrátit, s tím se musíte vyrovnat, tak jako my se musíme vyrovnat s našim vyrovnáním, firma se taky musela vyrovnat s naší licenční smlouvou, není to pravda, ano, není to pravda, je to tak, musela se vyrovnat s naší licenční smlouvou, kterou jsme si nechali proplatit, která zůstala platná, kterou jsme zaplatili za vaše peníze, protože, buďte upřímný, vy jste nám přece dal svoje peníze jenom proto, protože tahle společnost nesla naše krásné, staré, zapsané, zaběhnuté jméno, na kterém jsme nejmíň stokrát vyměnili pneumatiky, to jméno stálo na mřížce našeho chladiče,

kde se pečete jako grilovací párečky, pořád nás ještě nese, tohle jméno, možná už ne dlouho, ale ještě nás nese, protože tahle firma s kompletně protektorovanými nebo zcela nově nasazenými pneumatikami tuhle káru horlivě tlačila vpřed, nebyli jsme to ale my, my jsme to nebyli, a kdo teď tvrdí, že to ještě jsme my, na toho to požalujeme, toho zažalujeme, jmenujeme se teď Herakles nebo taky Herkules, jak chcete, něco přece jenom můžete chtít, my to ale nejsme, nebo jsme to už my?, jsme to už my? už se to realizovalo?, ano, přirozeně taky realizujeme, koneckonců chcete taky vidět, co se s vašimi prostředky, s vaším kapitálem, který si tohle jméno ani nezaslouží, s vašimi penězi stalo, jo, vidím, že ptáční pláchnuli, znesvěcené vnitřnosti nám spadly do čítanky, zasněžení chápou všechno: teď už to jsme my, a nemá cenu si stěžovat, vaše peníze, ty oželíte, jmenujeme se teď Herkules nebo tak nějak, ale ani tohle nejsme, jsme to ještě míň, než jsme kdy byli, než jsme ještě byli námi a taky se tak jmenovali, to se musí ověřit, ovšem ne moc detailně, není to pravda?, není to pravda, parádní miliony jsme vybrali za značku, kterou jste teď určitě nadlouho, možná napořád, poškodili, není to pravda? pravda!, sami jste na vině, že teď došlo k poškození značky, podle které jsme se pojmenovali, teď se tak už ale nejmenujeme, tou značkou jsme byli, jsme ještě teď, ne, teď už ne, že?, není to pravda?, na blížící se valné hromadě, která teď už taky skončila, byla tak blízko, a vy jste si toho ani nevšimli, a teď je po ní, není to pravda, spousta z vás se jí nemohlo zúčastnit, není to pravda?, není to pravda!, škrtáme si tady svoje vlastní jméno, tak velkorysí jsme, škrtáme si tady svoje vlastní poškozené, už napůl zmrzačené, vyplivnuté, vyblité jméno, vyškrtáváme si ho, kvůli našim potravinám jste přece neblili, není to pravda?, pravda, na ty si nemůžete stěžovat, ty jsou těžce v pořádku, z toho jste neblili, to jste asi snědli něco jiného, to není od nás, od nás nic není, z ničeho nic nepojde, a je naše značka ještě vůbec nějakou firemní značkou? My jsme ale pěkná firma, to vám říkáme! Skvělá značka, my! Je vůbec naše značka, která se pohybuje na okraji ziskové marže, ještě nějakou značkou?, ale jasně že jo, jo, jo!, tahle značka označuje naši marži, se kterou jsme už odpradávná bodovali na trhu s potravinami a sbírali body, slevové kupóny – ne, něco takového u nás neexistuje – ať už se jmenujeme tak či onak, ať už jsme pojmenováni po sobě nebo ne, ať už vás pojmenováváme tak či onak, ať už se vy jmenujete tak či onak, jakže se vůbec jmenujete? Přece si nemůžeme zapamatovat všechno, není to pravda? Ať je to, jak chce, být značkou bylo opodstatněné, být značkou, být skvělou značkou, která se vyznačuje zisky, byla to naše značka, protože se jmenovala tak jako my, ale naše banka se jmenovala taky tak, náhoda? Houby náhoda, ta firma se jmenovala stejně jako naše banka, teď se tak už nejmenuje, ale naše banka je naše banka, člověk je pořád jenom člověkem, že ano, značka je jenom nalepovací známka, dá se s ní kdeco poslat, když člověk ví kam, člověk je pořád jenom člověkem, k tomu se budeme pořád znovu vracet, poté co nás poslali pryč, tak to vždycky začíná, tak to už zase začíná, a úspěšná story jde dál, teď zavítala k nám, ale po nás už dál nepůjde, co máme, to je naše, co máme, to si taky necháme, není to pravda, a nemovitost je nehybná, nemovitost je nemovitost je nemovitost, není to pravda? Člověk a jeho peníze jsou sice občas movití, dobře jim tak!, nemovitosti ale nejsou, není to pravda?, ty musejí zůstat tam, kde jsou, ve starých malých městečkách na východě, v nových moderních naprosto modernizovaných velkoměstech, jedno kde, musí prostě zůstat, jedny jsou na tom líp, jiné hůř, podle místa, není to pravda, my jsme vás nikdy nepotkali, a přece jsme vás potkali, protože jste do nás investovali a pak to přešli, teda, o to přišli, co jsem to chtěla říct, takže my jsme investovali do nemovitostí, není to pravda, na východě, kde jsou ještě levné, není to pravda, dokud ještě byly levné, dokud už nebyly hodně, ale ještě levné, zatímco jinde si ve svých postýlkách nerušeně zahrávaly hnilobné úvěry a ani neplánovaly, že by se kdy probraly, pravděpodobně už jsou stejně odepsané, není to pravda, ale u nás ne, u nás žádné nehybné nemovitosti odepsané nejsou, u nás ještě pracují a reprezentují pro vás hodnotu, k níž bude připočtena ještě i vaše hodnota, protože jste přece investovali do našich nehybností, tyhle nehybnosti mají své jméno, my ho máme taky, dlouho jsme ho už měli, je to ale náhoda, jako v lásce, náhoda, nejsou to ale ony, tyhle nehybnosti, to nejsme my, my kasírujeme, chápete už konečně, my kasírujeme jenom poplatky za to, že vám spravujeme peníze, které jste si vy takhle perverzně uložili, no prostě jsou takhle uložené, už to jednou bylo vloženo a teď to na nás klade ještě i svou ruku, to se nedá nic dělat, tak si prostě vezmeme tyhle poplatky z peněz

uložených na špatném místě, přiložených ke špatnému prsu, peněz, které nám bezplatně přináší poplatky, které by možná měly být splaceny vám, ale vy je nedostanete, jsou to poplatky za peníze, které jste nastrkali do naší nehybnosti nebo ještě nastrkáte, to vy musíte přijít za námi, my jsme přece nehybní, jako všechno velké, kromě třeba majestátní velryby, která aspoň umí dobře plavat, třeba, ale vaše peníze velké nejsou, a i kdyby byly, stejně byste je neměli, a ani by pro vás nechtěly pracovat, pracují totiž pro nás, pro koho jiného, když už máme tohle jméno a vždycky jsme ho měli, za chvíli ho mít nebudeme, ale teď ho ještě máme, vaše peníze jsou teď pojmenovány po nás, vaše peníze teď mají prominentní jméno a prominentní postavení, na to můžete být pyšní, na kariéru, kterou u nás udělaly vaše peníze, že?, u vás by je nezaměstnali ani jako domovníky, díky, že jste je radši vměstnali k nám, buďte hrdí!, sami jste nám je dali, a teď se ještě divíte? To vás přece nemůže udivovat, že jsou teď vaše peníze zaměstnané u nás, sám jste nám je přece dal, vymáčkali jsme vás jako citrón, jasně, a vy jste to zmáčkl, bum!, a na zem padl váš mrtvý kapitál, teď už vám bude na nic, ale nám, nám ještě na něco bude, protože pracuje, pracuje pro společnost, která se jmenuje jako my, která je bezejmenná, která se jmenuje jinak, jedno jak, ten kapitál pracuje pro celou společnost, ne, ne pro celou, jenom pro naši, a my pak kasírujeme na základě manažerské smlouvy, kterou jsme s vámi uzavřeli, i když o tom nevíte, přesto jsme ji uzavřeli, někdo se o vaše peníze koneckonců musí postarat, není to pravda?, není to pravda, když se neumíte postarat, dal jste je přece nám, protože jste se o své peníze nechtěl starat, no, takže to teď prostě děláme my, my se o vaše peníze staráme, a jako první jsem shráblí licenční poplatky a manažerské poplatky a zprostředkovací poplatky a parkovací poplatky a poplatky za využívání našeho peněžního parku, tam jsme vám ty peníze pěkně zaparkovali, a za využití naší vyhlídkové plošiny, protože vyhlídky teď máme, vy ale, namísto abyste vkročil na tuto plošinu, vy jste šlápl vedle a teď máte po vyhlídce, někde si přece odpočinout musí, peníze, jinak se budou taky tlačit ve frontě na lístky na finálový zápas evropského nebo světového poháru, budou se tlačit před stadionem, protlačí se před televizi, vmáčknou se na pláž, budou se tlačit, strkat, jenom pro vás už nic neudělají; pro nový pořádek by se přetrhly, rvou se o něj, chtějí vnést pořádek do tohoto strhujícího proudu, do vyceněných drásajících zubů. Vaše peníze se už za vámi nederou, opustili jste je, před daňovou kontrolou jste roztrhali šanony, to jste pěkně potrhli, představujeme si to takhle, vzhledem k tomu, že vaše peníze se teď u nás rozvalují na slunci a krémují se úroky, zatímco vy se spálíte jako motýl o žárovku, ještě než si o nás popálíte prsty, úroky, přesně tak, úroky, ty přinesou, to ponese, ale nic to nevynese, alespoň vám ne, úroky, ze kterých ale nevidíte ani ň, a kdo tedy? Proč jste tak negativní? Proč vidíte jenom samé ztráty namísto negativních úroků? Kdo je má, kdo má ty ztráty, když je nemáme my? Kdo vůbec něco má, když to nemáme my? Kdybychom se my nepřihlásili, že to převezmeme, i když jste to vlastně měli převzít sami, správu svých peněz, které jsou teď u nás, mají u nás prázdniny na ostrově, hry, zábava, sportovní vyžití, plážový volejbal, prostě všechno, všechno se nás týká, obstavíme vaši hotovost, jsme už prostě takhle stavění, že vaše vklady okamžitě zase obstavíme, jak to děláme?, no, to byste chtěli vědět, co? Obstavujeme všechno, co nám přijde pod ruku, co vám proklouzlo mezi prsty, všem vkladům, těm zase dáme své drahé jméno, jméno naší malé banky, kterou jsme tady postavili, vy už si teď ale nic nepostavíte, není to pravda, žádný domek na venkově, žádný apartmán na Mallorce, není to pravda?, vy už to udělat nemůžete, můžeme to udělat už sami, a co můžeme udělat sami, to už vy podnikat ani provádět nemusíte, jak se to vezme, není to pravda?, vy přece nejste žádní podnikatelé, nemám pravdu, sice toho rádi dost podnikáte, přejeme vám to ze srdce, výlety na kole, plavání, hraní na počítači, klidně něco podnikněte!, my vám i od tohoto podniku rádi odpomůžeme, však my z toho něco vytěžíme, a pravidelné servisní prohlídky podrobíme klidně i vaše peníze, které jsou teď naše, ale samozřejmě že si za to naučujeme servisní poplatky, není to pravda, váš autoservis to přece dělá taky, a když už vám toho naservírovali dost, když už se stoly prohnuly a byly zase vymety vašími lačnými, malými, donekonečna klapajícími čelistmi, teď čistě pro vás: bezbřehými čelistmi ohlodávajícími bezpředsudečně nic, pak v servisu zavřou, a dokonce i servis si účtuje víc než my, ten by si naučtoval víc než my, kdybyste ještě něco měli, kdybyste měli ještě něco na investici, to vám pošeptáme, ale klidně vám to řekneme i nahlas, suma sumárum to činí sumu

160 milionů, a když to porovnáme s platnou hodnotu, pro odplatu boží, s poplatnou hodnotou peněžní hodnoty z minulého roku, ve kterém peníze ještě měly nějakou hodnotu, kromě těch vašich, které jste už tenkrát stejně neměli, je to trochu přitažené za vlasy, ale je to tak, můžeme totiž skutečně tvrdit, že v předchozím roce byla srovnávací hodnota po započtení provizí ze dvou kapitálových navýšení, k nimž jste nám napomohli, není to pravda?, takže tehdy to všechno mělo ještě hodnotu 147 milionů. Takže jenom za dva roky, zatímco si vaše peníze užívaly prázdniny na ostrově, na jízdní řád se ani dívat nemusíte, ani na letový řád, ani na řád lodní dopravy, na tenhle ostrov se nikdy nedostanete!, zatímco vaše peníze byly na prázdninové brigádě na ostrově – protože vaše peníze teď pracují pro nás, věděli jste to vůbec? Pokud nevíte, kde a pro koho vaše peníze pracují: pracují pro nás! – takže zatímco vaše peníze pracovali na ostrově, poté co si ve svém drahém volném čase mohly i u nás dovolit pár okružních jízd, pořád dokola, není to pravda?, dokonce se vaše poslušné peníze ještě zbavily přebytečných kil, a tím vás zbavily povinnosti zbavovat se svých kil sami, pravda!, avšak zatímco jste podřimovali na balkóně, vaše peníze u nás poslušně trénovaly a zbavovaly se kil, to vás bude bavit!, říkáme čistou pravdu!, ne, vaše peníze nespí, to nejde, to u nás nejde, u vás možná spaly, u nás nespí, u nás se nespí! Na ostrově musí ještě po práci do tělocvičny, nastoupí proti vám ve firemním trikotu, mysleli jste si, že vyhrajete, teď mají ale našlápnuto na výhru vaše peníze, budou šlapat, ale nebudou šlapat pro vás, nastoupí v trikotu firmy, která nese naše jméno, my to ale nejsme, to už vůbec nejsme my, protože my se teď jmenujeme jinak, není to pravda?, není to pravda, vaše peníze se o nás dobře postaraly, o vás si starost dělat nemusely, protože vy si teď konečně můžete v klidu posedět na balkóně a přečíst si noviny, dřív byste na to přece vůbec neměli čas, i od času vám teď odpomůžeme, to teď vážně není vaše doba, vaše doba možná ještě přijde, ale tohle vaše doba není, konečně si můžete odpočinout, pročtete si jenom sport, zajímavé stránky, o politice, i ty únavné!, tak je to dobře, klobouk sice můžete sundat, ale peníze vám do něj nenaprší, ty naprší nám, ty prší jen nám a vyprší se nad námi a vyplatí se pro nás, ale pro vás ne, vy jste je přece vyplatili nám, máme vám něco říct? Možná bychom neměli, ale přesto to řekneme, my za to, že vás umístíme, nebereme nic, místo vám taky nezasedneme, prostřený stůl s látkovými ubrousky, skleničku vína, místo na trhu, udělení licence, vlastnoručně namalovanou etiketu na láhvi od vína, pojednanou slavným umělcem, není to pravda?, to dostanete navíc, to je věrnostní dárek, není to pravda, za věrnost svým penězům, které naopak vám věrně nezůstaly, zato ale nám, za co?, za to!, to máte za to, to máte za to, a teď jsou ty peníze u nás o tolik šťastnější a veselejší, no dobře, občas se na nás podívají tázavým, hloubavým pohledem, ale my je hned uklidníme, hned vaše peníze uklidníme, musí sice pracovat, ale mají taky nárok na hry, zábavu a sportovní vyžití na tomto krásném ostrově, není to pravda, vy teď za to nemáte žádný nárok na přídatný důchod, není to pravda, pravda!, jinak by přece hned mohly zůstat u vás na balkóně, kde zaléváte kytky a užíváte si důchodu, který se nezvýší, který se už nezvýší, není to pravda, jinak by nemusely odjíždět, peníze, na které si děláte choutky a po kterých lačníte jako po spravedlnosti, ale peníze mají samy chuť a rády by pozřely jiné peníze a narostly, a přitom jsou samy pohlceny jinými, mocnějšími penězi, co to všechno stojí!, už samotná správa vašich peněz, které k nám odevšad přitékají jako potoky, které se slévají do řek, šplouchají nám na kotníky a plynou do moře, které obklopuje náš rajský ostrov, obklopuje náš ráj sýrů, náš ráj šunčiček a párečků, naše kosti, správa těch peněz samozřejmě dost stojí, stojí dost hodně, a když se ty peníze dostanou na náš ostrůvek, pak tady mají ony zmíněné vymoženosti hry, zábavu a sportovní vyžití a styk s vrstevníky, se stejně starými penězi a stejně smýšlejícími penězi, které musejí pracovat, ať chtějí nebo ne, vy už pracovat nemusíte, vaše peníze ovšem ano – to je pro vás velká úleva, velká úleva pro vaši portmonku, pro vaše portfolio, pro vaši kapsu, pro váš sekáčský sejf, velká námaha a těžká práce je na nás, děláme to přece rádi, prosím, nemáte zač, no jo, za něco přece jenom, ale sem tam něco malého a tak dále, a zato tady máme spousty her, zábavy a sportovního vyžití, ať to pro svoje peníze chcete nebo ne, je to úplně jedno, protože vám stejně nepatří, a jenom tyhle věrné, silné, spolehlivé ruce, jimiž pevně držíme vaše peníze, které se už nejmenují tak jako vy, které už převzaly naše příjmení, protože jste je svěřil naší firmě, naší dobré společnosti, za naše ohebné, odolné fondy, kterými láskyplně objímáme vaše peníze,

s jejichž pomocí se derete vzhůru, abyste přeskočil laťku, kterou jste si ale postavil příliš vysoko, a stálo vám to stejně jenom po ránu a brzy ochablo, no, s těmihle penězi by to stejně nebylo na žádné velké skoky, takže z našich fondů vytěžila naše banka, která se jmenuje jako my a taky jsme to my, zatímco firma už se nejmenuje jako my, přesto ale námi je, takže jsme z nich vytěžili, není to pravda?, přece jenom je!, vytěžili jsme z nich třetinu našich průběžných bankovních zisků! Těžili a vytěžili! Zásah! Do černého! Není to nádherné! Jezdit si z ostrova na ostrov s lodí plnou sladkých snů – není to srandovní? Vaše peníze vám chtějí utéct a udělat si prázdniny a možná dokonce i nějakou tu prázdninovou brigádu, chtějí k nám, a tak se stane, stane se, že se vaše peníze dostanou dál, mnohem dál, než by se kdy dostaly u vás, no, to koukáte, kam až mohou peníze doputovat, do svých peněz byste něco takového ani neřekl, vždycky byly spíš nesportovní, no, to koukáte, jak se tady hromadí vaše peníze, ovšem ne u vás, u nás, co máme stejné jméno jako vaše peníze, což neznamená nic, protože s nimi stejně nic nepořídíte, my si ale za vaše peníze pořídíme něco rádi, už teď je zbožňujeme, ještě než jsme je viděli, vznášíte těžká obvinění, ale my vás už vůbec neslyšíme, hrajeme si s vašimi penězi badminton, máme je namísto míčku z peří, protože jsou tak lehké a uletí samy od sebe, protože všechny tyhle částečně splacené dluhové obligace teď ztěžkly jako olovo, najednou už si nechtějí zaspotovat, na celém světě teď chtějí být konečně v klidu uloženy, protože na ně už beztoho útočí krvelačné pohledávky a obtěžují je, my na vás máme také pohledávky, všichni mají na vás pohledávky, proč jenom, proč?, proč na nás i vy vznášíte jenom pohledávky? Za svoje pohledávky už přece nikdo nic nedostane, celosvětově!, vlastně ani nevíme, co hledáme, ale přesto máme pohledávky, a ani my nic nedostaneme, protože už jsme dostali, na poplatcích jsme dostali vrchovatě, poplatky máme jisté, kapitál je ještě nejistý, teď je pryč, i my máme pohledávky, prosím, díky, vy jste nám je dal, a ty částečně splacené dluhové obligace, které nesou naše jméno, ještě ho nesou, protože za chvíli dostanou na nošení jméno jiné, tyhle částečně splacené obligace jsou prostřednictvím společnosti na karibském ostrově Aruba Aruba Aruba ve sféře vlivu naší banky, která se jmenuje jako my a taky námi je a ještě námi bude, i když už se tak jmenovat nebudeme, to je dobře strážené tajemství, je to to nejlépe strážené tajemství na světě, ale zdá se, že se někdo prořekl, když ho teď znáte i vy, ale nic vám to nebude platné, co už můžete dělat? Nemůžete dělat nic, peníze jsou tam, kde jsme my, ať se jmenujeme jakkoliv, a náš dobytek jsme postavili do stáje, tu už odhnojuvat nemusíme, kdo by to měl taky dělat, kdo by tak nově ocenil tenhle dobytek, kterého je najednou mnohem víc, než ho bylo, ten dobytek se bez jakýchkoliv cavyků rozmnožil, jak to, přece si tady nehrajem na žádnou Noemovu archu, žejo!/? Když dobytek dělá hnůj, když i z malého dobytka něco ukápně, jak vždycky říkávame, protože to jsme vám nezamlčeli, principiálně mlčenliví jsme, ale tohle jsme nezamlčeli!, když i z malého dobytka něco kápně, tak se to strčí do malého pytlíčku, teď jsou na to stejně předpisy, není to pravda?, tak se to posbírá, udržuje to zemi v čistotě, udržuje to evropskou zemi, která nese naše jméno, ale my jí nejsme, jsme jí my všichni, my to ale nejsme, tak tohle udržuje zemi v čistotě. Někdo to udělat musí, vyčistit chlívěk, ať už se jmenuje, jak chce, někdo to prostě musí udělat, jmenuje se teď Herakles nebo lidově taky: Herkules. Takže. Co dál, dál než vaše peníze to nedojde, ty dojdou mnohem dál než vy. A firmě nepatří jenom vaše peníze, a ta firma to je celá společnost, nic víc, nic míň, jo, i vy jste firma, která se dlouho jmenovala tak jako my, kterou jsme ale my nebyli už tehdy, když jste si to ještě myslel, ani když jsme se jmenovali jako ta firma, ale už jsme jí nebyli, a i ta firma se teď stejně jmenuje jinak, ne, nedá se říct že nemá žádné jméno, jenom se prostě jinak jmenuje, není to pravda?, tahle firma nám nadělila dvě třetiny průběžných bankovních zisků, které se jmenují tak jako my a taky námi jsou, protože se s nimi dokážeme plně identifikovat. Pěkné nadělení, to vám řeknou všichni, když se zeptáte, zeptat se můžete klidně i sám sebe, proč to všechno? Proč je to všechno teď pryč. Není to pryč, v žádném případě, no way, je to na nejlepší cestě klidit se z cesty, ale úplně z cesty to ještě nesešlo. My jsme celí pryč z toho, že to vaše peníze tak dlouho vydržely, to bychom do nich neřekli, od nás ale dostaly všemožnou pomoc při vzestupu, není to pravda?, není to pravda. Když se na to zeptáte: nikdo vám neodpoví. Odpověď není nutná. Nemusíte čekat, vaše peníze se k vám už nikdy nevrátí zpět, srovnajte se s tím!, my si u nás zase srovnáme do komínku vaše peníze, u nás se jim líbí

mnohem víc, umělecký kousek!, pro nás jsou dražší, než byli pro vás, když jste nám je hodil pod nohy, pro nás znamenají dražší licenční poplatky a poplatky fondů a ještě pár jiných poplatků, které jsme si draze, drze vymysleli, aniž by někdo tenhle vynález zpochybňoval, člověk je svobodný v tom, co dělá a co nechá být, my děláme, vy necháváte být, dvě třetiny zisků naší banky jdou na účet vašeho kapitálu, který byl původně jen velmi malý a pro vás se vůbec nevyplácel, kapitál se vyplácí jenom tehdy, když vystupuje ve velkém množství, musíte ho sbírat, no, vy jste ho vyplatil nám, a pro nás se to vyplatilo, není to pravda, dvě třetiny našich bankovních zisků a víc!, protože my, abychom uvažovali ve větších dimenzích, není to pravda?, není to pravda, uvažovali v evropských dimenzích, které dokážeme rozpoznat jenom my, my jsme museli těchto větších dimenzí teprve dosáhnout, leccos jsme museli nafouknout, aby se dimenze zvětšily, aby byly nám přiměřené, vám ne, vy byste tyto dimenze nikdy nerozpoznal, tyhle dimenze Evropy, to se můžete klidně plahočit o prázdninách do Maďarska k Balatonu nebo do Česka zajezdit si na kole v pelotonu nebo do nějaké jiné země, kterou už znáte, kam si ještě můžete dovolit vyjet, vyjed'te si klidně někam!, tam si můžete jezdit, dokud vás někdo nepřejede, ano, můžete se taky vydat na túru, můžete jít pěšky, ale dimenze Evropy nepochopíte nikdy, my je ale chápeme, chopíme se evropského kapitálu a dimenze Evropy jím vyměříme, vy byste v nich stejně jenom uvízl, protože u vás přece vaše peníze nepracují, není to pravda, u vás už jim to nejde, už se nerozmnožují, jenom u nás pracují, pouze vaše a evropské dobro jsme přitom měli na mysli a na kontě, nejprve na mysli, pak i na kontech, která jsme si naplnili, která jsme si nacpali, ale ne abychom šli ke dnu, na to bychom museli do moře, my však jsme přelétavci a přeletíme přes moře, do Guernsey, na ostrov Guernsey, nacpali jsme se vašimi penězi, ale přežrat se člověk nemůže, nikdy jich není dost, a bylo to přece pro dobročinný účel, byla to dobročinná večeře, charitativní večeře s prominenty, bylo to na dobročinný účel, činilo nám to vyloženě dobře, že jsem byli dobročinní sami k sobě, jinak by se ještě peníze dostaly do špatných rukou, to si je radši vezmeme sami, to tady klidně můžeme říct nahlas, není to pravda?, ne, není to pravda. Vidíme, že tohle všechno jsou naše kořeny, ale taky náš vrcholek, to je vážně vrchol všeho, tak jako je vaše přání vrcholem vašeho, tedy našeho blaha, my nikdy nezklameme!, vy ale ano, slyšíte!, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kam bychom přišli, kdybychom nevěděli, kde máme své kořeny, aha, tady je máme, naše kořeny, už jsme si mysleli, že je nikdy nenajdeme, při pohledu seshora, odkud taky odjinud, kopali jsme a kopali, až jsme z toho celí zčernali, dokonce jsme začali kopat i ve Vídni na Příkopech, a teď už konečně víme, odkud pocházíme; odkud pochází peníze, to víme, ale teď víme i odkud pocházíme my, našli jsme svoje kořeny, jmenují se tak jako naše banka, ale je to jenom náhoda, kořeny naší banky sahají hluboko, však už vás taky obíráme celé roky a teď vám budeme muset zavřít konto, tak, vaše konto už teď neexistuje, bez toho byste u nás ani žádné nedostali, my totiž zavíráme přesně, a vy u toho jako vždy nejste. Ale zato, za co?, za to! u toho můžete být s naší firmou, když si koupíte naše certifikáty, a tím naší bance, která se jmenuje jako my a taky námi je, nadělíte dvě třetiny svých zisků nebo i víc. Co si stěžujete? Přece jste to tak sami chtěli, když jste nám svěřili své peníze. Tyto peníze mají své kořeny u vás, teď jsme je ale zasadili u nás. Nebojte, ne, nevysadíme vás! Vaše peníze jsou vašim malým zástupcem a budou použity tam, kam je pošleme, proto jste je přece poslali nám, svoje peníze jste vyrvali i s kořeny, a teď tu jen tak hloupě postáváte a očumujete, ale nic nevidíte. Vy jste samozřejmě z našich kořenů vyjmuti, z našich kořenů pro vás nic neporoste, hledejte si svoje vlastní kořeny, my si nemůžeme dovolit myslet evropsky nebo Evropu zpochybňovat dřív, než z vás nevymáčkeme poslední cent, protože Evropa jste vy, pokud jste to ještě nevěděli: my všichni jsme Evropa, vy obzvlášť, z toho se dá ještě hodně vytěžit. Proto vám taky nabízíme férový balíček, podívejte se, copak v něm všechno je! Banka, která se jmenuje jako my, my to ale nejsme, tak ta je teď připravena vzdát se podstatných částí smluvně sjednaných plateb! No, to věříme, že tomu nevěříte, ale je to pravda! Nabízíme vám dokonce férový balíček, protože naše společnosti spadly daleko pod skutečnou hodnotu našich společností, hodnoty spadly, naštěstí jsme ve svém portfoliu žádné neměli, tam jsme měli nemovitosti, elektřinu a letiště, to může být hodně, může to taky být málo, nemusí to být taky nic, je to jedno, protože jste za to zaplatili vy, ne my, ne, my sami žádné

hodnoty nemáme. Proto potřebujeme ty vaše! Tak. Převzali jsme vaše hodnoty, ale to přece žádné nejsou! Tomu říkáte hodnoty? To nemyslíte vážně! Prosim, z našeho pohledu to hodnoty jsou, můžou to být hodnoty. Za tyto hodnoty jsem zodpovědní jenom zástupně, ano, zastupujeme hodnoty; zatímco vy nám tady jenom zastupujete cestu, zastupujeme my hodnoty, velké hodnoty, samotné poplatky za naši banku činí nejméně dvě třetiny našich průběžných zisků, spíš víc, tomu říkáme hodnoty!, a tyhle zisky před námi neutíkají, jako nám utíkáte vy, zákazníci, vaše peníze jsou chytřejší než vy, ty nám zůstanou, ty nám zůstanou, ty nám zůstanou. A nyní jsme reagovali na konstruktivní kritiku několika investorů, nemnohých, několika, a připravili již zmíněný férový balíček, ten nám ale odřekl spolupráci, to se nedá nic dělat. Od teď se tato společnost rozhodně jmenuje, pro všechny případy, jinak než banka, kterou jsme byli a pořád ještě jsme, ale naše jméno nic neznamená, myslím tím, ještě se tak jmenujeme, ale společnost se teď jmenuje, poslouchajte: Herakles, též zvaný Herkules, protože pro vás tak nadlidsky hodně pracujeme. Tím jsou všechna další jména neplatná. V Evropě se teď jmenujeme Herakles kvůli našim pracím, které pro vás vykonáváme, kvůli úkolům, které pro vás plníme, neboť naplňujeme to, co je prázdné; na nás není nic neobvyklého, nic není neobvyklé, ani poplatky, ani zisky, ani ztráty a ani sídlo firmy na Guernsey a ani sídlo firmy v Evropě, které ještě neexistuje, ale jistě brzy existovat bude, ačkoliv Evropa už není žádné bezpečné místo, no, možná tak ještě pro peníze, když se všichni pěkně smáčkeme, ale pro lidi už určitě ne, žádné místo, jenom pro peníze, v Evropě, protože Evropa je všude, všude v Evropě je Evropa, ne, jinde není, lidé jsou i jinde, ale k Evropě nepatří. Všude místa, která nevladíte, ale zato vlastníte Evropu!, ne, lidi kupovat nemusíte, když chcete koupit Evropu, lidi v ní zahrnutí nejsou; když chcete lidi, musíte si je udělat sami, protože jiné byste si nevzali, ani kdyby vám je dávali zadarmo, nevzali byste si jiné lidi než Evropany, a dokonce i u nich byste udělali předvýběr. Vy však, vy jste Evropané a máte hodnoty, a máte kořeny, věrné kořeny, kterým ale nikdo nevěří, stačí otrhat si všechno z vršku, není to pravda, takže vlastníme i vás, jednou nám budete patřit, už teď patříte k naší velké rodině vkladatelů, v jejichž přístavu každý rád zakotví, ruku v klíně ukotví, a když budete vlastnit kousek z nás, budete brzy vlastnit i Evropu. Turecko sem nepatří, to jenom dodává kávu, a často ani ne tu správnou, z Afriky pochází mouřenín, ale tím jste vlastně vy sami! Ne, nemyslíme mouřenína, mouřenín, to jsme my, a my teď můžeme odejít. Kdo si dá ještě, kdo ještě nemá? Vy jste Evropa! Musíte to být vy! Jste největším mírovým projektem naší doby, Evropa!, a stojíte si tak solidně jako my, v nichž peníze nikdy nemizí, ty peníze můžeme na žádost předložit, na žádost, kterou máme, téměř neukojitelnou žádost, pochází od vás, ale přechází k nám, a tam vytváří zdravý kapitálový základ, my jsme zdraví, děkujeme, děkujeme, doufáme, že vy také, když je zdravé hospodářství, jste zdraví i vy, doktora nebudete potřebovat, i když už jste u něho k pravidelné prohlídce objednání předem, vy jste přece byli s obchodnickou pečlivostí objednání a pak představení a pak vystavení jako recept, na kterém stojí, co všechno se nesmí užívat, a s tím si pak vážně troufáte vyjít na veřejnost, která vám jistě příliš nakloněna nebude? Ještě než jste byli plastifikováni, protože vaše plastové peníze už teď taky nefungují? Kdepak máte svoje certifikáty na to, že to vůbec smíte? To se vážně divíme, že si troufáte obrátit se na veřejnost, když už nemůžete vykázat žádné peněžní toky, prosím, díky, my peněžní toky máme, do těchto toků vypustíme naši loď, a budeme se plavit těmito toky, jejichž koryta jsme sami vyhrabali, naše loď jimi hbitě proplouvá, těmi toky, které se sdruží do širokých proudů, které mají posloužit jen a jen vám, až se konečně ocitnou v moři a budou smět omývat, obývat karibský ostrov Aruba nebo ostrov Guernsey, proč nás pak nenecháte v klidu pracovat, aby vaše peníze konečně našly klid, proč nás nenecháte v klidu pracovat s vašimi penězi, když jste sami ztělesněným klidem, spolupracovat s naší bankou, spolupracovat s ní, a ne být proti ní?, jste koneckonců mírovým projektem, největším, jaký kdy vznikl, největší mírový objekt všech dob, Evropa, ne, Aruba ne, to je nedorozumění, ale tomu vy vůbec nerozumíte!, sami jste přece úplně na mizině! Evropa!, ta je dobrá na obchody, protože všichni, kteří podávají tenhle obrovský výkon, přispívají k mírovému projektu Evropy, ti všichni budou odměněni, i když my je odměňovat nebudeme, my určitě ne. Evropa je odmění. My se už odměníme sami, žádný strach. Jen nám dejte svůj výdělek, pak budete Evropou, jako my, pak budete jako my, ale námi nebudete,

my se odměníme na místě, na místě, které nemáte, vy máte jenom nakoupené naše zajištěné dluhové obligace, naše certifikáty, naše dobré vysvědčení, a ani sami nepracujete, a teď ještě vznášíte požadavky! Tak jsme to nemysleli. Tak to nebylo myšleno. Tak jsme si to nevymysleli. Vy byste to přece měli vědět, jaké to je, vznášet požadavky a nedostat nic. Od nás nepřijde nic. Říkáme to natvrdo, z ničeho prostě nic nebude, a možná že to nic i nějaké bude, z našeho pohledu ať si i je, ale nebude z toho nic, k nám se nic nedoneslo, možná se to doneslo k vám, ale k nám ne, i když z našeho pohledu ať to klidně nic nenese, ale ne pro nás. Kdo se chce odměnit, odměňuje nás. Projekt Evropa přináší odměnu sám v sobě, říká se to, ale není to tak, naštěstí, protože vy se můžete každou chvíli dostat do nepříjemné situace, v případě že certifikáty, které jste jako akcie získali pro své portfolio, které každý potřebuje, každý ho musí mít, možná ne to vaše, takže ta situace je následující, ony zmíněné, zaplacené certifikáty žádné akcie nejsou, a ještě k tomu jsou propadlé: a to portfolio teď potřebuje smysl samo o sobě a taky smysl samo o sobě nalezne, totiž v sobě, protože má obsah, není to pravda, pravda!, hledáte nějaký obsah?, prosím pěkně, tady ve svém portfolio teď máte obsahy, ale neobsahují nic, ale vaše portfolio obsahuje vás, to vás podrží, ale ono taky hledá, je hledačem, vaše portfolio, ten poťouchlý čerchman, není to pravda, je to hledač smyslu, to vaše peníze, ty mu to nakukaly, a vy teď hledáte, když už jste bez peněz, hledáte aspoň smysl toho všeho, ano, vaše peníze taky hledají smysl, ale ne u vás, hledají smysl, který u sebe nemohou naleznout, který nemohou naleznout ani u vás, ale u nás vaše peníze smysl dostanou, smysl jim musel být dodán, smysl jim musel být naočkován, protože doklady o nemovitostech nesmějí chybět v žádném portfolio, to jsme vám přece celou dobu říkali, dokonce i v televizi, i tehdy, když jste mlátili do svého malého nevinného střádacího prasátka, i tehdy jsme vám to namluvili, zaříkali jsme vás jako nemocného koně; takže tyhle zajištěné akcie, které jste si jako akcie taky koupili, které ale žádnými akciemi nebyly, to je teď šok, co?, tak ty jsou teď strašně zraněny vaším chováním, a proto jednoduše odcházejí, ne, jednoduše ne, ale odcházejí, už u vás nechťejí zůstat, nemají už žádnou cenu, a jestli přece, tak ne pro vás, co děláte se svými penězi na Arubě, co děláte se svými penězi na Guernsey, když jste přece tady, jenom vaše peníze tady už nejsou, a jéje, peníze teď mají móresy, ale vy si toho ani nevšimnete, peníze jsou vyslány na školní výlet do přírody na Arubu, a je to jenom vaše chyba, pěkně jste je proškolili, vaše peníze, už ani pořádně netečou, a když, tak pro ně nemáte žádnou sběrnou nádobu, tak kam pak s nimi, s chudáčky penězi?, no, nám ještě tečou, vám už ne, přitékají do projektu Evropa, ale projekt Evropa odtéká rovnou do téhle karibské společnosti, kde se už nejmenuje jako my, ale jsme to my, no, možná netečou rovnou k nám do Karibiku, berou to sem tam nějakou oklikou, není to pravda?, pravda, peníze se od vás chtějí odvrátit, není to pravda, takže odtékají, odtékají od vás pryč, všechno teče, protéká vám to mezi prsty, odtéká, to je nám podobné, tenhle obří projekt, který byl na vás stejně až moc veliký, obstarejte si nějaký menší a začněte od znova zase s málem, zase od začátku, od nuly, kterou jste – kdo by mohl pochybovat o jeho velké budoucnosti, o budoucnosti projektu Evropa, na kterém se budete podílet anebo taky ne? Teď zůstává otázkou: jestli tahle budoucnost doopravdy nastane?, budou skutečně uplatněny všechny tyhle nové myšlenky, o kterých si můžete dennodenně číst v novinách? Uskuteční se teď tenhle mírový projekt Evropa nebo ne, to je, oč tu běží. Uskuteční se, tak jako my ve skutečnosti obýváme místo, místo úniku, zániku, únikovou chodbu, která ale nemůže uniknout, kol dokola je přece voda, našli jsme azyl na ostrově Guernsey, tak jako jsme založili firmu v Karibiku, daleko, tak daleko!, jenom kvůli vám, a tahle firma samozřejmě není Evropou, to ale nevadí, Jersey, Guernsey nebo později i Aruba, Arubu taky potřebujeme, ta k tomu pro nás prostě patří, tak to je, prostě k tomu patří, tyhle krásné úkryty, ehm, ostrůvky, na kterých jsme mohli uskutečnit náš vlastní velký projekt, s pomocí jedné banky, která myslí a řídí a která ještě toho času stojí uprostřed Evropy, tam stojí dobře, tam si dobře stojí, a jmenuje se tak jako my a my to taky jsme, ačkoliv se od teď jmenujeme Herakles, to však znamená pouze to, že pro vás teď smíme pracovat dvakrát tolik než doposud, ne, třikrát, čtyřikrát, pětkrát, šestkrát!, ano, smíme! Na to jsme pyšní. Potřebujeme rychle nové velkoakcionáře, a taky se musíme odstříhnout od banky, která se ještě včera jmenovala tak jako my a dnes se ještě pořád takhle jmenuje, myslím tím, že nikdy nebyla bezejmenná, ale dnes stejně jako včera

a jako především se už nejmenuje jako my, my se teď jmenujeme jinak, jinak ani nemůžeme, ale teď se jmenujeme Herakles, se jménem to všechno koneckonců stojí i padá, neboť všechno slouží všemu; pospěšte si, za chvíli zavíráme, došli jsme k závěru, že to podle jména musíme být my, teď sice můžeme zavřít, ale k tomuto závěru už dojít nemůžeme, protože my se teď už jinak nejmenujeme, é, jmenujeme se tak, jak jsme se vždycky jmenovali, jenom tato společnost, která nás tak přátelsky přijala, se teď jmenuje jinak, jsme to ale pořád ještě my, něčí jméno, to je jen pára nad hrncem, Pat a Mat, není to pravda; to že se teď jmenujeme Herakles, to se nepočítá, licenční poplatky z toho ale vypočítané máme, ale nepočítá se to, vy s tím možná počítáte, protože jste měli rádi naše staré jméno, protože jste si na něho tak zvykli, ale pro nás neplatí, jak se jmenujeme, nýbrž jak jsme lukrativní, řeč tu nemá být o lukulských hodech, nechceme se přece rozptylovat jenom kvůli tomu, že se občas musíme najíst, řeč tu má být o pracích Herakla, řeč, jojo, nene, jsou to gigantické práce, a i vy se můžete zúčastnit našeho velkého projektu, jestliže přijdete v míru, jestliže budete dodržovat mírové příměří, držte ho!, nepouštějte!, jinak vám spadne na nohu, přijďte v míru, neboť se jedná o mírový projekt, není to pravda, dokud neopustíme naši cestu, která je také pojmenována po nás, neboť cesta je cíl, který se taky jmenuje tak jako my, my to ale už nejsme, přesto to ale ještě my jsme, my jsme Herakles, jsme teď Heraklesem a můžeme dokázat všechno, můžeme provést všechny práce, i malé, velké samozřejmě, s pomocí vašich peněz, které jste nám odvážně svěřili, kdykoliv se po ní můžeme vydat, po té cestě, šlápnout do toho, lepší než vám do rozkroku, tahle cesta vás dovede přímo k nám, cesta, neomylná, pojmenovaná po nás, což ale my nejsme, tedy, tou cestou tak nějak taky jsme, jsme cesta, pravda a život, ale ta cesta se jenom jmenuje tak jako my, a už se tak ani nejmenuje, přesto se po ní vydejte!, klidně se tou cestou vydejte, my jsme se už vydali!, a když se někdo vydá po naší cestě, ještě dlouho to neznamená, že mu ji budeme klestit, ehm... Já jsem cesta, pravda a život, tvrdí tento pán, který se jmenuje tak jako my, ale námi není, protože se teď jmenuje Herakles, ale pořád to jsme ještě my, my jsme tou cestou, pravdou a životem, kdo v nás věří, ať nás následuje, nebude mu to ale nic platné, protože svého nástupce, který se jmenuje jako naše banka a taky naší bankou je, toho už přece máme. Svého nástupce už máme. Klidně se teď můžeme jmenovat jinak, protože jsme to pořád my! Zvolte si vlastního nástupce, ale bude z toho mít stejně tak málo jako vy. Jenom my z toho budeme něco mít. Beztoho už máme všechno, a máme na to taky nástupce. Je naším dědicem. Co jsem to chtěla říct? Jo, ten dědic, ten se jmenuje jako my a taky námi je. Ten se teď jmenuje jinak, ale přesto námi ještě pořád je. Každý má právo na práci, každý má právo na práci pro nás, utrácet to, co vydělal, jak se mu zlíbí, jak se nám zlíbí, dát nám, co vydělal, vlastnit majetek, mít stát jako svého sluhu, samozřejmě, jako sluhu, slyšeli jste dobře, neboť stát, který je naším sluhou, měli jsme ho koneckonců první, u nás šel stát do učení, to my jsme stáli u zrodu státu, kdo dřív přijde, ten dřív mele kafe, jako váš sluha vám stát nebude dávat žádné almužny, když je budete potřebovat, jak by k tomu přišel?, je přece naším zaměstnancem, a my sloužíme vám, děkujeme, že jste si nás zvolili jako svou investici, z toho budou mít něco ještě i vaše děti a vnuci, vy už pak ale přijdete o byt a nebudete mít přirozeně ani žádný dům, nanejvýš nějakou barabiznu od sociálky!, to pak můžete podávat žádosti, co hrdlo ráčí. My ale taky nic pustit nemůžeme, nejsme tady na to, abychom rozdávali almužny, ty rozdává stát, protože stát je naším sluhou, výslužka je ale pro nás, á, tady něco nesedí, ale co. Zadělal jste si na to sami, a vyděláváme na vás, protože jste se nám svěřili duší tělem, čemuž se lidově říká, i když prostý lid tomu moc nerozumí, ale pořád o tom mluví, říká se tomu peníze, peníze, úspory, majetek, buďte zcela bez obav, vaše starosti, to jsme teď my, předejte nám vaše starosti, bereme je, berem všechno, jsme beránek boží, ale jsme taky všechno ostatní, nic vám neposkytneme, neposkytneme vám ani základní vybavení pro váš podvyživený kapitál, toho je na každý pád, a pád musí přijít, hluboký pád musí přijít, mnohem méně, než co jste nám dali, nebylo toho moc, to je přirozené; Ježíš Kristus dal samozřejmě víc, vy dáváte, co máte, toho samozřejmě není moc, to je normální, zbytek ať přidá stát, náš věrný sluha svého pána, není to pravda, my jsme pan M., jmenujeme se tak a taky to jsme, ne, není to pravda. Stát je jistě taky důležitý, neboť stát nás pravidelně přezkušuje, jsme zkoušení, zakusili jsme toho hodně, jsme těžce zkoušení, protože jsme byli přezkušováni už tolikrát, a co se našlo?

Nic se nenašlo, nic nevylezlo na povrch, protože to už dávno zalezlo, a sice k nám, k nám domů, tihle nanichodní úředníci tohoto státu nic nenašli, oni sami ani nejsou hodni toho, být zemí, kterou jsme pošlapali, zadkem, který jsme nakopali, tihle nanichodní, kteří ani nejsou hodni toho, aby nám zavázali tkaničky u bot, kteří ani nejsou hodni toho, aby luštili sudoku; stát, to je pomocná ruka pod našimi podrážkami, všechny nás tvrdě přezkoušuje, nás ale nejtvrději, ale my jsme přece taky stát, sice se jinak jmenujeme, jako že se teď vůbec jmenujeme úplně jinak, ale jsme to ještě my! Je to tak, stát nás tvrdě přezkoušuje, národní banka národa nás ve jménu státu národa, ee, národa státu, ee, emisní banky národa, tvrdě přezkoušela, hlavně, ať se nic nezestátňuje, hlavně, ať se ještě k tomu nezestátňuje stát, to by nám stačilo, tím je odvráceno to nejhorší, neboť národ má kompetence, stát má kompetence národa, dokud není zestátněn, to by totiž bylo hodně špatné, ee, ne od nás, ne pro nás, pro nás by nebylo špatné nic, ale my jsme je na něj nepřevedli, tyhle kompetence, my přece žádné nemáme, jak jsme je potom mohli převést na stát, když je nemáme?, ale on je přesto má, stát má kompetence, dokud není sám zestátněn, zestátněn má být teprve až tehdy, až bude na mizině, stát se dá zestátnit, až když je kompletně zbankrotovaný, zbankrotovaný tak, jak budete brzy i vy nebo už možná jste, to jste si ale pospíšili! Teď jste i vy stát. Jako státu vám nějak došla řeč. Teď tedy konečně mlčíte, protože vám to vzalo řeč, ačkoliv nyní jste, jako stát, zároveň jeho politikem, jeho lidovým zástupcem. Neunáhli jste se nějak, když jste si zvolili tuto cestu, cestu, kde už nemáte vůbec nic, kde vám už nic nezbylo? Tak tedy musíme stát zestátnit dříve, než jsme původně zamýšleli, není to pravda?, není to pravda, zapojte na to svou logiku, vyzýváme vás k tomu!, kdybyste nás zkoušeli tak tvrdě, jak tvrdě jsme už zkoušeni byli, tak by vyšlo najevo, ne, ne to, co jste do nás investovali, ale pak by vyšlo najevo, že dokonce i ta největší ze všech realitních společností, které jsou, dejme tomu, vedeny ve Vídni, nepřišla o nic menšího než o osm miliard, je to tak, když se u nich ztratilo osm miliard, bez toho, že by to někdo zkontroloval, kolik se může ztratit teprve u nás!, dalo by se to zkontrolovat přesně, nikdo to ale nedělá. Stát má na to kompetenci, kancléř na to nemá kompetentní směrnicí, ale prostou kompetenci má, aspoň si to myslím, asi, to je přece to nejmenší, ale my ji máme taky, tu kompetenci máme taky, jedno jakou, máme větší kompetenci než vy, máme dokonce větší kompetenci než stát, který si na nás nepříjde, a my ani nikam chodit nemusíme, nemusíme se přetrhnout, nemusíme si nijak honit triko, císař byl přece taky nahý, ačkoliv všichni jeho šaty viděli, není to pravda, koupili jste naše nezajištěné certifikáty, prodávali jsme je ale jako zajištěné, to je přece jasné, to se rozumí samo sebou, jistotu přece potřebujete, to je jasné jako facka, kterou vám můžeme kdykoliv vlepít, tuhle facku, se kterou jsme vám prodali nejistotu jako jistotu, nemáme pravdu, prodali jsme vám císařovy nové šaty, které sice každý vidí, ale které tady vůbec nejsou, vy jste nás k tomu zpravomocnili, vy jako stát jste od nás dostali pravomoc k tomu nás zkompletovat, é, nám to zkomplikovat, é, ne, nás zkomponovat, é, zkontrolovat, to je ono, to jsem chtěla říct! Zkontrolovat! To je to slovo, co nám chybělo, ale jinak nám nic nechybí, děkujeme. Jsme přece rádi, že jsme vám ty certifikáty mohli prodat, že jsme vůbec mohli něco prodat!, jiní by za to dali první poslední, aby získali naše certifikáty, my ale víme přesně, co vám vezmeme, přesnou míru do rakve, na kterou jste si ještě navrch museli vzít půjčku, abyste získali věčný život, s pomocí našich certifikátů, které vám mohou za života kdykoliv stvrdit vaši duševní bezúhonnost a přírodní původ a přirozený zákal, certifikáty, které pak mohou vaši celou existenci kdykoliv dosvědčit před stvořitelem, tak jste si to asi představovali!, certifikáty, které jsme schovali v téhle bedně stlučené z falešných a ještě k tomu prohnílych akcií, ale co, bůh přece vidí skrze vše, stejně se to i s vámi rozpadne, když přijde čas a vás vysaje vakuum, protože je tady ještě půjčka na tu rakev, že?, pořád nám ještě něco dlužíte za naše certifikáty a do nicoty vás vcucne přímo vaše banka jako embryo při potratu, kam až?, až sem! Fikané, co? No tak, odložte si přece, před námi si nemusíte na nic hrát, když se chcete rozmnožovat, před vaším pánem, oním neviditelným, který se tady zničehonic před vámi objeví, to budete muset, rakev nemá žádný východ, ale nám můžete svěřit všechno, i to, co vůbec není, co vůbec nevlastníte; jsme víc než vaši předci, jsme víc než vaši předáci, ještě dlouho se o vás budeme starat, i když už jste teď plnoletí, ještě než se budete moci stát předáky, odčerpáme z vás plnou hodnotu, chvíli ji budeme uměle udržovat

nahoře, až se vám z toho rozklepou ruce, je to práce pro Herakla, o které ještě uslyšíte, protože jste o ní ještě neslyšeli, budete slyšet i o jeho dalších pracích, my se o to postaráme, protože stát k tomu má kompetenci, řídíme to ale my, stát myslí, my řídíme, tak to prostě je, no když to jinak nejde!, z našeho úhlu pohledu se tomu ani nedá říkat kompetence, tohle malé řídítko, kterým otáčíme, to přece není žádná kompetence!, ale stát nám statečně vzdoruje, my udáváme směr, a stát se řídí podle téhle kompetenční směrnice, o kterou se tehdy dokonce i kancléř marně zasazoval, neprošlo to, nám to ale prošlo, nikde se tady v šuplících jen tak nepovalují kontrolní zprávy a nečekají, až si je někdo přečte!, ne, ne, ty nečekají, to bychom přece věděli, kdyby něco čekalo na čtení, cateringová firma jsme přece taky, musíme pro vás prostříť stůl, který byl doteď prostřený jenom pro nás, nám by přece dali vědět jako prvním, kdyby někdo zval na čtení kontrolních zpráv, to bychom se pak postarali o jídlo a pití, děláme to přece rádi, všechno se to přece vaří v jednom hrnci a háže do jednoho hrnce! Cože, snad to není tlak médií, který se na nás tlačí, který se tlačí na naši akcionářskou párty, do našeho akcionářského bytu? Bulvární pisálci! Otisknou každou špínu, jen když je to proti nám, tahle tisková kolona tiskne víc špíny, potiskne víc papíru, než jsme stihli vtisknout do ruky jiným, tahle špína se pak tiskne, ale naše špína se hodí na jiné, to radši uděláme sami, uděláme to při nějaké roadshow s prozřetelným a nezřetelným ministrem, to je ono! – jasně, že taky dobře vypadá!, jeho vzhled byl koneckonců jeho nejlepší investicí, ale do jeho vzhledu investovat nemůžeme, jeho vzhled si koupit nemůžeme a nemůžeme ho vlastnit, můžeme toho mít hodně, ale tohle mít nemůžeme, jak bychom to tedy udělali, abychom byli jako on a taky prodali tyhle papíry?, jak bychom je rozšířili mezi lidmi?, přece si nemůžeme orazítkovat čelo obličejem minulého pominutého ministra, že? – no, ten chlápek kdysi býval někdo, chytře investoval do svého obličejce, a teď už nemusí být nikým, protože už někým byl, protože vypadá tak, jako kdyby se kdykoliv mohl zase někým stát, a jak vypadáme my, kteří nemůžeme být ministry a ani tak nevypadáme? co nám chybí? Co ten uměl, to přece umíme mnohem líp, prodávat umíme líp, koneckonců jsme všichni byli aspoň jednou zrazeni a zaprodáni, víme, jaké to je! Toho ministra jenom nastrčili, nastrčil ho tam obchodník, noviny ho nastrčili, a my jsme ho taky strkali dopředu, ano, byl vlastně jenom nastrčený, aby nebylo vidět do našich podmracených závistivých tváří a my nevypadali špatně, aby byla vidět jenom jeho tvář, ale skutečně jenom tvář, je to tvář kapitálu, je to fešácký obličej rozeného a přirozeného prodejce aut, který narazil na nový kapitál, a takový prodejce aut vám prodá všechno, počínaje autem, kdy začnete bažit po dalších, a konče ropnými koncerny, my jím jsme taky, jsme taky tímto bývalým ministrem, který nás nedostatečně reprezentuje, ale aspoň něco, zastupoval by nás, kdybychom vypadali tak dobře jako on, je naším nízkým reprezentantem, ale vyššího ani nepotřebujeme, my sami jsme přece taky někdo!, my sami jsme přece mnohem víc!, i my sami jsme přece o hodně víc!, ale on se nejmenuje jako my, nemůžeme mu přijít na jméno, ale je námi, není jako my, ale námi je, a my se teď taky jmenujeme jinak, aby si lidi mysleli, že máme ještě nějaké jméno. Ne, my se teď jmenujeme jinak, ale pořád to jsme my. Jsme ještě pořád ti samí, a zůstaneme těmi samými, protože musíme, ale naše jméno už nic neznamená. Tohohle bývalého ministra s celou jeho nádhernou, nablýskanou tvářičkou uprostřed blesku fotoaparátů, kolik energie se na takového chlápka jenom vypotřebuje!, za to by se dala zásobovat tříčlenná domácnost elektřinou a plynem!, tak toho bychom byli potřebovali, tohohle bývalého, tohohle bývalého od kohosi, nějaké ženy asi, která nebude jen tak nějaká, a on by nás byl taky potřeboval, musí přece pracovat tak jako peníze, není to pravda, ne, není to pravda, až tak zlé to není! musí pracovat pro naše peníze, ale naše peníze už pracují samy, o ty se nemusí starat, o ty se vůbec starat nemusí, musí se starat o budoucí investory, kteří neinvestovali tak dobře jako on, kteří na něho ani nemají, že ano, a to se klidně připravte na to, že ani on nebude mít velké výdaje, nevydá nic v náš prospěch, jen naše jméno vydá vplen, když mu za to někdo něco nabídne, ale co, my berem všechno, malé ryby, taky ryby, není to pravda?, to už jste slyšeli častokrát!, ode mě to uslyšíte klidně ještě stokrát, není to pravda, ale ano! Ano! Svěřenec se chce stát poručníkem, to už jsme říkali, a před námi to už říkal někdo jiný, větší, ale co, svěřenec chce, aby mu hodili prachy přímo do chřtánu, a spousta z vás by se to tohohle chřtánu ani netrefila, i kdyby byl tak velký jako vrata od stodoly nebo ještě větší. Vy nesvéprávní vy, všichni nesvéprávní, draží

nesvéprávní, tak už konečně otevřete hubu a řekněte, co chcete, ne že byste to pak dostali, ale použijte svoje ústa, která nemáte, tak jako císař nemá žádné nové šaty, vaše ústa máte na jezení, ne na mluvení, mluvit bude výhradně náš mluvčí, ten vám od mluvení odpomůže, nemluvte, jezte, přijďte na naše valné shromáždění, kde shromáždít se bude pro vás velmi obtížné, to byste se museli zároveň shromáždít v našem zavedeném podniku na našem zavedeném místě, a rozdvojit se nemůžete, dělit se přece ani nechcete, buďte upřímní!, proto jste nám skočili na lep, abychom se tu nacpali lepenicí a příšerně přibráli, což se nás ale vůbec netýká, co se nás ale týká je to, že pořád tloustneme, za kratičkou dobu ohromně nabíráme, é, co jsme to chtěli říct?, abyste se přilepili tam, kam chcete znovu dostat svoje peníze, zpět do vlasti, není to pravda, k vám domů, ale co mají vaše peníze u vás doma dělat? Dívat se celý den na televizi? To byste po nich přece nechtěli, vždyť nejste žádné bačkory, i když si v jednom kuse bačkory obouváte a uvelebujete se před televizí, nic jiného vám ani nezbyvá, nemůžete se přece rozdělit jako jednobuněčný organismus, který musí zůstat ve své buňce, protože nemá peníze na to, aby si někam vyrazil, i jemu došly peníze a peníze jsou nedělitelné, protože my se dělit nechceme, my je chceme celé, není to pravda?, není to pravda, vy přece nemůžete být současně v našem zavedeném firemním sídle a na Guernsey, to se prostě musíte rozhodnout, kam chcete, dostat se na Jersey nebo Guernsey je rozhodně velmi složité a souvisí to se špatným počasím, které se tam pořád vyskytuje, no tak zůstaňte doma a buďte totálně neúčinní!, přičiňujte se tajně. Nečiňte se! Hlavně, aby vás neviděli. A skutečně vás nikdo nevidí, vlastně jsme si toho ještě vůbec nevšimli, že vás nikdo nevidí, takže vás zřejmě asi nevidíme ani na naší valné hromadě! Jaká škoda! Měli bychom vám co nabídnout! My vám tady házíme peníze do chřtánu, dobře spravované peníze, které jste nám předtím svěřili do správy, peníze, které jste u nás odevzdali, abychom na ně dávali pozor, aby byly u nás zabezpečenější, nedělejte si starosti, my vážně dáváme pozor, dáváme pozor, protože ty peníze už tady totiž nejsou, už tady nejsou pro vás, my tady pro vás ještě jsme, ale vaše peníze už ne, protože jste o ně přišli, protože jste prohráli, pro peníze je to možná bezpečnější, když tady vůbec nejsou, už u vás vůbec nejsou doma, ale jistě!, vždyť jste nám je nacpali do chřtánu, a teď k nám ani nepřijedete na náš krásný ostrov! Vždyť jsme vás přece pozvali! Vaše peníze už jely napřed! Jen se pořádně podívejte, jsou pryč!, vaše peníze jsou pryč!, úvěr taky, který jste zajistili vlastním platem, všechno fuč!, peníze jsou radši u nás, ale jistě!, a váš malý kapitál, který jste nám střelili, abyste se nemuseli zastřelit sami, ten se chce zvětšovat, má to u nás bezpečnější než ve vašem bytě se zamčenými dveřmi a vložkami mezi nohama, do kterých to kape, é, bezpečnostními vložkami u oken, kterými táhne, ale závěsy a žaluzie, ty jsou zatažené, aby se nikdo nedíval dovnitř, jak zrovna tlačíte, jak zrovna bědujete, běda ó běda, teď zatlačte!, cože, vy nemůžete?, no tak si aspoň: užívejte, užívejte si teď!, co, s čím?, vy nemůžete? Vy už si nemůžete užívat? Tak to se ještě pořád můžete pochlubit naším cateringem a našimi produkty, které jsou čistě přírodní, naše čistě přírodní marmelády, šťávy, no jistě, všechny!, užíjte si, ano, přirozeně!, užíjte si našich marmelád a šťáv, a pak šup s vámi do přírody a sbírat čerstvé plody!, tam jste na správném místě, u nás ale ne, v přírodě jste na správném místě, jedině tam!, ale u nás jste na špatné adrese, my jsme svou hýřivost zveřejnili se vším všudy a vy teď s tím můžete chodit na veřejnost, tam nepotřebujete peníze, stačí mušle na směnný obchod, ne, skořápky mušlí, nalezené na pláži, ovoce, sesbírané na Ovocném trhu, tam už svoje peníze nepotřebujete, ty jsou u nás dobře uschované, vy tam máte čistou přírodu, my zas naše poslušné krotké marmelády, co jsem to chtěla říct, dobře zajištěné peníze teď přilítnou, vletí vám přímo do vaší vždycky doširoka rozevřeně huby, hopla, už jsou tady!, tak nějak jste si to představovali, ne?, na čistě přírodní stravu a správně zajištěné výklady, které jsou ovšem vklady, na ty máme vás, abyste nám potom později mohli zase něco vrátit, na nohy nás postavil náš řetězec prodejen s potravinami, ten nás dostal nahoru, ty prodejny se původně jmenovaly jako my a taky jsme to my byli, řekla jsem byli, protože to už nejsme my, jmenujeme se teď Herkules, máme vaše vklady, máme taky jisté vložky, měli jsme výlohy, a máme přirozeně výlohy za naše přírodní, bezpečné potraviny, které se smrtelně vážnou jistotou najdou cestu do vašich úst, ale i naše marmelády a různé druhy kávy mají ještě jméno, nějak se jmenují, jmenují se jako my, ale nejsou námi, nejsou námi, jsme prověřeni a naše přísady jsou zveřejněny se vším všudy,

klidně si je teď můžete natřít na chleba, jestli chcete, za čistotu přísad, za tu ručíme svým jménem, svou ctí, kterou už nemáme a ctnostní už taky nejsme, čest už nic neznamená, jmenuje se teď Herakles, a jsme to my, jsme to ještě my, s námi se můžete kdykoliv blejsknout!, jenom nezapomeňte na naše nové drahé jméno!, jinak nebudete vědět, pod jakým jménem jsou u nás vedeny vaše peníze, ano, s ohlašovacím lístkem!, všechno právoplatné!, ne, nebojte se, my ho nezapomeneme, to jméno, žádné strachy!, stát se má zaručit za bezpečnost svého svěřence a taky to dělá, je to umění, nesnesitelný pan ministr, vzkvétající ve své věčné zábavě, který teď konečně nekonečně pracuje pro nás, poté co ho vyloučili z vlády, vyloučeno, že by se ještě mohl stát ministrem, ten se vždycky postaví na nohy, jen se podívejte, pokaždé se znovu postaví na nohy, ale nikdy nestojí pořádně, nikdy se nezastaví, pořád musí pracovat, my ale nevidíme, co, ne, vyloučeno není nic, ale ten už teď nevstane!, protože vždycky zůstane stát, sice se potácí, ale stojí, a když spadne, dopadne vždycky na nohy, tento ministr je opakem slova vyloučeno, naopak, on slučuje, je se vším slučitelný, a je odhodlaný, pevně odhodlaný, bývalý ministr je pevně odhodlaný, je pěkně odhodlaný, však my se ještě dozvíme k čemu, tedy pro co se hodlal angažovat, je to poprvé v jeho životě, co pracuje tím, že nepracuje!, nechá totiž za sebe pracovat peníze a přitom je ještě popoháněn jako nějakou tučnou, opeřenou husičku, proutkem šlehá penězům na lýtka a ony běží, běží, aby se u nás dostaly do bezpečí, tyto peníze sice žádné zabezpečení nemají, ale u nás jsou aspoň v bezpečí, k nám se utekly skrýt, ano, on taky, bývalý pan ministr, jednou a nikdy víc!, jednou už měl něco navíc, teď má víc, ten je popoháněn, aniž by sám byl nějakým obzvlášť silným motorem, aniž by sám byl autem, je pohnut sám sebou, musí dostát své vlastní pověsti, nikdo jiný se mu už o pověst nepostará, teď se nehýbe, je už pouze motorem ekonomiky, ale ať to někdo zkusí napodobit, my to napodobovat nebudeme, my mu to dokonce ukážeme!, necháme se vozit na vlně hospodářského vzmachu, a pak nás potáhne on!, nikdo ho nebude popotahovat, potáhne se za námi, táhne ho to, vede nás!, takhle jsem to nemysleli!, pak, když už nás dlouho tahal za nos, zatahl nás do nekalých věcí, místo abychom ho my pěkně natáhli, protože ekonomiku popohánějí lidé, ne ekonomika lidi, ještě že žádní nejsme!, nejsme žádní lidé, a je to tak dobře, jsme malé pichláčky, které propichují kola ekonomiky, dokud neprasknou vztekem, ale nikdo nevidí, proč, co jsme to chtěli říct, tento bývalý ministr přece dosadil kontrolora, tohoto urvaného svěřence omotaného do plenek, hromady plenek, kterými si nás omotal kolem prstu, když už se sám pořádně motal, tyhle motanice se dají použít víckrát, vystačí na celé generace, které budou taky omotány jako ten svěřenec, přijde jich celá hromada a svěřence přesvědčí, že je v bezpečí, co jsem to chtěla říct, takže ten bývalý ministr, až sem jste to ještě zvládali, nebo ne?, jdeme dál!, takže on dosadil, což ho nestálo ani pětník, tenhle rychlokvašák ministr na baterky tedy dosadil kontrolora, který už sám byl těžce zkoušený, protože toho musel dělat tolik, ovšem nedělal, dosadil ho do dozorcí banky, která měla v jeho případě evidentně výpadek, tak tohohle kontrolora on dosadil osobně, tento exilový ministr, jednou ministrant, pořád ministrant, sloužící s pompou a salvou a ohňostrojem vyššímu účelu, tohohle kontrolora si dosadil sám a ten ho pak měl kontrolovat!, a sedí tam ještě pořád, tenhle kontrolor. Ano, jen se na něho klidně podívejte, ten nestárne od doby, co byl nahrazen sochou, aspoň to tak vypadá, protože se nehýbe! S tím nepohneme ani my. Není to žádný domorodý, ale dosazený kontrolor. Je to rozený kontrolor! Na pozici ho drží jisté skupiny. Tyhle bandy drží pohromadě, to je už teď jasné. Přísaháme: sedí tam ještě teď, ještě i teď tam sedí se svou bandou. No, možná už brzy nebude, teď ale ještě, ještě ano! Ten je z tvrdšího kadlubu než vy! Ale jo! Ne, nebude muset jít sedět, je přece dávno z kamene!, není v Kamenici, v té příšerné káznici, ve vězení z kamene, tam náš ministr není, sám je to pořádný kameňák!, aspoň tak vypadá. Ten nikdy nebude muset sedět za to, co nikdy neudělal, za to, co udělal tím, že nic nedělal, byl jenom správnou osobou na správném místě, i to už něco znamená, taky by klidně mohl stát, ale ještě sedí, ne, nesedí, nikdy neseděl, nikdy nebude sedět, no jistě, teď si nadržo sedí na svém posedu, na své vyhlídce, a kontroluje a kontroluje a kontroluje. Je z kamene, ale přesto kontroluje. A tak se těžce zkoušený chráněnc ex-ministra dokonce kontroluje sám. A potom kontroluje nás. Jasně, že proti němu nemáme šanci! Kontroluje naše zbytky, nic z toho jsme si ale vůbec nevzali do úst, protože jediné potom by po nás mohlo něco zbýt, nemáme pravdu, ale i na těch

už vidí, co jsme předtím pozřeli. A co s nimi udělá? Vetře si je do vlasů. Vypadá to dobře! Super účes! Ale tohle je naše dědictví!, ne, nemyslíme jeho účes, náš jím prověřený a správcovskou ochranou zabezpečený majetek, který snad může být jistotou pro naše svěřence, které nemáme, může se dokonce stát jejich správcem, protože co bychom tak asi bez tohoto přídavného důchodu jedli, když sem vtrhne budoucnost a vyřítí se na nás jako bouře s krupobitím a blesky a hromy?, pro nás ale ne, pro nás tenhle svěřenec ještě nemá dostatečné jistoty, ačkoliv si ho vzal pod ochranu skutečný ministr, s jistotou, kterou nám sám dosvědčil, co se týče těchto papírů, které měly být naší budoucností, kterou ovšem nemáme, s tím přece nemůže takhle manipulovat!, chudáček!, náš svěřenec nemůže dělat na doraz, nechceme tady nějak útočit, ale ať náš svěřenec jednou přijde a udeří, aby přišla nějaká změna, myslíme to vážně, toto, co tu držím dvěma prsty, to je celé, celé dědictví našeho syna, našeho vlastního svěřence, který se jmenuje tak jako my a taky takový je a smí i zůstat. Je to Herakles, je jako Herakles, vypořádá se s nejtěžšími úkoly, s největšími pracemi, utěšňuje kohoutky, čistí přívody a odpady, syn, hotový Herkules, ale jmenuje se jako my, a co z toho teď má? Svoje děti musí zavraždit, protože pro ně nestačí to, čeho nás neušetřil, ten má ale jméno, Herkules, to vám povídáme, ten se jmenuje jako my, a taky takový je! Tak nám přece dejte svoje dědictví, my máme svoje, vy máte svoje vlastní, však my se už postaráme, aby vaši dědicové nic nezdedili! Za to ručíme svým jménem! Tenhle servis poskytujeme zadarmo, exkluzivně pro vás, všechny extra exkluzivně! Zbavíme vás kompletně všech starostí, až z toho zapomenete, jak se jmenujete, hlavně, že ještě víme, jak se jmenujeme my, jmenujeme se jako stejnojmenná banka a stejnojmenné firmy a prorokujeme si, tedy vám vysoký zisk, zisk je naším božstvem, ten ať pak sám prorokuje, co chce, klidně i nic, když bude chtít, my už rokujeme jinde, chceme se jmenovat jako vy, protože vy jste to dobře zvládli, se vším jste dobře praštili, sáпали jste se po našem přídavném důchodu, a hned to s vám seklo, ale teď se jmenujete jinak, už se nejmenujete jako banka a taky už jí nejste, ach běda, co bude banka dělat, co z toho bude mít? Utekla tomu jenom o svůj naředlý fous, to je víc, než jsme my, a my vám prorokujeme Augiášův chlív, ve kterém napojíme všechny dobytek, co tam tak trpělivě postává a ocucává stébla trávy, na mléčné pumpky a stáčečky medu, které teď vysávají vás, každý den nanovo, časně zrána, když se rozplývají mlhy, už vidíme, jak se rozplýváte, vy zas vidíte, jak k vám poplyne bohatství, ale před vašimi očima se mlhy nerozplývají, z našich firem vám neplyne nic, z firem, které jsou všechny pojmenovány po nás, tak si lze snadněji zapamatovat jejich jména, ale nic to neznamená a my to taky nejsme a teď už ani nejsme po sobě pojmenování, zato to ale jsme my, už se nejmenujeme po vás a vámi taky už nejsme, ale pořád ještě jsme. Vy jste, kdo jste. Chcete být tím, kým nejste. Jak bychom vůbec mohli být něčím, co nic neznamená? To by bylo nemožné. Naše banka se jmenuje jako my, a taky námi je. Naše firmy se jmenují jako banka, ale banka to není. Uf! Okamžik!, teď se ty firmy ještě i jinak jmenují, ale jsou námi, jsme to ještě my. Jenom žádné obavy, jsme to ještě my! Možná že ještě podáme nějaký přehled, ale asi ne. Moc velký přehled by byl jenom na škodu. V tomto ohledu byste se ani nevyznali. Zcela se spolehněte na náš přehled, my ho máme, jmenuje se jako my, teď se jmenuje jinak, jsme to ale my, ale není pro vás, tento přehled vás ještě přehlédne, každý pohled vás přehlédne, vás a většinu ostatních, nemáme ponětí, na co bychom potřebovali přehled, ani ho nepotřebujeme, protože ho už máme, už nás přehlédli, a přehled teď už vlastně ani nepotřebujeme. Uf. Obávám se, že to budeme muset říct ještě jednou zcela jinými slovy zcela jinak. A pak, že nenajde zdroj výmluvnosti člověk statečný, byť by nebyl mocen mrštných slov!